

HARLEQUIN®

24
август '95

супер РОМАНС®

ЗАГАДЪЧНИ ДЪЛБИНИ

Джейн Силвъруд

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДЖЕЙН СИЛВЪРУД ЗАГАДЪЧНИ ДЪЛБИНИ

Превод: Гинка Стоименова

chitanka.info

По време на посещението си на остров Барбадос, където е наследила старинна кула, Маги неочаквано научава, че е и вероятна наследница на известен магнат. Поредица от необясними „нещастия“ я сполетяват и въпреки скептичната усмивка на своя съсед доктор Фич Марлоу, Маги е убедена, че над нея тегне проклятието на кулата.

ПРОЛОГ

Джейк Кейн погледна помощничката си:

— Какво каза съквартирантката на поредния ни мистериозен сирак?

Слънцето надничаше в офиса през прозореца и хвърляше златисти отблясъци върху гладката руса коса на Сюзан Бонър.

— Момичето е заминало за Барбадос на почивка и ще се върне след две седмици.

— Оуен няма да остане доволен.

Ставаше въпрос за богатия и властен осемдесетгодишен основател на Бърнсайд Ентърпрайзис, който бе наел Кейн и юридическата му фирма да разследва един доста заплетен случай.

Той отвори детективското досие на Маги Мърфи, което Сюзан току-що му бе подала, прокара пръст надолу по листа и прегледа данните за въпросната жена. Нямаше нищо необичайно или драматично в доклада. Според изложеното, Маги Мърфи бе съвсем обикновена жена. Единственият интересен факт бе, че е второто от трите деца, изоставени преди двацет и шест години в дом за сираци, изгорял мистериозно след това. Това я определяше като отдавна изчезналата внучка на Оуен Бърнсайд и наследница на издателска и звукозаписна империя, оценена за милиони. Много интересен факт, наистина.

Джейк вече бе открил една от трите вероятни наследнички — нахаканата червенокоса музикантка Кейт Хъмфри и Оуен Бърнсайд много я хареса. Толкова много, че не се съгласи да я подложат на тест за генетично определяне отпечатъците на пръстите, което щеше да е безспорното доказателство.

Прикован към леглото от тежко сърдечно заболяване, Бърнсайд заяви, че ще позволи да се направи теста, едва когато бъдат намерени и трите кандидатки за липсващата му внучка и всички се съберат под неговия покрив. Едва тогава мистерията ще бъде разгадана и богатата наследница — обявена.

Джейк затвори папката и вдигна слушалката на телефона, за да се обади на своя клиент. Дрезгавият глас на Оуен прозвуча по линията:

— Кейн, откри ли следващото момиче?

— И да, и не.

— Слушай! — започна Оуен раздразнено. — В момента седя в инвалидната си количка, сестрата кръжи около мен с лъжичка в ръка и се опитва да ме накара да изпия една отвратителна зелена течност! Нямам време да слушам „и да, и не“! Ако някъде имам внучка, то тя трябва да бъде намерена колкото може по-бързо!

Кейн си спомни последната им среща в имението на стареца в Ню Ингленд — възрастен, болен човек, вкопчил се в идеята да не прекара остатъка от живота си напълно самотен. Обясни, че Маги Мърфи е взела отпуск и е заминала.

— Щом се върне, ще се свържа с нея — обеща той.

Възрастният мъж въздъхна.

— Добре, хвани я в момента, в който стъпи на американска земя. Ако след две седмици не се появи, искам да знам защо. В отпуск или не, ще заминеш за Барбадос да я намериш. Разбра ли ме?

— Да, Оуен, не се тревожи. Маги Мърфи няма да ни избяга. Скоро ще се срещнеш с нея, повярвай ми, много скоро.

ПЪРВА ГЛАВА

Вниманието на сивокосата сестра Бейнтър бе привлечено от високия мъж, който току-що влезе през задната врата на малката клиника.

— Време беше — рече тя.

— Закъснях само с двацет минути — отекна дрезгавият глас на Фич Марлоу. Сребърните нишки в червеникавата му брада я правеха да изглежда един тон по-светла от буйните му коси. И все пак човек трудно можеше да отгатне възрастта му. Висок един и осемдесет, добре сложен и мускулист, той едва ли имаше четирийсет. В същото време, внушаваше респект, който очевидно бе резултат от изстрадана зрелост. — Беше направо неизбежно — продължи той и се запъти към кабинета. — Имах неприятности в плантацията. Двама от работниците се бяха спречкали. Истинска каша. След като ги разтървах, трябваше да зашия раните им.

Мъжът вече навиваше ръкавите си, за да се измие. Ръцете му бяха мускулести и загорели от слънцето, но си личеше, че могат да вършат много повече неща, отколкото да разтърват побойници. И макар отдавна да работеше с него, сестра Бейнтър не спираше да се възхищава на вещината и професионализма му. Фич Марлоу пипаше прецизно като флейтист.

— В приемната чакат няколко подобни случая.

— Да, видях двамата с ледени торбички на главите. Всеки понеделник е така. За какво ли са уикендите?

— За нас двамата, изглежда почивката е нещо друго. И за какво се биха в имението ти?

— За жена, Елън, за какво друго! Не стои ли нежният пол зад девет десети от бедите?

Сестрата направи гримаса и измърмори:

— Приказки на вкиснат ерген! — Подобни реплики бяха част от своеобразната битка между двамата. — Ако някой има нужда от жена, то...

Но не довърши атаката, защото мъжът се обърна и я прекъсна с хладен поглед:

— Имаш право. Имам нужда от една истинска жена. А като стана дума за това, още ли не си се отказала от заминаването си?

Елън Бейнтър настръхна.

— Да се откажа ли? Фич Марлоу, много добре знаеш, че следващата седмица отивам при внуците си в Англия.

Фич постави огромните си ръце на кръста:

— А какво да правя аз, след като изхвърчиш от кокошарника?

— Няма нужда да правиш нищо. Отдавна съм се погрижила за всичко.

— Така ли?

— Разбира се. Ти май наистина не ме слушаш? Мей Пийбълс се съгласи да ме замести.

— Тази лицемерна клюкарка? На нея можеш да разчиташ, колкото на всеки случаен минувач?

— Понякога си показва рогата и често страда от мигрена, но е най-доброто, което успях да намеря. А и става въпрос само за три месеца — заключи Елън.

— Само? — въздъхна Фич. — Ако някой заслужава голяма почивка, това си ти, Елън. Страхотно ще ми липсваш. Три месеца са твърде много без помощник като теб.

Без да спира да мърмори, той се обърна към прозореца и така намръщено се загледа в ясното небе, сякаш очакваше всеки момент да излезе черен облак и да развали красивия пейзаж. В същия миг мъничко тъмно петънце се появи в лазура над острова — реактивен самолет, който се готвеше да кацне на летището в съседство.

Маги Мърфи бе впила поглед в издрасканото прозорче отстрани. Далеч напред, докъдето погледът стига, се простираше океанът, подобно на надиплена синя коприна. Двата високоговорителя в салона изпукаха и над главите на пътниците се разнесе приветливият глас на пилота:

— Дами и господа, след няколко минути ще се приземим на летището в Барбадос. Днес времето на острова е слънчево и топло.

Температурата на въздуха е трийсет градуса, така че ако някой от вас все още е със сако, най-добре да го свали, за да не се свари навън.

В този момент иззад сребърното крило на самолета се подаде яркозелена ивица и Маги още повече се приближи към стъклото.

— Изглежда страхотно, нали? — прозвуча развълнуваният глас на момичето до нея.

— Наистина! — Маги се обърна и се усмихна на Рона Честейн, дългнеста млада жена с луничаво лице, настанила се до нея още от летище „Кенеди“. Рона не спря да бърбри през целия полет. Маги вече знаеше всичко за живота ѝ. Родена и израсла в малък град, щата Мичиган, тя бе завършила хотелски мениджмънт в един Канадски университет и идваше в Барбадос, за да постъпи на работа в един от хотелите на острова — нейна отдавнашна мечта.

— През цялото време те занимавах със себе си и плановете ми за бъдещето — рече Рона сякаш да се извини. — И чак сега, малко преди да се приземим, си давам сметка, че не знам нищо за теб. Съжалявам, сигурно съм ти надула главата. Вероятно това е защото толкова се вълнувам. Доста егоистично беше от моя страна. Ти спомена, че си медицинска сестра. Да работиш ли идваш или на почивка?

— Нито едното, нито другото. В отпуск съм за няколко седмици. Искам да огледам едно място, което наследих.

— На острова ли? Но това е страхотно! — Педантично гримираните очи на Рона заблестяха развълнувано. Очевидно искаше да научи повече, но в този момент самолетът започна да се приземява.

След около половин час потокът пътници се изля на летището и хората застанаха в редици пред митническите гишета. Едва тогава младите жени успяха да продължат разговора си.

— От някой далечен чичо ли го наследих? — попита Рона.

Маги побутна с крак единия си куфар.

— Не. Остави ми го един от моите пациенти.

— Сериозно? Доста необичайно, нали? Искам да кажа, не е ли имал близки?

— Нито един, на който да държи. Грижех се за него през последните му дни и той като че ли ме обикна. Бедничкият! Случват се такива неща.

Щом си спомни за Матю Сърлинг и чудноватата история, прошепнал в ухото ѝ, преди да умре, лицето ѝ стана сериозно. Не бе и

помисляла да говори за това пред друг човек, особено когато става въпрос за съвсем ново запознанство. Не можеше да си отговори дори защо започна този разговор с Рона Честейн. Най-вероятно, защото младата жена изглеждаше съвсем безобидна и приятелски настроена. С червеникавокестенявите си коси и топли очи, тя приличаше на вече поотраснало кутре, нетърпеливо да угоди на всички. В този момент Маги се сепна да не е изтърсила нещо, което можеше да се окаже само празна мечта.

— И какво ти остави твоя пациент? Чудесен замък на брега, предполагам?

— Не съвсем — засмя се Маги. — Всъщност, една кула. Нарича се Сърлинг Тауър. Това е всичко, което знам, тъй като никога не съм виждала мястото. Единственото нещо, което мога да ти кажа, е, че е била освободена само преди няколко години и има необикновена история.

— Така ли? Значи положително е свързана с романтичния дух на някой пират? Откакто научих, че ще получа тази работа, започнах да чета много за Барбадос. В миналото пиратите определено са заемали важно място в икономическия живот на района.

— Да, така е — съгласи се Маги, малко смутена от начина, по който говореше Рона — някаква смесица от младежки жаргон и делови език. — В интерес на истината, Сърлинг Тауър наистина има нещо общо с пиратите. Но то е дълга история — добави Маги и разтвори паспорта си, за да го покаже на граничния контрол.

Проверката при нея мина бързо, ала спътничката ѝ се забави. Видяха се навън, когато Маги вече разговаряше с таксиметровия шофьор.

— Хей, Маги, надявам се пак да се срещнем — извика Рона, докато излизаше през въртящите се, стъклени врати, помъкнала обемист калъф с дрехи.

— Разбира се.

След като назова името на хотела, Маги махна на Рона. Таксито потегли, тя се отпусна на седалката и зарея поглед навън. Отначало околността ѝ се стори отчайващо равнинна. Като любител на планинските гледки, беше се приготвила за по-раздвижен терен. Сподели мислите си с шофьора, а той обясни с провлачен акцент:

— На този остров се среща от всичко по малко, госпожице. За мястото, където отивате, казват, че напомня шотландските планини.

— Така ли?

От двете страни на пътя се простираше равно плодородно поле. Избуялата тръстика напомняше гигантска трева и малко трудно можеше да се оприличи на Шотландия. Колата пое по някакъв склон и скоро местността се промени коренно. Пътят се виеше през хълмове и долини, потънали в тропически цветя. Ниски пъстри къщички, очевидно на местните жители, разнообразяваха гледката. Шофьорът ѝ обясни, че са подвижни.

— Приятели, роднини, нали разбираш, са като едно цяло. Пристигат лели, братовчеди, опаковат всичко и стига да искат ще пренесат цялата къща за един ден.

— Само за един ден? Ами това е чудесно! — възкликна Маги, и непрекъснато се оглеждаше с ококорени от любопитство очи.

Когато се изкачиха още по-високо по източния бряг, стана ясно защо шофьорът бе оприличил местността на Шотландия. Вълните с грохот се разбиваха долу в скалите под тях. От дясната страна на пътя ужасяващи чукари се надвесваха над океана. Отляво, мъгли обгръщаха островърхите възвишения, обрасли с ниски храсти, където пасяха овце и кози, сякаш извадени от идиличен пейзаж.

Хотелът беше скъп, но след като се регистрира и огледа стаята, Маги реши, че си струва. Беше го избрала само заради близостта му до Сърлинг Тауър, ала оттук се откриваше поразителна гледка към океана. Малките стаи, обзаведени с красиви старинни мебели, довършваха първокласните му качества.

Маги измъкна синия бански костюм от чантата си и отиде да се изкъпе в басейна. После, освежена от плуването, облече бяла фланелка и къси панталони цвят каки и слезе в постланото с теракота фоайе, за да разбере как да стигне до Сърлинг Тауър.

— Сърлинг Тауър! — възкликна човекът на рецепцията, чието име, ако се вярваше на табелката, бе Рони. — Идвали ли сте тук преди?

— Не, за първи път съм на острова — отвърна Маги и се усмихна на тъмноокото момче, което ѝ бе помогнало с багажа преди час, а сега усърдно подреждаше картички. Казваше се Питър, на десет години и бе син на Реми.

— В такъв случай сте чули за Сърлинг Тауър от някой приятел?
— попита Реми.

Меги помахна отрицателно с ръка и той я погледна изненадан.

— Попитах, защото повечето туристи не знаят за нея. Сърлинг Тауър е особено място, нещо като съкровището на острова, което местните хора пазят за себе си.

— О! — възкликна Маги. — Какво искате да кажете? Не е ли частна собственост?

Мъжът се почеса по главата.

— Да, предполагам, че все някой я притежава. Ала никой, никога не е живял в нея. Поне откакто се помня.

— Обикновено хората отиват там на пикник — обади се услужливо малкият Питър.

Маги вдигна глава. Тя знаеше, че и този, който ѝ бе завещал кулата, също не бе живял в нея. Преди да умре, Матю Сърлинг ѝ бе доверил част от причините.

— Ще ми бъде ли трудно да я намеря?

— Не, щом не се притеснявате от дългото ходене под жаркото слънце и знаете къде точно да се отбиете от пътя. Ако изчакате няколко минути, ще изпратя Питър с вас.

— Благодаря, но едва ли е необходимо. Само ми обяснете. Ще се опитам да се справя сама.

Реми я погледна недоверчиво, но тя му се усмихна окуражително. Заради хубавичкото личице и дребният ѝ ръст, хората си мислеха, че е крехка и неопитна. Скоро обаче се убеждаваха в обратното. Всъщност, Маги се имаше за достатъчно силна и съобразителна, за да се оправя сама в живота. Обикновено тя бе тази, която в крайна сметка се грижеше за останалите. Това бе правила през целия си съзнателен живот още от дете.

— Добре тогава, ето, ще ви покажа.

Реми извади карта от чекмеджето и очерта пътя с молив.

Тъй като Маги често ходеше на екскурзии, винаги носеше в багажа си широкопола сламена шапка и крем срещу палеците слънчеви лъчи. Все пак беше някаква защита, след мразовития ноември по Източното крайбрежие на Щатите. Колкото и да приличаха бреговете на шотландските, усещането далеч не беше същото.

Младата жена вървя бързо около половин час, когато спря за първи път, за да се огледа и да избърше потта. През гъстата плетеница дървета отляво като натрошен сапфир проблясваше океана. Ритмичен тътен изпълваше влажния въздух, след всяко разбиване на вълна в скалите. Възвишенията, по които пасяха овце, бяха осеяни с групи широколистни тропически дървета. Сред тях се виеха пътищата към плантацията със захарна тръстика, основен земеделски поминък на острова.

Като повървя още малко, тя спря, за да не пропусне нещо. Забеляза дървена табела, закачена между двете крила на отворена порта от ковано желязо. На почернялото от времето дърво беше издълбан надпис „Мархайтс“. Маги въздъхна облекчено — Реми бе споменал това име.

— На около петдесетина метра от портата за „Мархайтс“, голямата плантация на Фич Марлоу, ще видите тясна пътека, която води през буренясало поле — бе обяснил Реми. — Тръгнете по нея и тя ще ви заведе до кулата. Ще минете през останките, където се е намирала къщата на фамилия Сърлинг, преди да изгори до основи. Няма да се загубите. Просто следвайте пътеката.

Маги тръгна уверено напред. След като заобиколи останките от къщата, тя се озова на чиста равна поляна върху скалите с изглед към океана и тогава видя кулата. Изградена от груб, потъмнял от времето, варовик, току на самия ръб на скалата, с прозорци с формата на големи ключалки, предизвикателно обърнати към Атлантика, тя се извисяваше към безоблачното небе, подобно на гигантска шахматна фигура.

Маги закри слисано устните си с ръка. До този момент, отиването до Барбадос ѝ се струваше по-скоро като някаква шега. Сега, изумена от вида на зданието, цялата история придоби съвсем ново измерение. Спомни си онова, което Матю Сърлинг ѝ бе казал:

— Над кулата тегне проклетие. Всеки член на моето семейство, притежавал тази сграда, е бил преследван от нещастия. Виждаш в какво състояние съм сега, макар никога да не съм се приближавал до това място и голяма част от живота ми мина в другия край на света.

Пациентът ѝ наистина не беше от късметлиите, ала тежкото му положение се дължеше по-скоро на непрестанното пушене, отколкото на прокълнатата кула.

— Ето това ще ви накара да се почувствате по-добре — бе отвърнала тя и внимателно му сложи инжекцията, която облекчаваше болките на бедния човек.

После, когато лекарството подейства, той я погледна замислено и рече:

— От всички сестри в болницата, харесвам най-много теб. Свидетел си на такива нещастия, а изобщо не си успяла да загрубееш.

— Надявам се, че е така — отвърна Маги, докато грижовно оправяше завивката. — Майка ми казва, че съм родена за медицинска сестра. Като дете непрекъснато носех в къщи ранени птици и гладни кучета. За щастие, родителите ми се отнасяха благосклонно към всичко това.

— Изглежда си имала щастливо детство?

— Да, наистина, с цял куп по-малки братя и сестри, които не ме оставяха на мира. Бях много щастлива.

— Някои хора имат късмет — разсъждаваше той на глас. — Просто съдбата им се усмихва. А може би всичко се свежда до подхода към нещата. Така наречените, късметлии, пресяват доброто и се съсредоточават върху него, а не върху лошото. И ти си от тях. Силен човек си, нищо че не ти личи. Можеш и трябва да решаваеш проблеми като моя, например.

Когато Маги се опита да възрази, че за нея пациентите не са проблем, той присви очи и бавно поклати глава, която ѝ напомняше с нещо на пеликан.

— Онзи, който ще свали проклятието, трябва да е млад и силен човек, и в същото време прекрасен като теб.

— Благодаря, но...

— Недей! — Той отново кимна, още по-красноречиво този път. После ѝ направи знак да приближи. — Слушай, ще ти разкажа една история.

Докато вървеше по скалистото плато, послужило за основа на масивните основи на Сърлинг Тауър, тя си спомни странната и трагично-романтична история, която Матю Сърлинг ѝ бе разказал.

През осемнайсети век каменната постройка, издигната като крепост срещу пиратите и която сега закриваше част от небосклона пред нея, принадлежала на един от прадедите на Матю, Хари Сърлинг. Матю научил легендата от майка си. Хари Сърлинг бил влюбен в

Сесили Марлоу, красива и млада девойка. Тя го отхвърлила заради очарователния аристократ Джеймс Кинли, с когото се запознала при роднини в Англия. Кинли възнамерявал да се засели на Барбадос, където подготовката за пищната му сватба със Сесили била в разгара си. Като подарък купил булчинска рокля, изработена във Франция. Дрехата била от дантела и цялата обшита с перли. Сватбата обаче, никога не се състояла. Разяжданият от ревност Сърлинг започнал да замисля унищожението на съперника си. Една бурна нощ, с лъжливи фенери подмамил кораба на Джеймс към коварните скали, недалеч от Сърлинг Тауър. Оттогава никой повече не видял Джеймс, нито неговия кораб и екипажа. Заедно с тях изчезнала и роклята.

— Ужасно! — бе възкликнала Маги, цяла погълната от разказа. — А какво станало със Сесили? В края на краищата за кого се е омъжила? За вашия працядо ли?

Матю поклати глава.

— Не. Когато Хари пристигнал да изрази съболезнованията си и да възобнови предложението си, тя не му повярвала. По някакъв начин била научила за онова, което сторил. Нарисувала пророческа картина, на която Хари Сърлинг висял обесен. Проклела и него, и всеки притежател на кулата и предрекла, че проклятието ще се вдигне, когато бъде върната сватбената рокля.

— Значи това имахте предвид, когато говорехте за проклятие — попита Маги, ококорила любопитно очи. — А какво се случило с картината? Нарекохте я пророческа. Хари Сърлинг наистина ли е бил обесен?

— Около година по-късно Сърлинг бил обесен за пиратство — промърмори Матю и погледна към прозореца. — И оттогава животът на всички собственици на кулата е сякаш прокълнат. Когато дойде моят ред, от петнайсет години живеях в Съединените щати и бизнесът ми вървеше много добре. Бях млад и здрав. Естествено, изсмях се на легендата. Но макар да съм ходил на острова няколко пъти при приятели, никога не съм приближавал кулата. Изглежда, дълбоко в сърцето си се боя от нея.

Маги слушаше с разбиране и съчувствие. Тя самата не беше суеверна. Като дете винаги се присмиваше на съучениците си, които се отбиваха от пътя, за да заобиколят стълб, да избегнат черна котка или пукнатини в цимента. Ала можеше да разбере, защо болен човек като

Матю Сърлинг гледа на болестта си като на резултат от проклятие върху семейството.

— Хубаво е да поспите сега — рече му тя мило.

— Да, бих искал. Защото току-що взех решение, което ми дава възможност да си почина по-добре.

— Наистина ли? — Маги вдигна въпросително глава.

— Да. Утре ще изпратя да повикат адвоката ми и ще освободя семейство Сърлинг от проклетата кула. Ще я оставя на някой, който е способен да премахне проклятието. Госпожице Мърфи, какво ще кажете да наследите призрачната Карибска кула?

Като си мислеше, че просто си приказва и до утре ще забрави, Маги отвърна нещо шеговито и дръпна завесите пред прозореца, за да може болният да се отпусне.

Оказа се, че Матю говори съвсем сериозно. Когато три седмици по-късно той почина, адвокатът му я уведоми, че е наследила парче земя на остров Барбадос. И ето сега, тя бе стъпила на тази земя, която виждаше за първи път в живота си. Маги бавно обиколи останките. Над широките каменни стъпала зееше дупка, където вероятно е била огромната врата. Тя се качи бодро и надникна. Видя доста голяма квадратна стая. По каменния под личаха следи от наскоро минали туристи. И макар да се нуждаеше от сериозно почистване, личеше си, че отдавна е необитаема. Маги забеляза, че централната вътрешна стълба е запазена.

Погледна назад през рамо и влезе. Набързо обиколи втория и третия етаж. Стаите бяха по-малки, доста запуснати — с напукана мазилка и разбит под. Само една й се видя почти обитаема. През подобния на ключалка прозорец, тя погледна надолу.

Само на няколко крачки от ръба на кулата платото, върху което беше построена, изведнъж изчезваше от погледа, сякаш бе отсечено от внезапен замах на гигантска брадва. В подножието на скалата се разстилаше широка плоска ивица бял пясък, докосвана единствено от вълните на синия океан.

Маги бе израсла в предградията на Филадельфия, в малка бяла дървена къща, със съвсем малък заден двор. През цялото си детство бе смятала случайното отиване до гъмжащия от шумни деца басейн за специална награда. А ежегодната почивка на семейството й на

претърпаните и не дотам чисти брегове на Джърси имаше вкусът на рая.

Когато порасна, вижданията ѝ се промениха. Много дни скита из Апалачите, пътува с кану по живописните реки, обиколи с велосипед Ню Хампшир и Върмонт, лагерува на Аутър Банкс в Южна Каролина. За двайсет и шестте си години бе видяла много красиви места, ала нито едно не можеше да се сравни с гледката от прозорчето на Сърлинг Тауър. Дъхът ѝ секна при мисълта, че притежава това кътче, или ще го притежава, в случай че удовлетвори изискванията за гражданство, така че прехвърлянето да стане легално.

От този момент всичките ѝ планове се промениха. Когато реши да използва отпуската си, за да огледа наследството си, то бе по-скоро като оправдание да посети Карибите. И макар да бе жизнерадостен и весел човек, работата ѝ с неизлечимо болни, които се нуждаеха от интензивни грижи, бе потискаща и започваше да я потиска. Имаше нужда да се откъсне, та макар и за няколко седмици.

— А защо да не остана и по-дълго? — запита се тя и като огледа малката стая, внезапно осъзнала колко много се нуждае от промяна, от възможност да се възстанови. — Защо не? — Беше лагерувала при много по-лоши условия от тези на Сърлинг Тауър. Мястото се нуждаеше от почистване и много други неща, ала тя бе свикнала да работи и се оправяше доста добре с чука и пироните. Така че можеше да опита.

Маги слезе долу и обиколи още веднъж наоколо. Няколко минути стоя на ръба на скалата, засенчила с ръка очи, вперила взор във впечатляващата гледка под нея. После си запроправя път през назъбените скали, като прескачаше отломките и заплетените коренища на нискостеблените дървета и храсталаци. На около петдесетина метра младата жена забеляза стръмни стъпала, издълбани в скалата. Бяха в ужасно състояние. Няколко пъти се наложи да се прилепва към склона и да се плъзга по разрушените от времето участъци. Най-сетне стъпи на пясъка.

На брега бе не по-малко красиво, отколкото изглеждаше отгоре. Там, където приливът бе минал, пясъкът искреше. Скалистите носове, които обграждаха брега, се вдълбаваха във водата, като че бяха задрямали дракони и техните издути гърбове образуваха специално пригоден залив за сърф. От другата им страна Атлантикът ги заливаше

и вдигаше високи водни стълбове. Ала между тях всичко бе свършено спокойно.

Когато Маги събу гуменките и тръгна боса по пясъка, си спомни разказа на Матю за коварството на неговия працядо. Онези там трябва да са били скалите, на които Хари Сърлинг бе подмамил своя съперник. Маги си представи, как корабът се опитва да се пребори с бурята. И колко обнадеждаващи са им се сторили, примигващите в тъмнината светлини. Как са се надявали, че ще ги заведат на сигурно място. Какъв ужас е изпитал Джеймс Кинли, когато вместо в пристан и прегръдките на своята любима, се е озовал заклещен в този непреодолим, подобен на дракон пазител на Сърлинг Тауър.

Маги вървя около час, като спираше често и сядаше на топлия пясък, прегърнала колене, загледана във вълните. Тропическото слънце напече гърба ѝ и тя реши, че е крайно време да потърси прохладата на хотелската си стая. Изправи се, изтупа пясъка от шортите и се запъти към стъпалата. Трудно се слизаше по тях, ала изкачването беше още по-мъчно. Особено когато е горещо, ти си изморен и куп мисли витаят в ума ти. Маги гледаше непрестанно в краката си и се опитваше да запази дишането си равномерно. Не спираше да мисли за откритието на деня. Беше направо изумена от красотата на това място, толкова отдалечено и прекрасно. А отгоре на всичко и свързано с романтична легенда.

Отново си представи скалите с измамната светлина и корабът, който се разбива в тях. Образът бе така жив, че тя потръпна. Наложил се да сграбчи корените на едно дърво, за да запази равновесие.

Внезапно нещо я побутна в хълбока и един влажен, черен нос се изпречи току пред лицето ѝ. Сърцето ѝ се обърна. Тя извика, залитна назад и за малко да падне, но навреме се вкопчи в някакви корени. Две огромни, черни кучета подскачаха около нея на тясната пътека.

— Девил, Мейзи, долу! Казах, долу!

Резкият мъжки глас изплющя като камшик. Когато животните покорно се върнаха при господаря си, тя вдигна глава и видя широкоплещест великан, който я зяпаше от върха на скалата, около два метра над нея.

Имаше златисточервена вълниста коса, а брадата, малко по-светла на цвят, покриваше цялото му лице. Сините му очи я гледаха критично изпод дебели златисти вежди. Около китката си носеше

навита кожена каишка, вероятно за кучетата, която се стори на Маги като камшик и веднага я жегна мисълта, колко уязвима е една жена на такова отдалечено място.

— Как ме изплашихте — рече тя и сложи длан на гърдите си.

— Съжалявам — изломоти той. — Добре ли сте? Имате ли нужда от помощ?

— Не, добре съм.

Ала не беше съвсем вярно. Коленете ѝ трепереха, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Но бе много важно да не показва слабостта си пред този начумерен непознат. Маги се огледа и продължи да изкачва останалите десетина-дванайсет стъпала.

Точно, когато стигна върха, той ѝ протегна ръка. Жестът бе учтив, но тя отказа помощта му.

— Добре съм, наистина. Благодаря, все пак — усмихна се тя с известно усилие.

Обърна се и тръгна бързо по пътеката, която извеждаше на пътя. Чувстваше погледа му, докато не стигна завоя край дърветата и не се скри зад тях. Кожата на врата ѝ бе настръхнала, точно както при предчувствие за опасност.

ВТОРА ГЛАВА

Фич остана загледан в пространството след младата жена, дори след като нейната дребна стегната фигура се загуби от погледа му. Кучетата я изпратиха до някъде и после се върнаха при него.

— Стига, Девил, Мейзи! Не бъдете такива диваци!

Той ги погали разсеяно. Животните се спуснаха към стъпалата. Очевидно искаха да потичат по брега, ала неговото желание за разходка вече се бе изпарило. Щракна им с пръсти и тръгна умислен по ръба на скалата, като от време на време спираше и се взираше надолу.

Тук човек рядко можеше да срещне непознати. Понякога жителите на острова водеха гостите си. Случваше се Търговската камара да включи кулата и пещерата в някой журналистически маршрут. Фич винаги негодуваше срещу подобно натрапване. Може би нямаше логика, ала той смяташе мястото за частно убежище, частно и неосквернено, и искаше да си остане такова. По дяволите, всички предприемчиви търговци с техните курорти и замъци!

Но тази жена го бе разтревожила по малко по-различен начин. Когато я видя да се катери по стъпалата с наведена глава, без да поглежда пред себе си, той се ядоса. Знаеше, че кучетата ще я изплашат до смърт, преди да успее да ги спре. Така и стана. Имаше късмет, че не се нарани. Като нищо щеше да си счупи ръка или крак на тия изровени стъпала. Фич подритна една пръчка, после я вдигна и я запрати в морето. С весел лай Мейзи и Девил се спуснаха подире ѝ. Той ги наблюдава с ръце на хълбоците, ала пред очите му все още беше онова момиче. Спомни си уплахата ѝ, когато сепната, бе вдигнала глава и срещна погледа му. Не беше кой знае каква красавица. Вярно, имаше хубава фигура с елегантна костна структура, лицето ѝ бе от типа цвете, с меко очертани устни наподобяващи венчелистче, хубав нос и изящно извити вежди над очи с цвят на дъжд. Точно тези очи го бяха впечатлили. Да се вгледаш в тях бе все едно да потънеш в

буреносни облаци. А той винаги бе имал слабост към буреносните облаци.

— Когато стане въпрос за жени, обикновено се държа глупаво — измърмори той гласно. Внезапно сивооката непозната бе изместена от спомена за неотдавнашния разговор с мащехата на бившата му жена.

Лоти, на която често се налагаше да бъде дипломатът в семейството, му бе позвънила от белия си зимен палат в Каракас.

— Знам, че все още се сърдиш на Тина и не те виня. Но нямаш основание да отказваш среща с нея, при положение, че всичко, което иска от теб, е да обсъдите възможността да види за известно време сина си.

— Моят син — остро я поправи Фич. Само споменаването на името ѝ, караше кръвта му да кипва. — Джорди престана да бъде неин син, от мига, в който тя го изостави.

— Не е вярно, Фич, и ти го знаеш — изстреля Лоти. — Може адвокатът ти да е успял да убеди Тина да се откаже от правото си да вижда Джорди, но той все още е единственото ѝ дете, и не е честно да го държиш далеч от майка му.

— Дори да исках Джорди да се вижда с Тина, а аз не искам, защото смятам, че контактът с нея само ще го нарани, мислиш ли, че тя ще успее да намери време за него? Не е ли твърде заета с именитите си любовници и постоянно да вдига шум около себе си? И не е ли това поредното ѝ хрумване да слиса света, като демонстрира майчински чувства?

— Не бъди толкова кисел — опита се да го успокои Лоти. — Вярно, че Тина е нестандартна жена, с необичайни потребности и склонност да драматизира живота си, но ако трябва да бъдем честни, ти си го знаел, когато се женеше за нея. Всички мъже сте еднакви. Влюбвате се в богинята, а после сте изненадани, че тя не се е превърнала в госпожа Щастлива домакиня в мига, в който сте ѝ нахлузили халката. Само защото Тина е талантива и е избрала да живее по-бляскав живот, отколкото ти можеш да ѝ предложиш, не означава, че не съжалява за онова, което причини на теб и на Джорди. Сега, най-малкото, което можеш да направиш, е да се съгласиш на среща с нея, за да обсъдите положението. Бъди разумен.

— Защо аз да бъда разумен? Тина никога не е била.

— Знаеш ли? — Лоти премина в атака. — Мисля, че се страхуваш.

— Аз ли?!

— Да, страхуваш се да срещнеш моята доведена дъщеря отново, защото, освен всичко друго, ти все още си влюбен в нея. Признай си, това е причината да си толкова упорит по отношение на Джорди.

Вбесен, Фич бе прекъснал разговора. Дълго седя пред телефона, който току-що бе затръшнал, като дишаше тежко и си повтаряше, че няма нищо вярно в обвинението на Лоти. Не беше влюбен в Тина. Не можеше да е такъв идиот след всички неприятности, които му сервира! Неспokoен и доста раздразнен, той реши да излезе с кучетата на разходка. Но не можа да се отърве от спомена за този проклет разговор. След като Лоти бе събудила у него духа на Тина, той не можеше да я изхвърли от ума си. Застанал на ръба на скалата, пред очите му беше високата руса лъскава принцеса — неговата бивша жена, когато кучетата едва не събориха непознатата.

Мейзи се приближи запъхтяна, стиснала пръчката между зъбите си. Фич поклати глава в отговор на мислите си, взе пръчката от устата на кучето и я захвърли в друга посока. Когато игривият лабрадор се спусна след нея, той обърна очи към морето и бъдещият тревога, образ на Тина беше изместен от чифт спокойни кадифено сиви очи. Всеки ден човек среща по някое лице, което го заинтригува. Туристите идват и си отиват. Би било загуба на време да се интересува от тях. Вероятно никога няма да види тази млада жена отново и като се имат предвид обръканите му чувства към женската половина на човечеството, добре, че стана така.

Защо не? Продължаваше да се пита Маги, докато уморено влачеше крака към Смагълърс Ноуч, защо не?

Завърнала се отново в хотелската стая, тя седна на ръба на леглото. Започна да масажира удареното си коляно с ръка. Беше обезпокоена от случката и спомена за грубоватия червенокос мъж с божествено тяло. Ала мислите ѝ се насочиха в друга посока — към впечатляващата гледка от стаята на третия етаж в Сърлинг Тауър, към топлия пясък под краката ѝ, докато вървеше по плажа на това райско

кътче, което всъщност беше нейна собственост, към новата посока на живота си.

Маги рядко се поддаваше на мрачно самоизучаване. Тя работеше много, а работата ѝ бе изтощителна. Много често, след тежък ден, единственото, за което копнееше, бе да спи.

— Не мога да разбера как издържаш — беше споделила с нея съквартирантката ѝ Джени Мейкън. — По цял ден да се грижиш за болни хора, а понякога дори си свидетел и на смъртта им... Да не си светица?

— Със сигурност не съм — засмя се Маги. — Има дни, в които искам да избягам на някой пуст остров. Спечеля ли на лотария, ще изчезна от болницата като дим, повярвай ми.

В известен смисъл, сега се бе сдобила с билет за рая. Оставаше въпросът — какво да прави? Младата жена извади от чантата си последното писмо от адвоката на Матю Сърлинг и го препрочете, може би за стотен път. След като подчерта името на прависта, с когото трябваше да установи контакт на Барбадос, тя посегна към телефона.

— Извинете — рече тя, когато Реми отвърна на позвъняването ѝ. — Имам работа в Бриджтаун. Какъв е най-евтиният начин да стигна до там?

Два дни по-късно Маги поръча телефонен разговор с Джени.

— Е, как е на Барбадос? — попита дяволито съквартирантката ѝ.

— Много хубаво — въздъхна Маги. — Толкова хубаво, че реших да остана още малко.

— Какво? — слиса се Джени. — Искаш да кажеш, че няма да си тръгваш?

— За сега, не. Вече се обадох в болницата. Те естествено не бяха въодушевени. Но се съгласиха. Разбира се, ще ти изпратя моята половина от наема за следващия месец. — Маги разказа накратко за Сърлинг Тауър.

— Звучи страхотно — отбеляза Джени. — Но не е ли доста трудно да лагеруваш на такава отдалечена развалина? Искам да кажа как ще се снабдяваш с храна? Имаш ли достатъчно пари?

— Имам някакви спестявания. А колкото до придвижването, транспортът е добър. Наистина, няма да бъде напълно изолирана от цивилизацията — отвърна Маги, макар да не беше точно така, защото

Сърлинг Тауър беше доста отдалечено място. Но защо трябваше да занимава Джени с това?

— Ами какво мислят родителите ти?

— Че съм луда, какво друго! Искат да дойдат да ме видят, но татко вече е използвал отпуската си за тази година и не може да отсъства през следващите шест месеца. Не е лесно да си пощальон.

— Знаеш ли, онзи ден те търси една жена от някаква адвокатска кантора.

— Така ли? — намръщи се Маги. — Какво иска?

— Не каза. Искаше да разбере как да се свърже с теб и кога ще се върнеш.

Маги сви рамене.

— Може да е свързано със завещанието на Матю. Е, знаят къде да ме намерят, не мога да мисля и за това.

Джени обеща да изпрати пакет с още дрехи и други дреболии, за които Маги я помоли.

— Желая ти късмет! — рече тя накрая. — И се пази! Внимавай някой призрак да не те нападне в кулата!

— Добре — отвърна Маги сухо.

Затвори телефона и остана да седи, подръпвайки кичур коса. Искаше ѝ се Джени да не беше изрекла последната реплика, която вече бе чула от няколко души, включително и от юриста в Бриджтаун.

След като оформи документите ѝ и се споразумяха за продължаването на визата, той внимателно я предупреди:

— Не е много приятно, но за да наследите Сърлинг Тауър, трябва да сте живели в имението поне два месеца. В противен случай, кулата става държавна собственост.

— Обяснихте ми всичко това в първото си писмо и честно казано, не мислех, че ще издържа толкова време. Първоначално смятах само да огледам мястото и да си почина една-две седмици. Но в мига, в който видях Сърлинг Тауър, разбрах, че не искам да я загубя.

— Много е красиво, наистина, а е и доходоносно. Но все пак, млада жена да остане сама на толкова отдалечено място... Уважаема госпожице Мърфи, наистина бих желал да помислите още веднъж. Вярно, островът е миролюбив, с относително малко престъпления, ала Сърлинг Тауър е изоставена толкова отдавна, че нищо чудно някой да се скита наоколо.

— Ще се погрижа да стане ясно, че мястото е частна собственост — отвърна Маги и си спомни мъжът с кучетата, когото бе срещнала край брега. Ала сега не й се мислеше за това.

Тя приключи с прибирането на багажа, напусна хотела и взе такси до новото си убежище. Когато пристигна, остави куфарите си върху стъпалата пред стаята, където възнамеряваше да спи. После извади няколко табелки с надпис „Частна собственост“, които бе купила от Бриджтаун. С чук, пирони и колчета в ръка тя се зае да ги разполага по всички възможни пътеки към кулата.

— Частна собственост. Какво значи това?

Клекнала, Маги упорито се опитваше да забие последната табела върху колчето, когато чу тънък обиден глас току до ухото си, едва надвил шума от чука.

Тя се обърна и засенчи с ръка очи. До нея стоеше хлапе на около девет години, което очевидно бе дошло по пътеката. Коленете под късите панталонки бяха целите издраскани, а на вирнатата му брадичка имаше тъмно петно от нещо лепкаво. Момчето стискаше здраво дръжките на колелото си. В момента, в който Маги зърна ограденото със златни къдрици лице, си помисли, че не е виждала по-привлекателно дете.

— Табелата означава, че мястото е мое — обясни тя усмихнато и посочи кулата зад себе си.

— Твое?

— Да, аз съм новият собственик на Сърлинг Тауър.

Сините му очи се разшириха, после поклати глава убедено.

— Кулата не е на никого. Тя просто си е там.

— Сега вече е моя.

Хлапето стоеше сбърчило вежди, с пръсти, здраво впити в дръжките на кормилото на колелото.

— Никой не е казал, че се продава. Ти купи ли го?

— Не, наследих го.

Той се обърка.

— Коя си ти, всъщност?

Маги се представи и обясни, че е от Щатите, а после приседна, подпряна на пети.

— А ти как се казваш?

— Джорди Марлоу.

— Тукашен ли си? Наблизо ли живееш?

Въпросът изглежда го изненада.

— Разбира се. Баща ми се казва Фич Марлоу. Наше е имението „Мархайтс“.

Маги кимна. Спомни си табелата на пътя. Очевидно тези Марлоу не бяха случайни хора. Реми от хотела бе говорил за „Мархайтс“ като за местната забележителност. И естествено името Марлоу... Сесили Марлоу бе проклела Сърлинг Тауър. Дали това момче не бе роднина на Сесили?

— Е, много ми беше приятно да се запозная с теб, Джорди. Добре дошъл в Сърлинг Тауър. Когато поискаш можеш да минаваш по пътеката към брега. — Тя погледна брезентовата торба и предположи, че носи в нея кърпа и бански костюм. — Тръгнал си да се изкъпеш ли?

Очите му предизвикателно блеснаха.

— Никой не притежава бреговете в Барбадос. Те са на всички.

— Разбира се.

Той заби върха на обувката си в праха и погледна жадно към ръба на скалата, където започваха стъпалата към брега.

— Аз идвам тук почти всеки следобед.

— Обикновено с приятели, така ли?

— Не. Обикновено, не.

— Искаш да кажеш, че плуваш сам?

— Разбира се, защо не?

Маги смръщи вежди. Пещерата под кулата не изглеждаше безобидна. Тя самата не бе влизала в нея, а и все пак това бе океан. Може би по дъното имаше дупки, течение. На деца, които никой не наглежда, можеше да се случи какво ли не.

— Не е хубаво да влизаш в океана, без да има някой с теб. Знаят ли родителите ти, че идваш тук сам?

— Разбира се.

— И нямат нищо против?

Той преглътна и поклати глава.

— Татко знае, че плувам добре. Дава ми да правя каквото поискам.

На Маги това никак не й хареса. Кой е този родител, дето пуска детето си без надзор в океана?

— Щом е така — рече тя, — отивай да се изкъпеш. И ако не възразяваш, ще дойда с теб.

Джорди не изглеждаше възхитен. Някакво безпокойство се изписа на лицето му за миг. Но желанието му да плува надделя.

— Брегът е свободна територия, нали? — Той избута колелото си покрай нея.

Маги гледа след него, докато се скри, после събра чука, пироните и колчетата и забърза към кулата, където облече банския си костюм. Когато стигна пясъка, Джорди вече беше във водата, а главата му се тъмнееше на фона на синьото копринено море.

Известно време Маги го наблюдава, кръстосала крака на брега, как скача от скалите, излиза на повърхността и пак се гмурка. Не я бе излъгал за способностите си. Водата сякаш бе неговата естествена среда. Накрая Маги стана и сама влезе сред вълните. В тази част на острова океанът беше по-бурен, ала усещането бе много приятно и освежаващо, стига да преодолееш първото потръпване от досега с прохладата на водата. Маги се отправи към живописната скала, където Джорди се бе изправил за поредния си скок. Тя приближи и посегна да изтрие очите си. В същия миг хлапакът скочи и се вряза във вълните. Младата жена извика ужасена. Слабичкото му телце се плъзна и се размина на косъм от остриите като бръснач корали под повърхността.

Когато той избухна в смях, Маги разбра, че чудесно познава скалите и много добре знае какво прави. Споменът за тази неприятна случка не я остави дълго, след като той се качи на колелото си и замина. И дори през нощта, нейната първа нощ в Сърлинг Тауър, Маги лежеше будна в спалния чувал, взираше се в звездите, а мисълта за момчето все така не й даваше мира.

Дори да не бе така разтревожена за Джорди, странните шумове наоколо едва ли щяха да я оставят да заспи. Понякога плясъкът на вълните ѝ напомняше въздишка на човек. Вятърът шушнеше из тропическата растителност и странни крясъци се изнизваха от печалното му свистене. Вътре в кулата Маги чуваше дращенето на невидими същества, които търсеха убежище в нея. Ако бях суеверна, сигурно щях да виждам призраци, помисли си тя. И за да не се поддаде на заблудата, просто се запита дали не е по-добре да сложи капани за мишки или да намери някоя котка.

Доволна от хрумването си, но все още неспокойна, тя се измъкна от чувала и отиде до прозореца. Загледа се натам, където скалите се връзваха в морето. Въпреки твърдото си намерение да бъде разумна, откри, че отново мисли за онази ужасна далечна нощ, когато корабът на Джеймс Кинли се е разбил в скалите. Сякаш чуваше отчаяните викове на давеците се моряци, усещаше гнева на Сесили, научила новината. Изведнъж проклятието ѝ се стори не така абсурдно. Мислите ѝ се върнаха при Джорди. Спомни си как се гмуркаше сред онези скали и потрепери. Известно време бе работила в детска реанимация, където имаше и деца счупили гръбначния си стълб при гмуркане. Ами ако нещо такова се случи на Джорди Марлоу? Трябва на всяка цена да предупреди родителите му.

Когато Маги се надвеси от прозореца, тя нямаше как да знае, че долу, в сянката на кулата, се спотайва човек, който напрегнато я наблюдава. Жестока усмивка изпъваше устните му. Забавно е наистина, да дебнеш жертвата, да изучаваш навиците ѝ и едва тогава да нанесеш удара, мислеше си наблюдателят. А този път наистина ще е забавно. Обстановката беше необикновено подходяща — кула, пълна с призраци, легенда, проклятие. Това задание непременно ще отиде в книгата му с изрезки. Наблюдателят неволно докосна джоба си, където бе пуснал малкия си револвер и изчезна в нощта като ловуваща лисица.

На следващата сутрин Маги поплува, закуси набързо и се отправи към „Мархайтс“. Макар да приближаваше едва десет, когато стигна до пътната врата, капчици пот бяха избили по челото ѝ, а между малките ѝ добре оформени гърди се стичаше струйка пот. Като избърса ръце в джобовете на късите си панталони, тя тръгна по засипания с чакъл път. За нейно облекчение беше сенчесто. Палми и бамбук се редуваха с цветя и храсти и образуваха плътна стена. Но след около стотина метра този растителен параван изтъня и се откри тръстиково поле. Досуц като онова, което бе видяла по пътя от летището насам — обширна като море зелена маса от висока трева, която потрепваше под лъчите на тропическото слънце.

Маги стоя няколко минути, омаяна от гледката. Съзнаваше необичайността на пейзажа, така различен от всичко, което бе виждала

досега. В същото време тази невероятна разточителност безкрайно ѝ допаднаше и все повече ѝ се искаше да я опознае. Младата жена въздъхна и потегли отново. След още няколко метра пътят я отведе пред обширна тревна площ, където зад двойна врата от ковано желязо се издигаше огромна квадратна сграда. И къщата, или по-точно замъкът, също като кулата Сърлинг, беше построен от варовик, чийто цвят с времето бе станал приятно сив. С тази разлика, че къщата отпред беше обитавана и добре поддържана. Широкото парадно стълбище, което украсяваше входа, изглеждаше солидно. Личеше, че зелените капаци на двойните прозорци бяха скоро боядисани, а тревата — току-що окосена. Очевидно Джорди Марлоу не беше бедно момче. Въпреки това, според Маги, за него не се грижеха достатъчно. Решена да предупреди родителите му, тя тръгна към желязната порта.

Черните кучета от другата страна на вратите заскачаха и вероятно щяха да я стреснат, ако вниманието ѝ не бе привлечено от тътен на копита откъм оградата зад нея.

Разтревожена, Маги се обърна по посока на звука. Сякаш за да спре надигналия се задушаващ вик, тя вдигна ръка към гърлото си. Ами да, това беше същият червенокос мъж от скалата. Яхнал висок лъскав черен кон, той представляваше далеч по-спокойна гледка. И въпреки това тя се стресна.

Може би огромните му рамене ѝ действаха обезкуражаващо. Ризата с къс ръкав плътно обгръщаше мускулести и в същото време гъвкави и гладки ръце. А може би причината да се плаши бе брадата. Тя скриваше чертите му, така че сините очи под дебелите прави вежди изглеждаха още по-неразгадаеми. А сега бяха прикрити и от мека широкопола шапка.

Мъжът едва удържаше коня си, докато го насочваше към нея. Маги усещаше погледа му върху себе си, поглед, от който нищо не убягва. Почувства се неудобно заради залепналата фланелка върху влажните ѝ гърди. Обикновено в такава горещина не носеше сутиен. Добре че този път бе направила изключение.

— Стой, Брумел! Стига! — Ездачът потупа животното по гърба и се спусна с лекота, нехарактерна за такова огромно тяло.

— Господин Марлоу? — Маги протегна ръка.

Той свали шапка, избърса ръката си в памучния панталон и я подаде. Пръстите на неканената посетителка потънаха в неговите.

— Срещали сме се вече — рече той.

— Да, на скалата при Сърлинг Тауър. Казвам се Маги Мърфи. Аз съм ваша съседка.

— Съседка ли?

Решена да не показва колко я изнервя начинът, по който той я разглежда, Маги си наложи любезна усмивка и рече:

— Предполагам, че Джорди не ви е казал. Той е ваш син, нали?

— Да. Откъде го познавате?

— Срегнах го вчера при кулата, където живея.

Марлоу бавно издърпа ръката си.

— Кулата? Сърлинг Тауър? Шегувате се.

— Няма такова нещо. — Тя премести тежестта на другия си крак. — Вчера се нанесох.

— Нанесохте се? Та тя е една изоставена развалина!

— Живея там, поне засега.

Докато той я гледаше недоверчиво, Маги разказа набързо, че е наследила мястото от Матю Сърлинг и възнамерява да остане, докато изпълни изискването за придобиване на жителство и тогава ще реши какво да прави с имението. Когато свърши разказа, грубоватите вежди на мъжа насреща ѝ се склчиха.

— Значи сте медицинска сестра? Интересно.

— Така ли?

— Всъщност аз съм лекар, доктор Фич Марлоу.

— Наистина ли? Много ми е приятно, доктор Марлоу.

— На мен също. — Той продължи да я изучава. — Ако търсите временна работа, аз съм шеф на местната клиника и се нуждая от помощ за следващите няколко месеца.

За момент Маги бе изкушена. После поклати глава. Та нали точно от това искаше да избяга за известно време. Едва сега започваше да осъзнава колко силно е копняла за тази почивка.

— Честно казано, не бих се заела. Искам да посветя времето си на кулата.

— Смело начинание, но мястото не е много сигурно за лагериране, особено за млада жена. Хората са свикнали свободно да влизат и излизат. Вероятно са ви предупредили.

— Да, и благодаря за загрижеността — отсече Маги твърдо. — Но дойдох тук, не за да говоря за моята сигурност, господин Марлоу.

Тук съм заради сина ви.

— Джорди?

До този момент конят на Фич Марлоу стоеше спокойно. Но едно от кучетата подскочи към вратата в дъното на двора и успя някак да удари резето. Портите се отвориха и двата лабрадора се понесоха навън с изплезени езици. Когато се озоваха съвсем близо до коня той се подплаши, затанцува на една страна и едва не стъпка едно от тях.

— Спокойно, момчето ми, спокойно — рече бащата на Джорди. Хвана с едната си ръка като с клещи юздите, за да овладее животното, а с другата внимателно, но твърдо отстрани лабрадора. — Извинявайте — обърна се през рамо към Маги. — Трябва да заведе Брумел в конюшнията и да прибера кучетата. Имате ли нещо против да ме почакате в къщи?

— Вътре ли?

— Да, вратата е отворена. Просто идете и се настанете удобно в дневната. Ще дойда след няколко минути.

— Разбира се.

Преди да влезе през портите, Маги го изгледа колебливо. Ала той бе прекалено зает с кучетата и коня, за да забележи. Тя вдигна рамене и тръгна по посипаната с натрошени мидени черупки пътечка към широкото стълбище.

След жегата и влагата навън в къщата ѝ се стори приятно прохладно. Дъсченият под беше тъмен, покрит с ярки ориенталски килими, върху които бяха разположени махагонови мебели от времето на кралица Виктория и дори по-стари.

Маги обиколи предната стая, която очевидно бе дневната. Погали с ръка полираните облегалки на резбованото канапе, надникна в многобройните семейни снимки в сребърни рамки, подредени върху малки масички. На някои се виждаха цели фамилии, застанали на стълбите, които току-що бе изкачила. Очевидно няколко поколения на семейство Марлоу бяха обитавали имението „Мархайтс“.

Тази мисъл я накара да насочи вниманието си към картината, която бе пренебрегнала заради красивите антични мебели. Намираше се над камината и Маги прекоси стаята, за да я разгледа.

Платното беше напукано, а вече зацапаните цветове отдавна бяха избелели. Нещо повече, изпълнението беше съвсем любителско. Сърцето ѝ започна силно да бие. Художникът бе нарисувал

отвратително зрелище. Тълпи, които се надсмиват, а някои подскочат развеселени и танцуват в кръг на някакъв площад. В центъра на площада се издигаше бесило, на което висеше мъж. Над него, с разтворени ангелски крила, обагрени в червено, се носеше жена с дълга златиста коса. Тя като че ли плачеше и се смееше едновременно. Маги потръпна, докато се взираше в сълзите по изкривеното от отмъстителни чувства лице на златокосата жена.

— Да, това е той.

Маги се завъртя. Бащата на Джорди бе влязъл в антрето и стоеше с ръце на хълбоците. Личеше, че се забавлява.

— Моля?

— Ако си наследила Сърлинг Тауър, трябва да си чула легендата за проклятието на Сесили над първия ѝ собственик. Тя е част от фолклора тук.

— Всъщност Матю ми я разказа, преди да умре.

— Със съответните добавки, предполагам — усмихна се домакинът ѝ. — Бях дете, когато Мат напусна острова, за да си търси късмета, но доколкото си спомням, не успя твърде.

— Историята на Сесили Марлоу и Хари Сърлинг е доста драматична — отбеляза Маги.

— Така е. — Фич наближи и вдигна очи към картината.

— Предполагам, че се питаш защо съм поставил тази вехтория на почетно място в гостната.

— Не, и ако това е известната картина на Сесили. Предполагам, че сте роднини.

— Далечни братовчеди. Да, това е нейната проклинаща цапаница. Дори можеш да видиш подписа ѝ в долния ляв ъгъл.

Маги проследи пръста му. Името бе надраскано с вече избеляло червено, същото червено, с което бяха обагрени крилете на кръжащата във въздуха Сесили.

— Жалко, че не е била по-талантлива художничка! Бих искала да знам как е изглеждала?

— За съжаление, неин портрет не е запазен и всичко, което знаем от фолклора е, че е била руса и красива. А това е напълно достатъчно, за да си я представиш. Ако обаче се интересуваш от Джеймс Кинли, има една миниатюра в музея в Бриджтаун. В архивите могат да се

намерят и няколко писма. Някъде през трийсетте семейството дарило голяма част от покъщнината.

— Непременно ще го посети.

— Препоръчвам ти го. Не разбирам защо картината на Сесили е пренебрегната, при положение, че всичко останало с било предадено. Може би един ден ще дая и нея. — Фич ѝ хвърли още един поглед и продължи: — Всъщност тя не стои тук отдавна. Преди около три месеца се бях разровил в бараката отзад и я намерих, потънала в прах и паяжини. Тази къща съществува повече от триста години, така че сигурно е стояла там поне сто и петдесет.

— Наистина ли? — Маги гледеше платното като замаяна. И колкото повече го гледеше, толкова повече я привличаше. — Какво ви накара да я почистите и да я окачите?

— Не знам. Някаква особена склонност към стари предмети, предполагам. На това място имаше голям портрет на леля ми. Тя беше чудесна жена, но не можеше да се каже, че е красива. — Той стрелна Маги с поглед. — Реших, че нещо трябва да се промени.

— И си я сменил. Като нов собственик на Сърлинг Тауър се надявам проклятието да не се задейства с изваждането на картината от прахта — пошегува се Маги.

В момента, в който изрече тези думи, си даде сметка, че Матю Сърлинг бе починал точно преди три месеца. Какво странно съвпадение. Тя отново погледна рисунката и отново я полазиха тръпки.

Изглежда Марлоу забеляза, защото игриво пламъче проблесна в очите му.

— Проклятието е само едно суеверие, нали така?

Така смяташе и тя. Ала сега, незнайно защо, зае обратна позиция:

— Откъде сте толкова сигурен? Матю ми е разказвал, че семейството му е било преследвано от някаква трагедия.

— Повечето семейства са преследвани от трагедия. Да се оправдаваш с някакво проклятие е много удобно, но аз смятам, че причината е съвсем обикновена.

— И каква е тя? — погледна го Маги любопитно.

— Просто всички ние сме крехки човешки създания, а живеем в свят на мъка и печал.

— Не и за всеки. — Маги премигна изненадано. Доста цинично виждане за света имаше този човек.

— Каква чудесна жизнерадостна сестра си ти! Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш на работа при мен? На пациентите ми ще им дойде добре. Както и на мен, всъщност.

— Както и на всеки друг. — Маги стисна устни. Започваше да ѝ омръзва да я вземат за вечен оптимист. Тази характеристика не ѝ прилягаше, особено напоследък. — Искам за известно време да се откъсна от задълженията си на медицинска сестра, имам нужда от почивка. Но не дойдох за това. Бих искала да поговорим за Джорди.

— Разбира се. — Той ѝ посочи един стол и когато тя седна, се настани на кушетката насреща и кръстоса огромните си, обути в ботуши крака. — Какво е направил синът ми?

— Госпожа Марлоу тук ли е?

— Няма госпожа Марлоу.

— О! — Маги усети силна болка в стомаха. Би се чувствала много по-сигурна с този впечатляващ мъж, ако знаеше, че госпожа Марлоу е някъде наблизо. Фактът, че беше сам, я разтревожи... и заинтригува.

— Жена ми избяга с един професионален играч на голф преди две години.

— Съжалявам.

— Звучи като шега. А и наистина май е така. Но за Джорди не беше забавно. На острова клюките се носят като облак след атомен взрив. А децата в неговото училище безмилостно го дразнят. Страхувам се, че детето се затвори в себе си.

Очевидно беше така. Маги си спомни как Джорди реагира, когато го бе попитала дали е идвал при пещерата с приятели.

— Това е част от въпроса, който искам да обсъдим — рече тя съчувствено. После накратко описа случката.

Фич Марлоу остана неподвижен, с ръце на гърдите и с поглед, фиксиран върху сърцевидното лице на своята посетителка. Когато тя свърши, той се наведе напред.

— Тази пещера е била нашият семеен басейн, но Джорди знае, че не бива да влиза сам в нея. Трудно ми е да не го изпускам от очи, особено когато толкова му харесва сам да се оправя с всичко. Мислех,

че просто е навън да кара колелото си. Когато се върне от училище, ще поговорим за това. Няма да те тревожи повече.

Маги се почувства виновна. Джорди много ѝ бе харесал. А сега, когато знаеше нещичко за проблемите му, той направо ѝ стана симпатичен.

— Не ме разбирайте погрешно. Не искам да забранявате на сина си да идва да плува при кулата — добави тя бързо. — Вече знам колко много му харесва това и ще ми е мъчно, ако се лиши от удоволствието си. Обещавам, докато съм там, да го наглеждам. Просто се страхувам за него, когато е сам. Не мога да бъда постоянно с него.

— Разбира се.

— Следващите няколко седмици ще бъда на кулата.

— Сигурна ли си?

— О, да! — отвърна Маги уверено, макар да нямаше никакви конкретни планове до този момент. Стори ѝ се, че е много важно да е там, след като си представи хубавото, но тъжно лице на Джорди.

— Но това е направо неизпълнимо — възрази Фич Марлоу. — И ако ти се наложи да заминеш, ти не можеш да ни уведомиш, нали така? Такива неща като телефон в кулата няма.

— Да, така е.

Тъкмо се канеше да каже още нещо, предната врата се отвори и Джорди Марлоу влезе. Беше с ученическата си униформа — тъмносини панталонки и бяла риза. Русите му къдрици бяха пригладени назад и дребното му лице беше открито и някак уязвимо.

— Татко, госпожица Сейг ми позволи да си тръгна по-рано, защото ме боли корем — започна той. После забеляза Маги и очите му се ококориха.

— Здравей, Джорди — поздрави го тя и се усмихна неестествено.

— Какво правиш тук? — После се обърна към баща си. — Защо е тук, татко?

— Джорди, това едва ли е най-добрият начин да поздравиш една дама, особено ако тя е наша съседка.

Но изглежда момчето не чу забележката. Пребледня и отново погледна към Маги.

— Говорехте за мен, нали?

— Джорди, аз...

— Всичко развалихте. — Лицето му се сгърчи, той захвърли учебниците си и кутията за обяд и избяга от стаята.

Когато вратата се затръшна след него, баща му скочи.

— Джорди!

Но момчето беше изчезнало. С леден поглед Фич се обърна към Маги:

— Ще се наложи да продължим този разговор някой друг път.

— Съжалявам, ако...

— Грешката не е твоя. Ще се оправим. Не искам да бъда неучтив, но би ли ни оставила сами?

— Разбира се.

Маги се изправи. Фич Марлоу ѝ кимна неприветливо и излезе забързано от гостната, за да търси сина си.

ТРЕТА ГЛАВА

В Бриджтаун се усещаше пулса на Карибите. Яркото слънце огряваше покривите на старите колониални сгради, сред които бяха разпръснати и съвсем нови. По улиците долу жълти таксита надуваха пронизително клаксони на изнервените шофьори на бързите, наемани предимно от неизброимите туристи. По тротоарите, облечени в пъстри рокли с кошници върху главите, жени от местното население забързано се разминаваха с мъже в делови костюми. И сред всичко това колоритни улични търговци предлагаха сувенири, слънчеви очила, огърлици и ключодържатели.

Маги се движеше по Броудстрийт, главната търговска улица на града. Спря, за да премести покупките си в другата ръка и да разгледа статуята на Нелсън на Трафалгар Скуеър. Вече бе чела в една брошура, че този паметник е създаден седемнайсет години преди колоната на лондонския си съименник.

— Не може да бъде! Точно за теб си мислех! Къде се беше скрила досега?

Маги се стресна и без да иска, изпусна част от пакетите. На няколко крачки от нея ѝ се усмихваше Рона Честейн. Придружаваше я един привлекателен младеж.

— Изплаших ли те? — попита тя и приближи. — Извинявай, но непременно исках да ти се обадя. С теб човек не може да се държи несериозно. Знам го от опит.

Рона представи младежа, Дон Блай, колега от хотела. И тримата се спуснаха да събират разпилените пакети, при което момичетата се блъснаха и весело се засмяха.

— Знаеш ли, много е приятно да срещнеш познат на такова място. Как върви новата ти работа? Изглежда добре се справяш — констатира Маги, след като огледа новата си приятелка. Висока и по момчешки слаба, Рона носеше бели шорти и бюстие. Приличаше на току-що завършила гимназистка с разпилените си като ореол коси около кръглото луничаво лице. Само блясъкът на гримираните ѝ очи

издаваше възрастта ѝ. Дон беше облечен в бял ленен панталон и бледорозова фланелка. Със своите малки елегантни мустачки, тъмни черти и мелодичен акцент, той беше типичен жител на Барбадос.

— Работата ми е страхотна — рече Рона, докато вдигаше една кафява кутия. — Хей, олово ли има вътре? Тежи цял тон.

— Купих някои инструменти — отвърна Маги и се изправи. — Работя на един строителен обект. Всъщност през последните две седмици се занимавам предимно с такива неща.

— Звънях в хотела в началото на седмицата, но ми казаха, че си напуснала няколко дни след пристигането ти. Да си призная, малко се разтревожих. Къде беше толкова време? Не и в онази запустяла кула, нали? — Рона се обърна и обясни на Дон, че сега Маги е собственичка на Сърлинг Тауър.

Младежът повдигна учудено вежди.

— И там ли живееш?

— Ами да — ухили се Маги.

— Звучи доста интересно — обади се Рона. — Разкажи ми.

— Дълга история.

— Е, ако разполагаш с време, можем да те изслушаме. Всъщност ние с добрия стар Дон сме тръгнали да обядваме отсреща. Защо не дойдеш с нас?

Маги проследи ръката на приятелката си, която сочеше табела с надпис „Кафене Уотърфронт“. Би било добре да се нахрани прилично. Откакто се премести в кулата, ядеше по-малко, за да пести. Но сандвичите с фъстъчено масло няма да омръзнат, ако човек от време на време ги разнообразява с нещо друго, пък дори и да се поизръси. Не ѝ допадаше, че е трета. Тия двамата май бяха гаджета. Рона и Дон така окуражително ѝ се усмихваха, че тя кимна в знак на съгласие.

— Добре, идвам.

Прохладната зала на ресторанта с висок таван гледаше към пристанището и Графалгар Скуеър. Маги щедро напълни чинията си с разнообразни креолски ястия и се запъти към масичката до прозореца, където я чакаха Рона и Дон.

— Гордея се с тена си — обади се Рона, — но той е нищо в сравнение с твоя загар. Изглежда доста време прекарваш на слънце, дечко.

— Така е — отвърна Маги, бодна с вилицата си парче печен банан и се възхити на сладостта му.

— Нали изглежда страхотно — обърна се Рона към младия мъж до нея.

Дон, който бе мълчал досега, се усмихна любезно и каза:

— Дамата е красива и с много хубави очи. Притежава хладния спокоен поглед на поетеса.

Двете момичета се разсмяха.

— Не му обръщай внимание, винаги говори така. Няма по-голям ухажор от него в хотела — довери ѝ Рона, след като го потупа закачливо. — А е и най-големият клюкар. Познава всеки и всичко на този остров като дланта си. Ако не вярваш, попитай го нещо.

Маги се загледа в тъмните блестящи очи на Дон.

— Наистина ли?

— Мога да ти разкажа живота на всеки жител на острова, освен на туристите. Ако искаш, опитай.

— Да видим. Има един човек, от когото се интересувам. Знаеш ли нещо за Фич Марлоу?

— Всички са чували името Марлоу. Това е една от най-старите фамилии на острова. А плантацията му „Мархайтс“ е сред най-обширните. Дори съществува легенда за девойка, на име Сесили Марлоу, която направила магия на един свой обожател. — Дон се засмя и поглади чело. — Но ти сигурно знаеш всичко това, тъй като е свързано с твоята кула. — И той набързо разказа легендата.

— Да, чувала съм я. Дори видях рисунката на Сесили в „Мархайтс“. Бях там, за да поговоря с Фич за сина му. — Тя им разказа за това, как Джорди ходи да плува сам в пещерата и за разговора си с Фич.

След това той беше обяснил на сина си, че може да плува там, само ако Маги е наблизо. Джорди прие надзора сдържано. Ала зад раздражителността му, според нея, се криеше единствено чувството за самота. Ето защо тя правеше всичко възможно, за да се сприятелят. И наистина, напрежението между тях доста намаля. Не може да се каже, че бяха близки, но не бяха и врагове.

— Фич спомена ли нещо за жена си? — любопитства Дон.

— Каза, че избягала с някакъв професионален играч на голф.

— Типично за Фич Марлоу — засмя се Дон. — Говори винаги без заобикалки. Сигурно си чувала за майката на Джорди — Тина Пилгрим. Тя е много известна в женския голф.

— Тина Пилгрим? — Маги премигна изумено. — Искаш да кажеш онази Тина Пилгрим? Пищната блондинка, която участва в толкова много телевизионни предавания?

— Тук не я показват така често, но за нея става въпрос. Има само една Тина.

Маги мълча известно време изненадана. После поклати глава.

— Какво съвпадение. Аз обаче съм я виждала не само по телевизията.

— Така ли?

— Преди няколко месеца тя участваше в един турнир в Балтимор и посети детското отделение в Хопкинс. Стоя колкото да я снимат за новините, разбира се, но на децата много им хареса. Повечето от тях дори не знаеха коя е, но беше толкова красива и очарователна, че нищо друго нямаше значение. Целуна всички деца и им раздаде топки за голф с автограф. — Беше облякла тъмносиня прилепнала по тялото рокля и мина през охраната с ослепителна усмивка, спомни си Маги. А дългата ѝ коса приличаше на слънчев водопад. — Как само я бяха зяпнали! Направо бяха онемели.

Да, точно това е думата, помисли Маги, „онемели“. Тина бе звезда, нямаше съмнение в това. Със свито сърце си ги представи двамата с Фич. Каква хубава двойка бяха.

— Искаш ли да ти разкажа нещо — обади се Дон. — Докато живееше тук, Тина въздействаше по същия начин на всеки мъж на острова.

— И на теб ли? — закачи го Рона.

— Да, и на мен, макар да съм много млад за нея — отвърна наперено той. — Семейството ѝ е баснословно богато. Имат пищен дворец в съседство с Долфин Бей, хотелът, на който работим. Тина прекарваше тук зимите и омайваше всеки, който я зърнеше. По онова време носех стиковете на игрището за голф и така я видях за първи път. Беше истинска кукличка. — Дон разлюля черните си коси и се накипри, за да поясни. — Единствено Фич Марлоу обаче успя да я грабне. Още тогава беше доста добра на голф. Имаше няколко много

добри резултати в доста тежки турнири, но се отказа от спорта заради брака си.

— Обикновено в такива случаи нищо не става — обади се Рона. — Жена, която се отказва от нещо толкова важно за нея, за да заживее щастливо с някой мъж, в крайна сметка не остава доволна. Рано или късно започва да съжاليا, че го е срещнала.

— Ти какво, да не се готвиш за сватба? А може и да си права. Макар да знам, че не са малко жените, които биха искали да са господарки в „Мархайтс“. Всъщност дори мога да изброя няколко, които с радост биха се явили на прослушване, ако Фич ги удостои с поглед — каза Дон и намигна. — Както и да е. Всички смятаха, че е много щастлив с жена като нея, но тя му отрови живота. Няколко години след като се събраха, Тина започна да се отегчава и да вдига скандал след скандал, докато накрая си замина завинаги.

— Сигурно е било мъчително за Фич и Джорди — възкликна Маги, едновременно отвратена и очарована от онова, което чу.

— Да, предполагам Марлоу още тъгува за нея. Казват, че откакто го е напуснала, никъде не излиза. Когато не ходи в клиниката да обслужва онези селянци, си стои в имението.

Загубила апетит, Маги бутна чинията настрана. Едно така чувствително и самотно малко момче имаше нужда от приятел. Тя се мъчеше да измисли как да помогне. Сега, когато Дон наговори тези отвратителни неща просто ей така, тя се чувстваше още по-съпричастна със съдбата на детето и бащата.

Тина Пилгрим беше от онези жени, които не могат да бъдат забравени, особено ако са ги обичали така, че да се оженят за тях. Всъщност, може би неспокойното му поведение беше следствие от жестоката постъпка на жена му. Такова унижение би направило саможив всеки горд мъж. А Фич Марлоу бе много повече от горд. Дали наистина тъгуваше по бившата си жена? Дон беше убеден в това, а на нея никак не ѝ стана приятно.

— Ти какво клюмна? — смърри я Дон. — Да не си влюбена във Фич Марлоу?

— В него ли? Разбира се, че не. Та аз съм го срещала точно два пъти и двата пъти той се държа така, сякаш искаше по-скоро да ме отпрати.

— Значи не ти се е свалил, а?

— Не.

— Е, ако не те е харесал, то не е защото не приличаш на жена му. Ти си съвсем различна.

— И каква съм? — попита Маги кисело. Знаеше, че не е от класата на Тина Пилгрим, но и не смяташе, че нищо не струва. Никога не е имала проблем да излезе с някое момче, стига да иска. Друг е въпросът, че нито едно от познанствата ѝ не доведе до нещо сериозно.

— Ти си като бистър планински ручей — ухили се Дон.

— Звучи доста поетично.

— Така е — съгласи се Дон дяволито. — Освен невинно хубава, си и много земна. — Той си погледна часовника. — Бих искал да те опозная по-добре, Маги, но за съжаление и за разлика от Рона, аз трябва да се върна на работа. Вие двете не бързайте. Рона, ще тичам за автобуса, а ще се разплатим по-късно.

— Сладък е, нали? — обади се Рона, когато младежът изчезна от препълнената зала.

— Много — съгласи се Маги. — Ти и той да не сте...

— Не. Просто сме приятели. Не мога да се отнасям сериозно към момче, което гледа повече в огледалото, отколкото в мен. Идеалният мъж за мен още не се е родил, което не е толкова лошо, защото и така не ми е зле.

Маги сви рамене. Преди няколко години просто щеше весело да се съгласи с тези думи. Но вече беше на двайсет и шест и ѝ се искаше идеалният мъж да побърза да се появи. Би приела радушно дори негово подобие.

— Слушай — каза Рона, след като сервитьорът им донесе сметката и те си поделиха сумата. — Този следобед съм свободна. Ако нямаш сериозна работа, защо не се разходим?

— Разбира се, защо не? Звучи страхотно.

Рона се оказа старателен и добър екскурзовод. След като настани Маги в яркожълто бъги с нарисуван отстрани делфин — емблемата на хотела ѝ, Рона я закара на южното крайбрежие. Спряха да разгледат пясъчните брегове, преди да поемат към Крайст Чърч.

— Някъде в средата на шестнайсети век островът бил разделен на единайсет енории — разказваше Рона, като поглеждаше в книжката си. — Англиканските черкви в енориите са едни от най-старите в тази част на Атлантика. Искам да разгледаме една от тях. — Спряха пред

живописна малка постройка. — Известна е, че историята за загадъчните ковчези.

— За какво става дума? — попита Маги, докато излизаше от колата.

Рона я поведе през странно малко гробище към открита гробница, потънала дълбоко в земята, до чийто вход се стигаше по стръмни усойни стъпала.

— Това се е случило в началото на деветнайсети век. Сега тя е празна, но навремето е принадлежала на едно семейство, което я затваряло след всяко погребение. Когато отваряли, за да приберат в нея следващия си покойник, намирали ковчезите вътре разместени. Никой досега не е успял да обясни това. Искаш ли да слезем и да разгледаме?

— Не. Много е зловещо. — Маги започна да мисли, че на Барбадос има повече мистерии и легенди, отколкото може да понесе. А може би обстоятелството, че живее в Сърлинг Тауър провокираше въображението ѝ?

Когато се върнаха в Бриджтаун, Рона я разведе по търговските улици. Видяха и майсторите на кожени изделия. Маги беше очарована от дългите им плитки, наперени стойки и пъстроцветни одежди. Единствено миризмата на марихуана, която се носеше из въздуха, я подразни. Посетиха и други обекти от пътеводителя на приятелката ѝ и приключиха деня с вкусна вечеря в ресторанта на „Долфин Бей“, луксозният комплекс, в който работеха Рона и Дон.

Разходката ѝ беше приятна, но непрестанното бърборене на Рона я умори. Нещата, които научи за бившата съпруга на Фич Марлоу, определено я безпокояха. Въпреки грубоватото му поведение, тя доста често мислеше за него. Този мъж я привличаше не само физически. Може би това беше игривото пламъче в сините му очи или пък очевидната всеотдайност към момчето и земята. Такава преданост и усет за принадлежност рядко се срещаха. Ала подобни качества биха могли да се окажат пречка, ако този мъж реши да скъса връзките с предишната си любов, за да започне нова...

— Много се умълча — обади се Рона, докато караше по крайбрежното шосе към Сърлинг Тауър.

— Просто съм изморена.

Маги гледаше луната и се наслаждаваше на силния нощен бриз, който си играеше с косите ѝ.

— Беше един дълъг ден.

— Но много хубав. Благодаря ти, Рона!

— Аз лично прекарах чудесно. Надявам се, че пак ще го направим. Понякога е по-добре да поскиташ с приятелка, отколкото непрестанно да се стремиш да поддържаш разговора с някое момче, ако разбираш какво искам да кажа. Къде е тази твоя необикновена стара кула. Наближаваме ли вече?

— На не повече от петстотин метра от тук. Ще ти кажа къде да спреш.

Няколко минути по-късно Рона навлезе в каменистата местност, която Маги вече познаваше добре.

— Не може ли да се приближа още?

— Не. Щом пресека и съм вкъщи.

Рона се загледа в черните очертания на кулата на фона на осветеното от луната небе.

— Щях да съм по-спокойна, ако те бях завела в някой хотел, а не на това пусто място.

— Не се безпокой.

— Не те ли е страх през нощта?

— Не. Заклучвам вратата. Пък и кулата е построена от солиден камък. Би могла да спре дори танкова атака. Така че от какво да се плаша?

— О, не знам. Тази легенда за Сесили Марлоу би ми изкарала ангелите. Щях да си мисля, че нейният призрак още се мотае наоколо.

— И защо според теб, призракът на Сесили ще иска да ме нарани?

— Защото си собственичка на Сърлинг Тауър и според думите на Дон би трябвало да си прокълната. Ако погледнеш сериозно на легендата, няма значение, че не си Сърлинг.

— Много е хубаво, че не съм суеверна, нали? — засмя се Маги.

— Сигурно — съгласи се Рона и я потупа приятелски по рамото.
— Пази се.

— Непременно.

Маги слезе от колата и помахаше за довиждане. Рона потегли по обратния път.

На половината път щастливата наследничка спря и се загледа в луната. Облаци се опитваха да скрият лика ѝ. Вятърът се усили. Усети

влагата във въздуха. После една капка я удари по челото. Маги затича към кулата, защото по всичко личеше, че ще завали.

Вече под свой покрив, тя отиде до прозореца да наблюдава океана и набиращата мощ буря. Беше сезонът на тропическите дъждове. Започваха внезапно, от съвсем ясно небе, напояваха земята и също така внезапно спираха. Местните жители не им обръщаха внимание, а и Маги взе да свиква с тях. Заради спокойствието на Рона се бе направила, че се присмива на идеята за призрака на Сесили. Ала истината не бе толкова проста. Не може да живееш в кулата и да забравиш за миналото, за предишните ѝ обитатели. А нощните бури винаги караха Маги да мисли за Сесили Марлоу и нейният възлюблен Джеймс Кинли.

Погледът ѝ бе привлечен от скалите, под които се намираше пещерата. Беше много тъмно, за да ги различи. Облаци скриха напълно звездите. Маги потръпна, като си представи кораба, залутал се отчаяно да търси подслон от стрелите на дъжда и надигания се вятър.

Спомни си думите на Рона за призрака на Сесили. Ако наистина съществуваха неспокойни духове, в такава нощ този на Сесили положително е навън, за да се опита да предпази кораба на своя любим. Преди Маги нямаше ясна представа за образа на Сесили, освен че има дълга руса коса. Сега я оприличаваше на Тина Пилгрим. Странно наистина, как този образ се бе настанил в ума ѝ и с нищо не можеше да го прогони. Тя се взря напрегнато в тъмнината. Стори ѝ се, че чува истеричните крясъци и стенания на млада жена, понесени от плющящите дъждовни откоси. После ѝ се привидя едно петънце, което внезапно прониза тъмнината, сякаш предателският фенер на Хари Сърлинг бе оживял.

Маги премигна, без да знае да вярва ли на сетивата си или не. Маги се вкопчи в каменния перваз и се наведе толкова напред, че капките дъжд заудряха лицето ѝ. Не, не си въобразяваше. Някой бе запалил нещо. Но защо? Скалите на пещерата бяха трудно достъпни дори през деня. А в такава нощ това е направо невъзможно, освен може би... за призрак. Ледени тръпки пролазиха по гърба на младата жена. Насреща в тъмнината лумна нова светлина, след нея още една, и още една. Езикът ѝ залепна за небцето. Или аз полудявам, или има някой навън, който си въобразява, че е Хари Сърлинг, помисли си тя. Но още по-смахната бе идеята за призрак с образа на Тина Пилгрим.

Маги разтърка очи. Когато погледна отново, светлините все още бяха там, малки и блещукащи. Кой би се решил на подобно нещо? Рона? Не, това е абсурдно. Фич Марлоу или синът му? Още по-невероятно. Някой, който не желае тя да живее в кулата и иска да я изгони. Вероятно... Но кой? Маги присви очи. Закрачи пред прозореца, скръстила ръце на гърдите си. Отвън светлините ѝ се подиграваха. Тя не можеше да ги забрави. Докато блещукаха там, тя знаеше, че няма да може да заспи.

— О, по дяволите! — измърмори тя и се отправи към стълбите. Всъщност, бурята беше утихнала така внезапно, както бе започнала, а дъждът бе намалал и сега едва ръмеше.

— Ще мина само по ръба на скалата, за да огледам по-добре — каза си Маги. Може би очите ѝ я лъжеха, а светлините бяха просто някакви идиотски отражения от водата.

Но когато излезе навън, разбра, че светлините са истински. Дъждът се бе превърнал в мъгла и това придаваше на цялата околност някакъв зловещ вид. Маги тръгна към ръба на скалата, където бяха издълбаните стъпала. Дали пък този, който ги е сложил, не е искал да я накара да повярва, че това е работа на призрак? Може би наистина трябва да събере смелост и да провери какво има там.

Тази мисъл я накара да настръхне и потърси с поглед стъпалата. Те бързо изчезваха в зейналата бездна на тъмнината. Страхуваше се да слиза по тях през деня, какво остава за през нощта. Все още валеше. От време на време луната се показваше иззад някой облак, за да хвърли окуражителен лъч светлина. Въпреки страха, Маги тръгна надолу.

Действаше много бавно и внимателно опитваше предварително всяко хлъзгаво стъпало и се вкопчваше във всичко, което можеше да хване.

— Това е лудост, Маги Мърфи — мърмореше си тя. — Трябваше да си останеш на сухо в твоята чудесна кула! — Но не се отказа.

Бе стигнала половината път между сигурното плато и брега, когато вятърът отново се засили и донесе писъци на самодиви. Луната се скри зад плътен черен облак и дъжд започна да се излива върху скалата.

— О, не — простена Маги. Задраска с ръце и затърси парче издаден над камъка корен, за да се хване. Поглеждаше през влажната тъмнина към извитата скална бариера пред пещерата. Светлините,

които я бяха подмамили, блещукаха подигравателно. После, за неин ужас, взеха да гаснат една по една. Един миг тя се взираше в нищото. Ако не бяха вятърът, дъждът и тътенът на вълните, щеше да помисли, че е зазидана в пещера.

Обзе я паника. Трябва да се е побъркала, за да тръгне да слиза по тия стъпала тук. Време е да се върне обратно на платото и то бързо, преди силите съвсем да ѝ изневерят.

Сърцето ѝ биеше лудо, а ръцете и краката я боляха, но Маги притисна лице към стената и се заизкачва обратно нагоре. Пръстите ѝ бяха схванати и трудно подвижни, а мускулите на прасците ѝ играеха неудържимо. Вятърът и дъждът я блъскаха в лицето и я заслепяваха, така че се движеше по тесните хлъзгави стълби, водена само от усещанията си. Бавно и мъчително успя да измине една трета от разстоянието, когато нещо или някой се протегна и удари силно рамото ѝ.

Загубила почва под краката си, Маги замаха безразборно с ръце. Но сграбчваше единствено въздуха и след миг полетя безпомощно надолу. Ужасеният ѝ вик се загуби сред грохота на вятъра.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Госпожице Мърфи? Госпожице Мърфи? Маги?

През облак от болка тя чу, че някой я вика. Но изплашеният тъничък гласец изглеждаше далечен и нереален. Доста по-реални бяха скованият ѝ гръб и пулсиращата болка в основата на черепа, ръцете, и краката.

— Жива ли си? Жива ли си?

Не, помисли Маги. Сигурно умирам. Но едва ли отивам в рая, ако се съди по това, как се чувствам.

Следващият глас, който се опитваше да проникне през замъгленото ѝ съзнание, беше по-дълбок и грубоват и я сепна със заповедническата си нотка.

— Мили боже!

— Мъртва ли е, какво мислиш, татко?

— Не знам. Стой тук. Аз слизам долу.

„За кого ли става дума?“ — чудеше се Маги. А може би за мен? Струваше ѝ се, че някакви тежести са затиснали клепачите ѝ. За първи път направи опит да се пребори с тях. Миглите ѝ съвсем лекичко се вдигнаха и зърна светлината. В същия миг в главата ѝ избухна пожар.

— О-ох — простена тя. — О-ох.

— Стой спокойно. Не мърдай! — заповяда гласът.

— Какво?

— Казах, стой спокойно!

Чу някакво дращение и глухо тупване недалеч от главата ѝ. Нечии силни пръсти поеха ръката ѝ. В това състояние предпочиташе да чуе някоя добра дума, но усети палец върху китката си и разбра, че всъщност ѝ мерят пулса.

— О-ох! — Маги отново вдигна клепачи и направи опит да фокусира. Най-напред видя червеникавозлатист облак и две сини петънца. Постепенно сините петънца се избистриха и тя срещна загрижения поглед на Фич Марлоу. Загледа се в рязко очертания нос и в дълбоката бръчка между веждите.

— Жива си. Това все пак е нещо.

— Ъ-ъх.

— Не, не се движи. Нека първо те прегледам.

Маги опита да поразгледа наоколо. Парченцата на картината започнаха да се сглобяват. Небето ограждаше огнената глава на Фич Марлоу, значи беше навън. Разбира се, че е навън — нали е студено и мокро. С ъгълчето на окото си забеляза някакъв зелен лист. После видя и клонката, която се подаваше от скалата.

— Какво стана? — попита тя.

Фич слушаше гърдите ѝ, спря и ѝ хвърли бърз поглед.

— Не знаеш ли?

— Аз... не, не знам.

— Вероятно имаш мозъчно сътресение. Надявам се обаче да не получиш амнезия, както става в онези вятърничави романи. — Той раздвижи нагоре-надолу пръсти пред очите ѝ. — Според мен, фокусираш добре.

Маги премигна и се опита да събере мислите си. Едно по едно късчета от случилото се започнаха да изникват бавно в паметта ѝ. Вниманието ѝ се насочи към ръцете на Фич.

— Защо правиш това с краката ми?

— За да разбера има ли нещо счупено.

— И?

— Не, не мисля. Усещаш ли това?

— Да.

— А това?

— Да.

Пръстите му опипваха глезените, прасците, а после коленете и цялото тяло. Когато стигна хълбоците и гърдния кош, тя се изчерви.

— Тук боли ли?

— Навсякъде боли.

Той внимателно прегледа ключицата и продължи с гърба и гръбначния стълб.

— Усещаш ли болка тук?

— Малко.

— А тук?

— О-ох!

Фич се надвеси и заоглежда внимателно лицето ѝ. Макар да знаеше, че търси симптоми за сътресение на мозъка или шок, тя отвърна поглед объркана.

— Знаеш ли къде си?

— Лежа на една издатина на скалата.

— Помниш ли как се озова тук?

— Миналата нощ се спънах и паднах.

— Миналата нощ ли? — Неодобрителната бръчка между веждите му се задълбочи. — Да не искаш да кажеш, че си се скитала тук в бурята?

— Да — отвърна Маги някак предизвикателно. — Дъждът и вятърът ме заслепиха, не видях къде да стъпя и се подхлъзнах.

— Господи, тази жена! — възкликна мъжът.

Сега ще ме нарече глупачка, помисли Маги и се стегна.

— Татко, донесох въжето от камиона.

Викът дойде от платото над тях, отчетлив като крясък на гларус. Беше на Джорди. Значи неговият глас бе чула най-напред, когато идваше в съзнание. И тъй като не му бе отговорила, той вероятно е изтичал да повика баща си.

Фич млъкна, олюля се на пети и вдигна глава към сина си.

— Завържи го за някое дърво с възела, който снощи ти показах, и го хвърли тук.

— Какво ще правиш? — попита Маги.

Опита да помръдне краката си, но ги усети сковани и крехки като стъкло — бяха целите в рани и натъртвания. Фич предупредително сложи ръка на коляното ѝ.

— Стой спокойно. Няма много място за маневри на това парче скала, а никак не искам отново да паднеш. Нито пък аз.

— Какво ще правиш? — отново попита тя. Точно тогава въжето тупна между тях.

— Хвана ли го, татко.

— Да, сине — отвърна Фич и като се опитваше да запази равновесие, подпрян на едното си коляно, мушна въжето под нея и го завърза около кръста ѝ. — Доста е здраво, така че ще те преместя оттук.

— Но как? — Тя си представи как я дърпат по скалата, увиснала на въже. — Не трябва. Аз мога да вървя.

Пак се опита да помръдне и Фич я смърри.

— Престани да спориш и остави всичко на мен, преди да си счупила и останалите си кости.

— Нищо ми няма на костите. Ти сам каза, че няма счупено. Просто съм схваната и пожулена.

— Естествено. Паднала си лошо и си лежала цяла нощ под дъжда.

— Ще се оправя.

— Възнамерявам да ти помогна за това. — Мъжът намести възела и заключи под нос. — Трябва да издържи. — Той я подхвана с едрите си длани. С леко движение се изправи и я вдигна на кръста си.

Изненадана, Маги извика уплашено и се вкопчи в ризата му. Успя да зърне в колко опасна ситуация е била и все още е. Беше паднала от около три метра. Надолу скалата продължаваше поне още шест.

— Ще ме изпуснеш и двамата ще се пребием — тихо изписка тя.

— Ако не спреш да се въртиш насам-натам и това може да се случи — тросна се той. — Стига си дърпала джобовете на ризата ми и се хвани за врата ми. Точно така, бъди добро момиче и се дръж здраво. — Докато говореше, той я намести по-добре и започна да се катери по коварните стъпала.

Сигурна, че няма да му е лесно да се изкачи заедно с нея, Маги се вкопчи във врата му и стисна очи. След малко ги отвори. Този мъж изглежда бе силен като бик. Притисната към него, тя чуваше равномерния ритъм на сърцето му, усещаше играта на мускулите. Утринното слънце ги огряваше и обещаваше още един горещ ден. Маги забеляза как по силния му врат заблестяха капчици пот. В следващия миг почувства, че гърдите ѝ се притискат към неговите. Дали и той си даваше сметка за това? — запита се младата жена и сама се изненада от нелепата мисъл, хрумнала ѝ в един толкова неподходящ момент.

С последно усилие мъжът я повдигна и внимателно я остави на сигурното плато. После се изкатери при нея, седна, дишайки тежко, и остана така минута-две.

— Това... Това наистина беше... Много ти благодаря! Ти наистина ме спаси — заекна Маги. Наблюдаваше го възхитена. Едва сега забеляза, че бе обул къси панталони, които разкриваха яките му

мускулести бедра. Маги едва се сдържа да не се протегне и да ги докосне.

— Вярно е, че има защо. Добре че си толкова лека — отвърна на благодарността ѝ той.

— Добре ли сте, госпожице Мърфи?

Джорди, който изглеждаше крехък като елф в сравнение с мускулестия си баща, се бе запътил към тях. В едната си ръка държеше въжето, но в очите му се четеше безпокойство.

— Добре съм, Джорди. Благодаря ти, че доведе баща си.

— Когато те видях да лежиш долу, наистина се изплаших. Помислих, че си умряла.

— Цяло чудо е, че не е — измърмори Фич. — Да се скиташ по тези скали посред нощ и то в най-силната буря...

Без да довърши, той премери пулса ѝ отново.

— Имах сериозна причина да изляза — протестира тя. Опита се да разхлаби хватката на Фич, но той не ѝ обърна внимание. — Благодаря ти за помощта, но вече съм добре.

— Ще видим. — Фич Марлоу се изправи. Сви мощните си крака и се наведе. Пъхна ръце под тялото ѝ, за да я вдигне.

— А сега какво? — почти извика Маги. Въпреки огромната си благодарност за помощта му, това пренасяне започваше да ѝ досажда. Мъжът физически я превъзхождаше. — Виж, чувствам се много добре.

— В „Мархайтс“ ли ще я заведеш, тате?

— Точно това смятам да направя. Джорди, ти ще се качиш отзад, а нея ще сложим на пътническото място.

— Доктор Марлоу, аз наистина...

Фич тръгна през платото, притиснал Маги до гърдите си. Погледна я укорително.

— Медицинска сестра си и би трябвало не по-зле от мен да знаеш, а не да вдигаш напразно шум. Искам да съм сигурен, че си добре, защото аз нося отговорността. Не мога да те оставя тук сама. Трябва да те заведа някъде, където ще ти е удобно и спокойно и където ще мога наистина да те прегледам. Може да изпаднеш в шок след всичко, което преживя. — Маги преглътна възражението си. Той беше прав — макар да не ѝ се искаше да го признае.

Фич я остави на мястото до шофьора в камиона и я зави с одеяло. След като се увери, че Джорди е добре отзад, той седна на мястото си.

— Как се чувстваш? — попита той, когато потеглиха през калното поле.

— Нормално — отвърна Маги стоически, макар да не бе съвсем вярно. Сякаш хиляди танцьори се бяха настанили в главата ѝ и танцуваха ли танцуваха. Беше ѝ студено въпреки жегата, а и взе да ѝ се повдига. Загърна се хубаво с одеялото, сгуши се и се замисли за изминалата нощ.

Тръпки я полазиха при спомена за светлините снощи и глупавата ѝ приумица да излезе в бурята. Потрепери още по-силно, когато възстанови в ума си момента на падането. Възможно ли бе да си въобразява, че някой я е бутнал? Вероятно. Тя просто не видя къде точно да стъпи. Имала бе невероятен късмет, че под нея е била тази скална издатина, да не говорим за неочакваното появяване на Джорди рано сутринта.

— Наистина съм ти много благодарна — каза тя отново, като се обърна към Фич.

Той само изсумтя и пое по частния път за „Мархайтс“. Щом пристигнаха, стопанинът я придружи нагоре по стълбите и след като я настани в една стая със старинни мебели и дантелени пердета, стана по-приказлив:

— Нека свалим тези мокри кални дрехи — предложи той, като я оглеждаше от горе до долу, легнала на широкото махагоново легло.

Маги скръсти ръце на гърдите си, преграждайки достъпа до копчетата на блузата. Реакцията ѝ бе толкова инстинктивна, че не успя да си даде сметка как изглежда отстрани.

Сините очи на нейния домакин се присвиха. После внезапна усмивка откри белите му зъби.

— Вярно е, че от две години съм ерген, но това не е причина да разкъсам дрехите ти.

— Не, не това имах предвид. — Тя се изчерви и отпусна ръце.

— Няма страшно, когато си с мен, нали знаеш. Аз съм лекар.

— Чувала съм някъде това — опита да се пошегува Маги.

Фич се поколеба за момент, после започна да се смее, в началото полека, но постепенно — с цяло гърло и от сърце.

— Страхотно! Бях го забравил. Та точно в това е уверявана всяка медицинска сестра, която излиза със студент по медицина. Честна

дума, нямах нищо такова предвид. Казах го, защото ти наистина можеш да си спокойна с мен.

Докато го наблюдаваше, Маги си даде сметка, че изобщо не държи да е толкова спокойна с него. Смехът бе преобразил Фич — от мрачен мълчаливец се бе превърнал в забавен чаровник и тя беше изпълнена с възторг.

— Сигурна съм, че е така. Мога да си представя как изглеждам след една нощ под дъжда. — Тя погледна шортите си с отвращение. — Вероятно в университета сте правили дисекция на много по-съблазнителни екземпляри.

Нещо проблесна в сините му очи.

— Ако става въпрос за това, то аз щях да го помня, госпожице Мърфи — отвърна сухо той. — А сега нека видим какво мога да направя.

С изразително вдигане на раменете той излезе от стаята, като остави Маги да се чуди на обаятелната трансформация, която току-що бе наблюдавала. Когато Фич Марлоу се смееше, той беше съвсем различен и трудно можеше да му устоиш. Тя тръсна глава, за да се освободи от тези мисли, понадигна се и седна. Внимателно сви пръстите на краката си, а после и коленете. По неприкритите места на крайниците ѝ кожата бе ожулена. Имаше и няколко отвратителни рани. Чувстваше се вдървена. Но за нейно успокоение, всичко останало изглежда беше в изправност. Имала съм страхотен късмет, помисли си тя и потръпна. Като нищо щях да загина. И то по такъв ужасен начин — съвсем сама, на една скала в бурна нощ.

Току-що си бе свалила спортните обувки и бе качила краката си на леглото, когато в стаята влезе тъмнокожа млада жена с приятно лице, която носеше чисти хавлиени кърпи и дълга бяла нощница. Тя се усмихна съчувствено на Маги.

— Здравейте, аз съм Серита. Господин Фич... Той ми каза, че сте претърпели злополука. Нека ви помогна да се съблечете.

— Благодаря, но няма нужда. Само покажи къде е банята.

Серита кимна и ѝ подаде ръка, която Маги с благодарност пое.

— От другата страна на стаята. Ще ви заведе.

С помощта на момичето Маги доуцука до вратата. Това беше бивша спалня, наскоро преправена в съвременна баня. Бялата арматура изглеждаше чисто нова.

Маги увери Серита, че и сама ще се справи и момичето я остави. С треперещи от обхващащото я изтощение пръсти, започна да разкопчава окаляната блуза и разкъсаните панталони. Нямахме смисъл да оставя сутиена, защото едната от презрамките бе скъсана.

Като остана по бикини, Маги напълни един леген с топла вода и потопа пухкава синя изтривалка с мисълта поне да поизбърше калта. Погледна се в огледалото и простена, разбрала какво бе видял Фич Марлоу, докато я преглеждаше. Отчаяна, тя прокара ръка през сплъстената си коса с парченца листа и клонки в нея. Мръсотията бе нашарила брадичката и челото, а на лявата си буза видя засъхнала струйка кръв. Сивите ѝ очи гледаха измъчено.

Онази шега за дисекцията на екземплярите не беше много пресилена. Изглеждам, сякаш съм видяла призрак, помисли си Маги и се вгледа в бледото си отражение. Пак ѝ се привидяха онези мамещи мистериозни светлини, които проблясваха върху скалите. Истински ли бяха или невидимата ръка на неуморен призрак ги бе запалила? Младата жена се възмути от себе си. Разбира се, че бяха истински. Смешно е да мисли нещо друго. А тя беше достатъчно практичен и разумен човек, за да вярва в духове — независимо дали е на Сесили Марлоу, или на някой друг.

Маги изми тялото си, като обърна особено внимание на раните и натъртванията. Дълбокият разрез на пресеца трябваше да се зашие. Тя се обърна към малката дървена масичка, където Серита бе оставила чистата нощница. Взе я и когато я разгъна, очите ѝ се разшириха от изненада. Беше направена от най-фин бял памук и дантела и представляваше версия на старинна ръчно бродирана нощница, подходяща за сватбената нощ на принцеса от викторианската епоха.

Маги много пъти ги бе виждала в каталозите и скъпите магазини за дамско бельо и винаги бе мечтала за такова нещо, макар да знаеше колко са скъпи. Затова сега с благоговение оправи гънките и се шмугна в нея. Когато квадратното деколте си отиде на мястото над малките ѝ високи гърди, тя намести бродираните ръкави, така че да бухнат. Погледна се в огледалото отново. Въпреки синините и бледността, тя остана доволна. Бих могла да послужи за модел на героиня от готически роман, помисли си тя. Липсва ми само крепостта и пълната луна на небосклона.

С печална усмивка Маги вдигна полите на дрехата, за да не нацапа материята с кръв и закуцука по коридора.

Първото нещо, което видя там, бе нейният домакин. Беше се облегнал на стената, сякаш чакаше от доста време. Стоеше със скръстени на гърдите ръце, а до краката му имаше кожена хирургическа чанта. Когато видя Маги, той леко се изправи.

Заоглежда я от горе до долу и тя се изчерви. Очертанятия на тялото личаха през тъпичката тъкан. Имаше още една причина за смущението ѝ. Едва ли самотните бащи като Фич Марлоу посещават скъпи магазини да купуват дамско бельо, което да предложат на случайно срещната жена в беда. Не, разбира се. Тази фантастична нощница трябва да е била на неговата красива съпруга. И вероятно за него е необичайно да види друга жена в нея.

— Много хубаво — каза той сухо.

— Красива е. — Маги пусна полите. — Предполагам, че е била на съпругата ти.

— Правилно! На мен едва ли ще ми стане. — Маги се засмя на шегата. — Жена ми остави цели складове с дрехи. Повечето от тях изхвърлих, но това ми се е изплъзнало. Мисля, че Тина никога не я е обличала. Не е в стила ѝ.

— Страхувам се да не я нацапам с кръв — рече Маги и докосна нежно полите.

Той вдигна чантата си, прекоси стаята и взе ръката ѝ.

— Не се тревожи. Смятам да я изхвърля, когато вече не ти трябва. Ако ти харесва, можеш да я задържиш. А сега, да видим отново краката ти. Струва ми се имаше една рана около коляното, която ще трябва да зашия.

Маги послушно тръгна след него към спалнята. Когато той дръпна завесите на балдахина, тя настоя да се качи сама на леглото.

— Голям инат си, а?

— Не съм инат. Просто не искам да ме третират като чувал с картофи, когато няма нужда от това. — Маги внимателно протегна наранените си крака. — Наистина съм добре. Нищо не е счупено. Нямам сътресение и няма да изпадна в шок.

— Може и така да е, но ти доста си се раздрусала, а за тези драскотини и рани трябва да се погрижа все пак. — Той се наведе към крака ѝ. Маги бе вдигнала нощницата до коляното, за да се виждат по-

сериозните наранявания. Като се намръщи от гледката, той извади местна упойка и каза: — Няма много да боли.

— Не се тревожи за това. Издръжлива съм.

За миг очите им се срещнаха.

— Странно, а пък аз те взех за любовчийка.

Маги понечи да отвърне, но се спря — не можа да измисли нищо подходящо. Подпряна на възглавниците, тя го наблюдаваше как почиства наранената плът и от време на време го поглеждаше крадешком изпод миглите си. Много е особен, помисли си тя. Накара я да мисли за него като за раздразнителен и недосегаем човек. Ръцете му обаче, докато слагаше упойката, бяха нежни. Усети лекия натиск на палеца му върху коляното си и по някаква необяснима причина направи опит да се освободи.

— Имаш необикновено гладки колене — измърмори той. — Сякаш са направени от вътрешността на мида.

— Какво? — учуди се тя. После червенията над яката на ризата прикова вниманието ѝ — беше знак, че нещо е притеснен. — Защо каза това.

— И аз не знам — отвърна той рязко. — Просто мислех на глас. Не обръщай внимание.

Фич се чувстваше, сякаш се бе ударил сам. Толкова ли дълго е живял като отшелник, че да забрави как трябва да се държи с привлекателна млада жена? Едно е да си мислиш за усещането, докосвайки гладките колене на Маги Мърфи, и съвсем друго — да изразиш блуждаещите си мисли с думи, особено в разговор между доктор и пациент.

Освен това, му се видя дяволски трудно да се държи безразлично към нея. Вдигна очи и улови сериозния поглед на сивите ѝ очи. Какво ли си мисли? — запита се той. И защо става така — точно когато си убедил себе си, че си доволен от живота и всичко малко или много върви по реда си, се появява една жена, която те изважда от релси?

Фич отново наведе глава над раната и се съсредоточи върху задачата си. Но образът на Маги не изчезваше от ума му, сякаш беше там от деня, в който я срещна да се катери по скалата, макар да не можеше да обясни защо. Не беше красавица, която да съперничи на Тина. И все пак имаше нещо в нея, което се носи във въздуха, подобно на нежния дъх на роза.

В тази бяла нощница беше като свенлива булка, очакваща дълго обуздаваната страст на своя жених. Фич разбра, че трудно ще забрави момента, в който я видя да ляга в леглото с разпилени върху възглавницата коси. Особено, когато вечер остава сам. Внезапно му се прииска никога да не я бе срещал. Защо тази глупачка е трябвало да се шляе по скалите през нощта?

Когато свърши с шиенето и инжекциите, той дръпна нощницата обратно върху краката ѝ, бързо се изправи и я огледа критично.

— Гладна ли си?

— Малко.

— Серита ще ти донесе препечен хляб и супа.

— Благодаря — отговори Маги превзето, — много мило.

— Няма за какво. Обикновено не храня гостите си.

— Аз не съм гост, като се има предвид как ме покани.

— Права си. — Той продължи да я наблюдава. — Може би най-доброто за момента е да поспиш.

Маги кимна. Тялото ѝ бе безкрайно изтощено. Струваше ѝ се, че ако затвори очи, няма да се събуди едно денонощие. Ала мисълта да спи в къщата на Фич Марлоу я безпокоеше.

Той стана от леглото и събра инструментите си.

— Оставям те да се нахраниш и да си починеш. По-късно ще поговорим отново.

Маги изправи глава, за да разбере какво точно имаше предвид. За какво имаха да си говорят? Но той вече излизаше от стаята, сякаш имаше много по-важни неща да свърши.

След като Серита дойде и си отиде, Маги изяде само половината супа и отхапа от крайчеца на филийката, преди натежалите ѝ клепачи да се затворят. Искаше или не, претоварените ѝ ум и тяло умираха за сън.

Часовете се нижеха и тя спеше дълбоко, макар и неспокойно, заради кошмарите, които не я оставяха на мира и я караха да дърпа завивките. Подигравателно проблясващи светлини и призрачни лица смущаваха покоя ѝ. В един от сънищата беше на потъващия кораб на Джеймс Кинли и студени ръце на скелет я дърпаха към водата, докато над нея красивото, но отмъстително, лице на Сесили Марлоу, с чертите на Тина Пилгрим, се смееше. Този сън така я разстрои, че Маги се събуди, задавена от сподавения си вик. Сърцето ѝ биеше лудо, а тялото

й бе обляно в студена пот. Тя остана да лежи неподвижно и да се взира в тъмнината с широко отворени очи. В първия момент не виждаше нищо, само сенки. После очертанията на мебелите станаха по-ясни и тя разбра, че не е в Сърлинг Тауър, а на доста по-сигурно място — в къщата на Фич Марлоу.

В следващия миг чу вратата да се притваря и нечии леки стъпки прекосиха съседната стая. Сърцето й подскочи и тя се изправи на лакти, като се ослушваше напрегнато. Някой току-що е напуснал спалнята й и я бе наблюдавал. Беше сигурна в това. И сега вече беше долу. Миг след това Маги чу още едно хлопване на врата, вероятно външната. След като се поколеба, тя дръпна чаршафа, прехвърли краката си долу и се изправи несигурно.

С омекналите си като сварени макарони нозе, тя премина по боядисания под и надникна през отворения прозорец. Беше тъмна тропическа нощ, наситена с аромата на избуялите цветя. Сребърната луна освети пътеката покрай портите. Широкоплещест мъж се качи на коня си и потегли към шушукащите тръстикови полета. Да, това беше нейният домакин и спасител, Фич Марлоу. Именно той е бил в стаята й преди малко, когато тя се събуди след онзи кошмар. Беше сигурна в това.

ПЕТА ГЛАВА

— Готова ли сте за закуска, госпожице Мърфи?

Маги долови аромата на току-що сварено кафе и отвори очи. Серита стоеше до леглото, като придържаше поднос с храна, облечена с блуза в черно и златисто и червена пола. На хубавичкото ѝ кръгло лице беше запечатана неуверена усмивка.

— О, да, благодаря. Храната не само изглежда, но и мирише много вкусно. — Маги се изправи и седна, облежната на резбованата табла на леглото, така че Серита да постави подноса в скута ѝ. Беше отрупан с традиционната за острова закуска от тропически плодове, прясно изпечени кифлички с масло и хрупкави сладки.

Щом Серита излезе, Джорди показа русата си глава през отворената врата.

— Госпожице Мърфи?

— Да? — Маги вдигна очи от чашата със сок и се усмихна. — Здравей, Джорди. Знаеш ли, бих искала да ме наричаш Маги. В крайна сметка, ти ми спаси живота. Мисля, че това е основание да си говорим на малки имена, нали?

— Не аз, а татко — уточни детето и пристъпи напред.

— Ако не беше ти, той никога нямаше да ме намери. Щях още да си лежа на скалите. Нали знаеш какво казват индианците за това? — Джорди поклати отрицателно глава. — Те считат, че ако спасиш нечий живот, между двамата вече има специална връзка.

Сериозното изражение на лицето му се смени от сияйна усмивка.

— Искаш да кажеш, че винаги ще бъдат приятели. — И изведнъж се сконфузи. — Но ти не ми дължиш нищо. Нищо.

— О, не е точно така. Дължа ти най-малко моето приятелство. Но това не никакъв проблем, защото аз и без това много те харесвам.

— Наистина ли? — Джорди почервеня.

— Разбира се. С теб е много забавно и на мен винаги ми е приятно да сме заедно.

— И аз те харесвам. Както и татко.

— О, така ли? — Маги не успя да спести скептичната нотка в гласа си.

Момчето поклати глава енергично.

— Той никога няма да го каже или пък да го покаже, защото е свенлив, но аз знам.

Свенлив? Фич Марлоу свенлив? Маги сведе глава и си наля кафе от малката сребърна каничка. Не беше забравила онова, което се случи през нощта. След като го проследи как се качва на огромния си черен кон Маги дълго лежа будна в леглото. Може би просто е проверявал дали тя е добре. И все пак мисълта, че я е наблюдавал, докато спи, я безпокоеше. Не забравяше, че е посещавал много спящи пациенти на нощните си дежурства. И въпреки това беше различно, съвсем различно.

— Виждал ли си баща си тази сутрин?

Джорди дойде близо до леглото, подпря крак на рамката и почеса ухапаното си от комар коляно.

— Не, той става много рано и отива на полето, преди да съм се събудил. Нашата плантация наистина е голяма, а тръстиката е почти готова за жътва.

— Много работа ли има, когато събират тръстиката?

Джорди кимна с глава.

— Чудесно е да отидеш във фабриката и да опиташ от захарния сироп.

— Сигурно. — Маги посочи към стола пред едно малко бюро и предложи: — Защо не го донесеш и не седнеш? Не мога да изям всички тези кифлички. Искаш ли една?

Най-напред Джорди отказа, но Маги настоя и накрая той се съгласи. Над ръба на чашата си тя изучаваше хубавата му глава. Приличаше на майка си, макар да носеше и чертите на Фич.

— Татко ти сигурно е много зает да работи и в плантацията. Кога намира време да ходи в клиниката?

— Обикновено след обяд — отвърна Джорди с пълна уста.

— Струва ми се, че не се виждате много.

— Когато е свободен прекарва цялото си време с мен. Дори идва на обяд къщи, ако не съм на училище. А през уикендите правим всичко заедно.

— И какво е то, ако не е тайна?

— Занимаваме се с конете, учи ме да играя поло.

Рона ѝ бе казала, че полото е спортът на аристократите на острова.

— Харесва ли ти тази игра?

Джорди вдигна рамене и сложи обратно в подноса кифличката, която беше взел.

— Не съм много добър. Татко обаче е бил най-добрият играч на острова. Той не е играл откакто... откакто...

— Откакто мама си е отишла? — попита Маги внимателно.

Джорди преглътна и кимна.

— Да, но има цял куп награди.

Маги реши да не говори повече за това.

— Ти пък плуваш много добре. Удоволствие е да те гледа човек. Надявам се, че ще продължиш да идваш на пещерата при Сърлинг Тауър.

— Ти ще бъдеш ли там? — погледна той е любопитство.

— Разбира се. Защо питаш?

— Просто си мислех, че след всичко, което ти се случи, може би няма да поискаш да останеш.

— И защо мислиш така?

Джорди я разглеждаше през гъстите си мигли.

— Някои хора казват, че Сърлинг Тауър носи лош късмет.

— О, така ли?

— И, че има призраци.

— Да, чух за това.

— Май че веднъж видях един — призна Джорди.

— Наистина?

— Беше в един мъглив ден, когато ти се струва, че навсякъде има прозрачни бели завеси. Видях една жена на скалите, с дълга коса и цялата облечена в сиво. Но татко каза, че това е само въображение.

— Може би е прав.

— Беше, точно когато мама ни напусна — изстреля Джорди.

Маги го погледна съчувствено.

— Мислиш, че е била тя?

— Надявам се. Много исках да се върне. Но наоколо имаше само мъгла. Нищо друго.

— Понякога въображението ни играе странни номера.

— Да, така каза и татко. Той смята, че на жените често им хрумват разни идеи и затова ти може да решиш да си тръгнеш след тази неприятна случка.

— Така ли каза? — Маги остави вилицата си. — Е, той греша, ако смята, че толкова дребно нещо ще ме изплаши толкова, че да напусна Сърлинг Тауър. Всъщност, след закуска смятам да отида там.

— О, татко поръча никъде да не ходиш, докато той не се върне от полето. — Джорди така енергично закима с глава, че един сребърен кичур падна над челото му. — А той няма да се върне преди обяд.

Откога трябваше да иска разрешение от Фич Марлоу какво да прави? Но това едва ли бе тема за разговор с Джорди. Така че просто преглътна.

След като двамата приключиха със закуската и Серита взе подноса, Джорди донесе дама и попита дали Маги иска да поиграят. Тя се съгласи и го остави да я победи два пъти. През отворения прозорец нахлуваше аромат на море, цветя и слънце. После Джорди отиде да свърши някакви свои задължения, а Маги взе душ, изми косата си и облече дрехите, които Серита бе изпрала и зашила. Когато оправи блузата си, Маги погледна малкия порцеланов часовник на бюрото. Беше почти единайсет, значи оставаше поне час до завръщането на Фич. Искаше да му благодари и да си тръгва.

Джорди почука на полуотворената ѝ врата и я погледна с надежда.

— Искаш ли да изиграем още една дама? Или може би нещо друго?

— Не, не ми е добре и искам да си почина.

— Разбира се — рече Джорди и бързо излезе. С въздишка Маги се изтегна върху мекото легло и затвори очи. Усмихна се, когато лекият, изпълнен с аромати, бриз погали страните ѝ. Ще полежа малко, докато изчакам стопанина на Мархайтс, помисли си тя. После си тръгвам.

Когато отвори очи, в стаята цареше сумрак. Фич Марлоу бе седнал на леглото, държеше ръката ѝ и мереше пулса.

— Колко е часът?

Той я пусна. Мократа му коса блестеше. Беше с чиста сивокафява риза и съответния за нея панталон. Очевидно скоро се бе преоблякъл.

— Време е за вечеря, ако те интересува.

— Целия следобед ли съм спала? — Маги се намръщи. — Защо никой не ме е събудил?

— Защото ти нищо не чуваше. Имаш много неща да лекуваш и очевидно почивката ти е била необходима.

Тя се изчерви под настойчивия му поглед. Тази старомодна спалня в неговата къща ѝ се стори по-малка и по-уютна, когато и той бе тук. С всичките си сетива усещаше топлината на огромното му мускуесто тяло. Така близо до нея той я караше да се чувства уязвима и да усеща особено осезателно своята женственост. Колко ли съм смешна, помисли Маги.

— Не виждам и следа от инфекция — каза той, като я огледа от главата до прасеца, който беше зашил.

— Добра работа си свършил.

Още сутринта забеляза колко сръчно работят пръстите му.

— Доста често шия в клиниката — отвърна ѝ той. — Вечерта изглежда много приятна. Искаш ли да вечеряме на верандата?

Маги имаше намерение да е в Сърлинг Тауър по това време. Но вече не гореше от желание да се прибере в скалното си убежище. А и беше много гладна.

— Звучи примамливо.

— Ще можеш ли да слезеш сама по стълбите или да ти помогна?

Маги прехвърли нозете си през леглото, като внимаваше да не го докосне.

— Разбира се, че мога. Добре съм.

Но когато се изправи, тя леко залитна и щеше да падне назад върху дюшека, ако той не я бе задържал със силните си ръце. В момента, в който дланите му докоснаха лактите ѝ, кожата им пламна, сякаш внезапно бе оживяла при допира с неговата. Погледите им се срещнаха и тя се изчерви от сдържаното чувство, което съзря в тях.

— Това е, защото спях толкова дълго — обясни тя. Освободи се от ръката му и се запъти сама към вратата.

Той не каза нищо, просто я последва на крачка зад нея, като наблюдаваше всяка нейна стъпка.

Долу, на входа на гостната, Маги спря и се загледа в рисунката на Сесили, която я привличаше неудържимо.

— Доста нескопосана картина — обади се Фич. — Трябва да я махна. Чудя се какво ме накара да я окача на такова видно място.

Макар всеки път да предизвикваше неприятно усещане у нея, Маги каза простишко:

— Нали е семейна ценност. Знаеш ли, през цялото време си мисля, че Сесили е един нещастно влюбен призрак. А какво всъщност е станало с нея? Успяла ли е да превъзмогне смъртта на Кинли и да се омъжи?

— Не се знае. Някои казват, че е изчезнала, след като нарисувала картината. Други, че се хвърлила от скалите при кулата и се удавила. Трети пък твърдят, че Сърлинг е убил и нея. Но всичко това са само предположения.

— О! — Маги съжали, че попита.

Фич я заведе в задната част на къщата на дълга и ниска веранда, която гледаше към красива градина.

— Много е хубаво тук — каза Маги. Не можеше да откъсне очи от екзотичните храсти и дърветата, потънали в цвят.

— Беше много по-хубаво, когато майка ми бе жива. — Фич приближи и подпря ръка на стълба, високо над главата на Маги.

— Кога е починала?

— Много отдавна. Бях горе-долу на възрастта на Джорди.

— Сигурно не ти е било лесно.

— Това е страхотен шок, който едва не уби баща ми. Те двамата бяха щастливи тук. Когато мама умря, той просто се отдръпна от живота, усамоти се в кабинета си с бутилката. Виждах го рядко.

Маги погледна Фич със съчувствие. Значи и той като Джорди е имал самотно детство. Сигурно много се измъчва, като гледа как единственият му син изживява същите неща.

— Жив ли е баща ти?

— Да. Живее сам с по-младата ми сестра в Англия. Втори път не се ожени. Ние Марлоу сме такива — женим се веднъж за цял живот.

— О? — Предупреждение ли беше това, запита се Маги. — Сигурно много е обичал майка ти?

— И двамата много я обичахме. Тя беше жена, която даваше всичко от себе си за семейството. Прекарваше цялото си свободно време да направи имението красиво. След смъртта ѝ баща ми загуби интерес към „Мархайтс“. Градината заприлича на джунгла. Но аз

обичам всеки сантиметър от това място, така както го обичаше майка ми. Искам един ден да стане туристическа забележителност, както искаше тя.

— Мисля, че си съхранил нейната традиция. Градината изобщо не прилича на джунгла, а е много красива.

— Правя каквото мога. Алеята с орхидеи и езерото с лилии са моята гордост. Направих някои кръстоски, но повечето от растенията вече ги е имало, когато съм се родил. Аз посадих някои нови подправки. Миналата година засях нов вид бамбук, много красиво растение на зелени черти върху златисто стъбло.

Маги проследи ръката му, а после се обърна и го погледна. Значи беше и градинар, който отглеждаше орхидеи и почиташе паметта на майка си. Докато обмисляше тези нови факти, установи, че изпитва едновременно съчувствие и изненада. Колко тъжно е, когато един мъж, който жадува да създаде дом и семейство, свърже живота си с жена като Тина Пилгрим. Защо не е успял да намери такава, която ще сподели мечтите му?

— Целият ти живот ли е минал тук?

— По-голямата част. Завърших медицина в Англия. Пътувал съм из Европа и Щатите. Но моят дом е „Мархайтс“. Не мога да си представя да живея някъде другаде.

Фич издърпа стола и я покани да седне. Тя огледа масата, сервирана за двама. В центъра имаше запалени свещи и красив букет цветя.

— Джорди няма ли да вечеря е нас?

— Той е при негов братовчед в Бриджтаун. Ще бъде тук рано сутринта.

Маги разгъна бялата ленена салфетка. Новината, че Джорди го няма, я накара да замълчи за известно време. Това означаваше, че освен Серита, двамата с Фич са сами в къщата. А доколкото знаеше, Серита се прибира вечер вкъщи. В този момент догадките ѝ се опровергаха, защото на верандата излезе средна на възраст, пълна жена, която носеше супник.

— Това е Елизабет — представи я Фич. — Майка е на Серита и е най-добрата готвачка на Барбадос.

Елизабет се изсмя тихо и остави съда на масата. Вътре имаше гъста крем супа от морски животни. Последва голяма чиния с месо от

делфин, но Фич увери Маги, че не е онзи вид делфини бозайници, които участват в спектаклите. Беше приготвен в сос от лимон и масло. Имаше и хрупкава салата от зеленчуци, избрани тропически плодове плюс сладкиш и кафе.

Докато се хранеше, Маги си даде сметка, че изпитва истинска наслада, както от храната и атмосферата, така и от компанията на Фич. Още веднъж ѝ показа колко чаровен мъж се крие зад строгата маска, която бе видяла в началото. Откри, че той умее да води разговор, има отлично чувство за хумор, знае всичко, каквото трябва да се знае за острова и има поглед върху международните събития. Освен това намериха и общи интереси — и двамата харесваха една и съща музика, както и сериозните детективски романи.

През една от паузите Маги отпи от виното си и се загледа в небето над главата на Фич. Сладкият аромат на нощта изпълни дробовете ѝ.

— Не мога да повярвам, че сега у дома вали сняг и е заледено — каза замислено тя.

— А ти откъде си? — погледна я Фич любопитно.

— Израснах в едно градче близо до Филадельфия. Работя в болницата Джоунс Хопкинс в Балтимор, щата Мериленд. Живеем под наем в един апартамент недалеч от болницата.

— С кого? С приятеля си? — Плътният му глас внезапно загубя.

— Не, с приятелка. Казва се Джени Мейкън. Тя е стюардеса.

Фич въздъхна с видимо облекчение, а Маги се развълнува. Дори все още да тъгува по бившата си съпруга, това едва ли щеше да го предпази да не хареса друга жена. Във въздуха се усещаше сексуално притегляне между двамата, същото, което изпитаха още когато се срещнаха на стъпалата при скалите.

Той се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си, жест, който тя бе запомнила. Заприлича ѝ на затворен в клетка лъв, който крачи напред-назад и очаква отдавна дължимата му храна.

— Кога възнамеряваш да се върнеш в своя апартамент?

— Не знам.

— Значи ли това, че ще останеш на Сърлинг Тауър след всичко, което се случи?

— О, да — отвърна Маги съвсем естествено. — Нямам намерение да напускам кулата. Не и преди да изпълня изискването за

получаване на гражданство.

Той почука разсеяно с пръсти чашата си за вода.

— Как гледат родителите ти на перспективата да живееш в самотна кула на брега на морето?

— Биха желали да съм по-разумна и да се прибера вкъщи, предполагам. Но честно казано, сега са така заети с проблемите, които им създава по-младата ми сестра, че едва ли имат време и сили да се занимават с мен.

— Много ли братя и сестри имаш?

— Една сестра и двама братя, всички са по-малки от мен. Разбираш ли защо родителите ми са малко объркани.

— Да, на мен и Джорди ми е достатъчен, за да полудея. — Той отпи от виното и очите му заиграха по лицето ѝ. — Братята и сестра ти приличат ли на теб?

— Не, външно не. Ние всички сме осиновени.

— Осиновени ли? — дебалите му вежди се вдигнаха рязко. — Родителите ти са осиновили четири деца?

— Да. Доста смело от тяхна страна, не мислиш ли?

— Наистина. Вероятно много са искали да имат деца, но не са могли. — За миг по лицето му премина сянка, като каза това.

Маги си играеше с вилицата.

— Всъщност не това е причината да ни осиновят. Те са здрави и могат да родят деца, но не са искали.

— Защо?

— Не е толкова необичайно, колкото изглежда. В семейството на майка ми е разпространена болестта на Хънтингтън. Като видели с баща ми резултатите върху нейните родители, братя и сестри, решили да не рискуват.

— Разбирам.

— Искали обаче да имат пълноценно семейство и започнали да осиновяват. И им потръгнало.

— Имат ли възможност да се грижат за всички ви?

— Да. Не са богати и никога не сме живели в лукс. Но компенсират с любовта и вниманието, които са ни дали. Щастлива съм, че имам Мери и Патрик Мърфи за родители.

— Сигурен съм, че и те са щастливи с теб. — Изражението на лицето му стана замислено. — Без значение колко са щастливи,

повечето сираци се питат за истинските си родители. Ти не си ли любопитна?

— Разбира се.

— Мислила ли си някога да ги потърсиш?

— Не мога, дори да искам. Аз съм осиновена при раждането, така че... — Маги сви рамене. — Не знам абсолютно нищо за майка си. Това ще си остане тайна за мен.

— И не те ли притеснява, че има такава тайна в центъра на живота ти?

Маги се почувства неспокойна под търсеция му поглед. Всъщност този факт я притесняваше. Не ѝ беше лесно да расте, без да знае от какви хора произлиза. Винаги се бе чувствала изолирана и несигурна. Но до колежа това не я бе засегнало особено. Там се влюби в Скот Самърс, студент по медицина, много красиво момче, чието семейство беше едно от елитните във Филадельфия. В началото Скот не обръщаше внимание на факта, че баща му има банка, а нейният е пощальон. Докато тя не го заведе на един пикник със семейството си и тогава той разбра за болестта на Хънтингтън. Стана някак много загрижен. Не беше сноб по отношение на социалното положение, но държеше да има здраво семейство. Маги обясни, че болестта не може да засегне нейните деца, защото е осиновена, но това съвсем не ѝ помогна. Скот не харесваше факта, че тя не знае нищо за истинските си родители.

— Как би могла да разбереш какви проблеми може да имаш, когато родиш — бе подчертал той.

Скот не отмени годежа им веднага, но след разкритието той ставаше все по-предпазлив и накрая се разделиха. Всичко било заради това, че е сираче. Скот бе първата ѝ любов и разрывът беше болезнен за нея. Тя не можеше да приеме неговото отношение, но в същото време бе започнала да го споделя. Както я бяха учили в колежа, сериозна част от съдбата на един човек е програмирана, много преди изобщо да се роди и той дори не знае каква всъщност е програмата. Този факт засили собствените ѝ съмнения и повлия на следващите ѝ връзки. Колкото и силно да жадуваше за любов, дом и семейство, когато някой мъж започваше да се държи сериозно с нея, тя отстъпваше назад.

Защо каза на Фич Марлоу, че е осиновена? Така или иначе, не обичаше да говори за това. Повечето ѝ познати, дори приятелите ѝ, не

знаеха. Сега вече съжеляваше, че започна този разговор.

От другата страна на масата Фич я наблюдаваше с нарастващо любопитство. Кое беше онова толкова интригуващо качество, което тази млада жена притежава? Не може да спи миналата нощ от мисли за нея. Около полунощ бе спрял до стаята ѝ, за да я нагледа, което на пръв поглед изглеждаше благоразумно, като се има предвид състоянието ѝ. Но гледката на спящата жена, луната, огряла профила ѝ и хвърлила сянка върху закръглените ѝ гърди, така го развълнуваха, че яхна Брумел и дълго се разхожда сам, далеч от дома си.

Без да иска, погледът му падна върху устните ѝ — едни от най-красивите, които бе виждал — с почти съвършена извивка. Те леко трепнаха и когато вдигна поглед, очите му срещнаха нейните, които на светлината на свещта му се сториха изпълнени с въпрос.

— Не искаш ли да се разходим в градината? Вечерта е прекрасна.
— Гласът му беше с нота по-нисък от обикновено.

— Аз... Ами да. Би било чудесно.

— Нека ти помогна.

Той заобиколи и ѝ подаде ръка.

— Не трябва ли да приберем чиниите?

— О, не, Елизабет ще се погрижи. Ще ѝ прилошее, ако влезем в нейната територия — кухнята.

— Чудесно е, че ти помагат толкова всеотдайни хора.

— Не знам дали всеотдайни е точната дума. Семейството на Елизабет е служило тук почти оттогава, откакто Марлоу садят тръстика. Тя е част от нас и „Мархайтс“ е колкото наш, толкова и неин.

— Разбирам. Сигурно е много приятно да имаш такова чувство за принадлежност, да бъдеш част от някакъв модел, от една плетеница на живота, така да се каже.

Фич я погледна още веднъж преценяващо, докато държеше вратата срещу насекоми отворена.

— Да, хубав израз, плетеницата на живота. Нещо подобно е и тук. Всичко е свързано и така върви от поколение на поколение.

Стори ѝ се, че долови тъжна нотка в гласа му. Дали не мислеше за проваления си брак и това, че имаше само един син? При положение, че беше толкова мъжествен, нямаше причина да се тревожи. Можеше да се ожени втори път и да има още деца. Едва ли щеше да остане затворен в „Мархайтс“, тъгувайки вечно по бившата

си съпруга. А може би наистина вярваше, че е от хората, които се женят веднъж в живота? Маги се надяваше се, че не говори сериозно.

Съчетанието от звезди и нежни аромати в градината беше още по-ярко и примамливо. Немирнен вятър разбърка косата на младата жена и тя я затъкна с клонка зад ухото. Класическа обстановка за целувка, помисли си Маги. Фич проследи движението на ръката ѝ и тя разбра, че и той мисли за същото. Както луната чувства слънчевото притегляне, така и тя вдигна глава към него. Той сведе лице към нейното и в същия миг внезапно спря. Дълбока гънка раздели веждите му, а угълчетата на устните се свиха. Колкото и да желаше Маги, това би било върха на глупостта да се държи по този начин с една невинна млада жена, помисли си той. Какво ще стане, след като си легнат? Тя не е от онези жени, които стават за краткотрайни връзки. Ще има усложнения, очаквания... Очаквания, които той не може да оправдае. Колкото по-скоро напусне къщата и се махне от пътя му, толкова по-добре.

— Има няколко доста приятни алеи — рече той сдържано. — Ще издържиш ли да се поразходим мъничко по някоя от тях?

— Разбира се — отвърна Маги, обидена от внезапната студенина в гласа му, от начина, по който раздели телата им и не остави възможност за близост. — Не разбирам защо ме третираш като инвалид. Чувствам се много по-добре. — После, докато вървяха по пясъчната алея покрай хлебни дървета и вечно цъфтящи орхидеи, тя добави ведро: — Утре сутринта ще съм готова да се върна в кулата.

— Утре сутринта? — Той спря на няколко крачки от езерцето с лилии. — Никак не ми харесва да стоиш сама там в това състояние.

— Ценя загрижеността ти, но нищо ми няма. Чувствам се много по-добре.

— Това не променя факта, че ти беше много изплашена и едва не загина. — Фич изръмжа недоволено и откъсна един лист от клонката над главата си.

Вероятно е била луда да предположи, че преди минути той е възнамерявал да я целуне, реши Маги.

— Щях по-късно да те питам, но може би сега моментът е подходящ. Какво си правила посред нощ на скалите и то в дъжда?

Докато Фич я наблюдаваше изпитателно, Маги разказа за светлините над Сърлинг Коув и как я бяха подмамили. Оскъдната

лунна светлина не можа да скрие недоверчивия израз на лицето му.

— Господи, и какви според теб са били тези светлини?

— Не знам. Излязох, за да разбера. Естествено не можех да не се сещам за това как корабът на Джеймс Кинли е бил подмамен да връхлети върху тях.

— Да не мислиш, че призракът на Хари Сърлинг ти е играл тези номера?

— Не, разбира се. Просто бях любопитна, това е всичко — опита да се защити Маги.

— Ето един случай, когато любопитството може да погуби някого. При такова падане като нищо щеше да си счупиш врата.

— Глупаво беше да излизам, признавам.

— Глупаво? Та то е равно на самоубийство. — Фич притисна хълбоци с огромните си ръце. — По време на буря очите могат да ти изиграят какви ли не номера, особено при свръхразвито въображение.

— Нямам свръхразвито въображение — изрече Маги през зъби. — Да не би да искаш да кажеш, че не съм видяла никакви светлини и просто съм халюцинирала?

— Няма начин да знам в какво състояние си била преди това, макар да ми е известно, че си била в града. Както разбирам, излезли сте и сте си пийнали.

— Пийнали сме си! — Устните ѝ застинаха отворени.

Няколко мига не можа да каже нищо, потресена от обвинението му. Този откачен всъщност правеше опити да се спречкат. Но защо, за бога! В следващия момент избухна и престана да търси причини.

— Първо, не съм излязла, за да си пийна! Бях абсолютно трезва, когато видях светлините, и нищо не съм си въобразила! Второ, не ми харесва да ме третират като глупачка, на която не може да се вярва, макар да знае какво вижда с напълно нормалните си очи.

— Не отричам, че си видяла нещо на онези скали. Не става въпрос за това.

— А за какво става въпрос?

— За твоята безопасност. Истинска лудост е сама жена да стои на такова място. И то беше очевидно от самото начало. А сега вече е очеводно.

— О, така ли? И какво според теб трябва да направя?

— Има много просто решение. Защо не се върнеш в Балтимор? Върни се в своя апартамент и на своята работа.

— Ами какво ще кажеш за това, че искам да изпълня условието за гражданство, за да получа Сърлинг Тауър, която един ден ще има добра цена?

— Имаш възможност да я продадеш.

— На кого?

— На мен, например. Ще я купя, при това изгодно за теб. — И той назова сума, от която очите ѝ щяха да изскочат. Но след първите няколко секунди това дори я разгневи още повече. Толкова ли много искаше да се отърве от нея, че беше готов да плати цяло състояние?

— Какво имаш против жените, Марлоу?

— Какво искаш да кажеш? — настръхна мъжът до нея.

— Откакто те познавам, правиш зловни снизходителни забележки по адрес на жените. Понеже съм жена, не мога да живея в собственото си имение, така ли? Понеже съм жена, може би съм си въобразила, че съм видяла онези светлини. Щеше да е друго, ако бях мъж, нали?

Фич се намръщи още повече.

— Разбира се, че щеше да е друго? Щеше да...

— Е, мисля, че е дошъл моментът, когато някой трябва да възрази срещу сексистките ти забележки и отявления мъжки шовинизъм — прекъсна го Маги. — Ти си ми казал, а и от други места знам, че не ти е провървяло в брака. Бих искала да те информирам, че не всички жени са вятърничави и лекомислени като жена ти. И е крайно време да спреш да ги смяташ за такива!

Маги бе поразена от себе си. Дори на лунната светлина се виждаше как Фич пребледня. Един мускул на лицето му заигра неудържимо.

— Да приемам ли, че отказваш предложението ми? — попита той с леден глас.

— Приемай го както искаш, а сега е време да се прибирам вкъщи.

— Ако „вкъщи“ означава Сърлинг Тауър, то трябва да знаеш, че няма да позволя да се мотаеш там по това време на нощта. Нищо чудно отново ще се спънеш и този път наистина да се пребиеш.

Преди няколко минути Маги не искаше да се връща в кулата. Преди няколко минути беше достатъчно глупава да си въобрази, че тази градина създава романтична обстановка. Сега гореше от нетърпение да си тръгне от къщата на Фич Марлоу, макар че със сигурност не се чувстваше достатъчно силна, за да са върне обратно.

— Ще останеш тук тази нощ — заяви той, като я хвана за ръката и я поведе към верандата. — Сутринта ще те закарам, където поискаш.

— Чудесно — отвърна Маги и тръгна наперено пред него в нажежената тишина.

ШЕСТА ГЛАВА

— Госпожице Бонър, бихте ли дошли при мен, ако обичате?

— Разбира се.

Джейк Кейн се облегна в коженото си кресло и отправи поглед към вратата. След малко се чу леко почукване. Вратата се отвори и Сюзан Бонър влезе в стаята.

Джейк изгледа секретарката си. Безупречно облечена, както винаги, този път тя носеше сако от туид и къса до коленете пола. На врата си бе завързала копринено шалче. Възголемите очила скриваха значителна част от лицето ѝ, но и това, което се виждаше, бе достатъчно привлекателно, макар че за вкуса на Джейк челюстта ѝ бе малко квадратна, а изражението — по-сериозно от необходимото.

— Кажете ми, госпожице Бонър, имате ли редовен паспорт?

— Да.

Джейк склочи пръсти върху бюрото си.

— В такъв случай, бихте ли ме придружили на едно кратко пътуване до Барбадос?

— Барбадос ли? — Тя повдигна леко тънките си руси вежди.

— Става дума за работа, разбира се, — побърза да поясни Джейк. След като вече бе показала, че не желае да се сближи с него, той искаше да подчертае, че не ѝ предлага любовна увертюра. Самият той не си падаше по тях, а и от опит знаеше, че за повечето жени те не са нужни.

— Всъщност, идеята е на Оуен Бърнсайд.

— Струва ми се, че не разбирам.

— Може би не сте отбелязали в календара си, но изминаха повече от две седмици, откакто Маги Мърфи замина на почивка в Барбадос. Детективът ни току-що ни уведоми, че смятала да остане там неограничено време. Знаете колко много държи Оуен да намери това момиче. Той е толкова обезпокоен от тази история, че ако не беше прикован в инвалидната си количка, би отишъл и на край света, за да я намери. Но сега иска аз да свърша това, като същевременно се

страхува да не се случи същото, което стана с Кейт Хъмфри, когато се опитах да я открия в Лондон.

Като видя озадачения ѝ поглед, Джейк поясни:

— В Лондон Кейт Хъмфри се криеше от мен, защото смяташе, че съм престъпник. Това страшно забави операцията. Ето защо Оуен смята, че би било по-добре жена да тръгне по дирите на Маги Мърфи. Като моя помощничка и човек, запознат със ситуацията, той предложи вас.

— Сега разбирам.

— И какво ще кажете?

За момент Сюзан Бонър обърна глава и се загледа в движението под прозореца. После смръщи леко чело и с едва забележимо потрепване се обърна към Джейк.

— Идеята ми харесва. Пък и никога не съм била на Карибите.

— Значи, удава ви се възможност да направите едно безплатно пътуване, при това нелишено от емоции.

— Емоции?

Джейк се усмихна сухо.

— Издирването на сираците на Оуен Бърнсайд винаги се е оказвало по-сложно, отколкото съм предполагал. Имам чувството, че историята няма да е по-различна и в случая с Маги Мърфи. Така че, на ваше място бих се приготвил за приключения, госпожице Бонър.

Два дни след скарването си с Фич Марлоу, което на другия ден вече ѝ се виждаше смешно, Маги седеше в заливчето под сянката на големите скали, наблюдаваше прииждащите вълни и се наслаждаваше на два пухкави облака, които се носеха по небето.

— Госпожице Мърфи? Маги?

Маги обърна глава. По каменните стъпала към нея се спускаше Джорди Марлоу, следван, за голямо нейно учудване, от баща си. Само преди двайсет и четири часа Фич я бе закарал до кулата. Изминаха по-голямата част от пътя в ледено мълчание, обзети от взаимно раздражение, което дори не се опитваха да скрият. Едва когато ѝ помагаше да излезе от колата, я бе попитал сърдито дали има достатъчно провизии и като получи отговора ѝ, я напусна с едно

кратко „Довиждане“. Макар че се бе надявала на посещение от Джорди, Маги не очакваше да види толкова скоро и баща му.

Но ето, че той наистина бе тук. Сините шорти и бялата тениска разкриваха впечатляващата му физика. Буйната му червена коса лъщеше, огряна от лъчите на залязващото слънце, и му придаваше вид на дивен викинг.

Джорди се затича към нея, изпреварвайки баща си, който мъкнеше през рамо голяма хладилна чанта.

— Здравей, Джорди — поздрави Маги. — Каква приятна изненада.

— Каза, че нямаш нищо против да дойда. — Момчето спря на няколко крачки от нея и зарови босия си крак в пясъка. Платинено русата му коса бе подстригвана скоро. Очите му гледаха едновременно срамежливо и въпросително. И той бе облечен в шорти и тениска като баща си, само че неговите шорти бяха червени със стилна оранжева лента, подчертаваща слабото момчешко тяло и мършавите, изгорели от слънцето, крака.

— Чудесно е, че си тук. Чувствах се малко самотна.

— Тогава, защо, по дяволите, изчезна така светкавично — изръмжа Фич, докато се приближаваше.

Той спря, като издаде напред челюстта си, за да посрещне погледа ѝ. В продължение на няколко напрегнати секунди те се гледаха втренчено. След това погледът на Фич бързо и незабележимо обходи тялото ѝ. Макар че морскосиният ѝ бански не беше от разголените, Маги знаеше, че той подчертава достатъчно добре тъничката талия, стегнатите бедра и високите закръглени гърди.

Нещо проблесна в погледа на Фич и Маги внезапно изпита типично женско задоволство, че бе избрала точно този костюм, който ѝ стоеше толкова добре и за който не можеше да се каже, че е облечен в негова чест. Но забележката, която последва, нямаше нищо общо с бързият му мълчалив оглед.

— Виждам, че раните ти лесно заздравяват. Още няколко дни и няма да имаш и драскотина.

— Имах голям късмет, пък и добре се грижиха за мен — отговори съдържано Маги. — Какво те води насам, в моето обитавано от духове убежище?

Брадата му прикри едва доловима усмивка.

— Тъй като един от духовете, които бродят тук, е мой праядо, може да се каже, че това убежище е по-скоро мое. Може да съм дошъл да почета някой отдавна починал родственик.

— Не ми изглеждаш такъв.

— Сигурно помниш картината на Сесили, която виси над камината ми? Какъв по-голям комплимент за нея от това, да я окача на такова почетно място?

Маги вирна глава.

— Сам каза, че си я окачил там на шега.

— Така е — съгласи се той, — и все пак, трябва да призная, че донякъде съм очарован от тази мелодраматична история. — Мъжът обърна поглед към кулата, която се извисяваше над скалите. — Винаги съм изпитвал двойствени чувства към това място. От една страна, на собственик, а от друга — съм изпълнен с недоверие и подозрителност. Погледът му се спря отново на Маги. — Сигурно на това се дължи лошото ми държане онази нощ, както и предложението ми да купя кулата. Впрочем, предложението ми е още в сила. Но ти не си съгласна, нали?

— Поне за момента ще я задържа.

Джорди местеше озадачен поглед ту към единия, ту към другия.

— Ами, след като и татко е тук, защо не си направим един пикник?

Детето затанцува въодушевено, очевидно твърде доволно от присъствието на баща си. Маги хвърли поглед към хладилната чанта и му се усмихна.

— Идеята ти е чудесна. Пък и времето е подходящо.

Джорди захвърли плажната кърпа, смъкна тениската от гърба си и се затича към водата.

— Хайде, татко — извика той. — Да се състезаваме до шамандурата.

— Съгласен. — Фич също смъкна тениската си. Когато я захвърли на пясъка и разкопча панталоните си, Маги не можа да откъсне поглед от него. И по-рано се бе възхищавала на мощната му физика, но видът му по бански я накара да затаи дъх. Той пристъпи по пясъка. Ясно очертаните му мускули играеха под кожата на гърба му под ярката слънчева светлина. Кръстът му беше стегнат, краката — здрави и силни.

Маги го последва с поглед, когато той се гмурна във водата и загреба бавно и сигурно след сина си. След това тя стана, изчисти пясъка, полепнал по бедрата ѝ, и се запъти към прииждащите вълни. Мисълта за солената вода я плашеше заради раните, но младата жена не можа да устои на желанието да нагази в нея. Докато вълните плискаха краката ѝ, погледът ѝ не се откъсваше от двамата в далечината.

Джорди беше в стихията си. Гмуркаше се и лудуваше като видра във водата. За учудване на Маги, Фич не се различаваше много от него. Масивното му телосложение и грубоватото държане предполагаша съществуване, здраво вкопано в земята. Но сега, жизнерадостната игра със сина му, масивните рамене и брадата, които блестяха под солените пръски, я накараха да си спомни гръцките гравюри на бог Посейдон, надигащ се величествено от вълните. Липсва му само тризъбеца, помисли си тя, като го наблюдаваше как подхвърля Джорди над главата си и меко го приземява във водата.

Фич излезе пръв на брега. Водата се стичаше по широкия му гръден кош. Мократа му коса като тъмна шапка очертаваше добре оформен череп, а брадата му бе изгубила червеникавия си оттенък. Залепнала към лицето, тя му придаваше нов, непознат за Маги, вид — подмладен и облагороден. Маги изпита остро любопитство да разбере как би изглеждал Фич без брада. Дали бе красиво, ъгловато или слабоволево? Жадуваше да го узнае.

— Ух! От доста време не съм плувал. — Той се отръска като куче от водата и посегна за кърпата си. — Май съм отвикнал.

— Нямам такова впечатление, като те гледам. Изглеждаш като риба във водата.

— Нали знаеш, че съм израснал тук. Това бе любимото ми място за плуване, като момче.

— Наглеждаше ли те някой?

— Не. — Той забави движенията на кърпата и като я погледна умислено, добави: — Но ти бе права да ме предупредиш, че Джорди не бива да плува сам тук. Благодаря ти. Ако се случи нещо с него, това ще ме убие.

Маги знаеше, че говори истината. Вече се бе убедила колко силно обича сина си.

— Джорди те обожава, знаеш ли — каза тя меко. — Не разбирам много от деца, но знам, че този период е много важен в живота на всяко момче. На тази възраст то има нужда да бъде с баща си.

Фич нахлузи тениската си, приседна върху пясъка до Маги и протегна крака. После отрони с въздишка:

— Знам какво искаш да кажеш. Права си. Не прекарвам достатъчно време със сина си. Просто не ми стига времето.

— От това, което виждам, се справяш много добре. Но ти не си му достатъчен. Той има нужда и от свои връстници.

— Да, стана доста саможив след заминаването на майка му. Това му влияе зле.

— Реми, чиновникът в Смагълрс Ноуч, има син почти на същите години. Казва се Питър. Добро момче. Изпълнява ми разни поръчки от време на време. Да го покания ли някой път да поплува с Джорди? Може би ще си допаднат. Как мислиш?

— Лекувал съм Питър в клиниката. Той наистина изглежда добро момче. Струва си да опитаме.

На излизане от водата, Джорди се гмурна и извади една голяма раковина. Издигна я триумфално над главата си и нададе тържествуващ вик към баща си.

— Джорди е във възторг от присъствието ти — отбеляза Маги.

— Смятам да се възползвам максимално от случая — отвърна Фич. — Но истината е, че когато му предложих да дойдем тук, имах съвсем друго предвид. Нужен ми беше претекст да те видя.

Маги го изгледа с подозрение.

Той се прокашля.

— Както може би си забелязала, имам труден характер. Но смятам, че ти дължа извинение и затова съм тук. Онази вечер в Мархайтс, когато се пошегувах за светлините, които твърдеше, че си видяла...

— Да?

— Държах се ужасно глупаво и наистина съжалявам. Надявам се да ми простиш.

Маги направо зяпна от изненада.

— И на какво се дължи тази промяна?

Фич изглеждаше сериозен.

— Вчера в клиниката един от пациентите ми спомена, че се прибирал късно вечерта с колата си по време на бурята и видял светлините от пътя. От суеверие или предпазливост обаче не спрял.

Задоволството на Маги се изпари.

— Вероятно това означава, че продължаваш да ме смяташ за идиот, след като излязох в бурята.

— Не смятам, че си постъпила разумно, но не мога да не разбера желанието ти да узнаеш какво, по дяволите, става там. Всъщност, този въпрос занимава и мен.

Той посочи с глава към камъка, надвиснал над заливчето.

— Искаш ли да се покатерим и да видим дали онзи не е оставил някакви следи?

— Вече го направих.

— Сама, в твоето състояние? — намръщи се Фич. — Кога?

— Вчера. Бях много внимателна. Както виждаш, нищо ми няма.

— Не, но... — Той не се доизказа, защото забеляза предупредително пламъче в очите на Маги. — И откри ли нещо?

— Нищо. Който и да е бил, се е погрижил да не остави следи. Или пък дъждът е заличил всичко.

— А може би и двете. Разбира се, един дух не би оставил следи.

— Така е — хвана се на въдицата Маги. Но, като забеляза хитрото проблясващите очи на Фич, избухна в смях.

— Сигурно си бил голяма драка като малък.

— Ужасна — съгласи се той. — Момичетата пицяха от ужас още като ме видеха.

Маги се усъмни в думите му. По-вероятно бе момичетата да са били заплени от него като нея самата. Тя се засмя.

— Знам, че е глупаво, но фактът, че и друг е видял светлините, ме успокоява. Значи не е било халюцинация. — Тя чертаеше нещо с пръст върху пясъка. — Всъщност, аз би трябвало да ти се извиня. Не трябваше да казвам онези неща тогава. Срамувам се от себе си.

— Имаше причина да изпуснеш нервите си. Никога не съм бил добър дипломат. След като те оставих снощи, по целия път се упреквах. Трябваше да ти се извиня още тогава.

Маги поклати глава.

— Не. Аз ти бях гост и ти беше толкова мил с мен, дори ми спаси живота. Не биваше да правя забележки за миналото ти. Беше

неочаквано за теб. Съжалявам.

— А аз — не. Мислих върху това, което каза — отговори кротко Фич. — Не съм толкова твърдоглав. Беше права. Но искам да ти кажа едно. За всеки глупак е ясно, че нямаш нищо общо с Тина. Разбрах го още като те видях за първи път.

Докато се гледаха в очите, Маги се запита дали това бе комплимент. Очевидно Фич си мислеше, че е. Но, в края на краищата, нали се бе влюбил и оженил за Тина Пилгрим, сексапилното жизнерадостно създание, което караше мъжете да губят ума си. Та всяка жена, дори и най-разумната, би искала поне мъничко да прилича на нея!

В този момент Джорди се втурна към тях с голяма раковина в ръка.

— Виж какво открих, татко!

— Сигурно си влязъл доста дълбоко за нея.

— Около пет метра. — Джорди остави находката си на пясъка и започна да трие тялото си с хавлията. — Кога ще ядем?

— Когато пожелаеш, гмуркачо.

Джорди се усмихна.

— Тогава веднага. Гладен съм като вълк!

Маги се опита да се оттегли дискретно, за да остави баща и син насаме. Но Джорди я изгледа учудено.

— Нали ще останеш да обядваш с нас?

— Разбира се, че ще остане — намеси се Фич. Очите му я гледаха въпросително изпод бронзовите вежди. — Нали съм прав?

— Ами, благодаря. — Маги отново приседна върху пясъка. — Сигурни ли сте, че храната ще ни стигне?

— Можеш да разчиташ на думата ми. Елизабет сложи достатъчно за цяла армия търсачи на духове. — Фич посочи с подканваща усмивка хладилната чанта, изправи се и я отвори. — Ако не ме лъже паметта, има и бутилка моби.

— Какво е моби?

— Местен деликатес, питие, направено от варени кори и подправки. Действа освежаващо в горещините.

Маги не изглеждаше убедена в качествата на напитката, но когато Фич ѝ наля, разбра, че е бил прав. Мобито, подсладено със захар, бе много приятно. В чантата имаше и други местни деликатеси

— кокосов хляб, най-различни плодове — гуава, манго, тамаринд, цариградско грозде, пау-пау и дори пикантна салата от водорасли, отлично запазена в съд с лед.

Докато Маги, Джорди и Фич се изтягаха лениво на пясъка, наслаждавайки се на неочакваното пиршество, Фич отново намигна към кулата.

— Това старо нещо наистина изглежда като излязло от готически роман на ужасите. Все още не мога да повярвам, че си живяла сама през цялото време.

— Не само живях, но и се чувствах комфортно.

— Не си ли чувала понякога духовете да стенат нощем или нещо подобно? — запита Джорди.

Маги се изсмя.

— Не, не съм. Чуват се само блеенето на някоя заблудена коза и свиренето на вятъра. Впрочем, аз обичам звука на вятъра.

Над главата на Джорди Маги и Фич размениха усмихнати погледи, пълни с особено, неизразимо с думи, доволство.

— Сигурно си хвърлила доста труд, за да го направиш обитаемо — рече Фич високо.

Маги кимна утвърдително.

— Така е. Наложил се да направя и някои дребни дърводелски поправки, с които особено се гордея. Искате ли да хвърлите един поглед?

— Много.

Те изпиха питието си, изядоха последните плодове, разчистиха хартиите от обета, а остатъците прибраха. След това Фич и Джорди закопчаха синьо-бялата пластмасова чанта и я оставиха на една издатина в скалите зад тях. После тримата се упътиха към кулата. Горещият вятър поклащаше нискостеблената растителност, пушнала корени в скалата, и извиваше покрай каменните основи на кулата. Фич и Джорди се възхитиха от масивната входна врата, подновена от Маги, и пристъпиха през прага от коралов камък. Вътрешността на Сърлинг Тауър бе мрачна и прохладна.

— Варосала си стените — отбеляза Фич. Той стоеше и разглеждаше с ръце, подпрени на хълбоците и широко разтворени крака. Погледът му обходи печката, акуратно подредените съдове,

двете работи на местни художници, забодени направо на стената, и малкото ръчно тъкано килимче, което се подаваше изпод ниската маса.

— Да, а освен това поправих пода тук и в моята стая на горния етаж.

— Виждам. Свършила си много добра работа.

— Зачуках също стълбата и изхвърлих маса боклуци — продължаваше Маги, без да се опитва да прикрие гордостта си. Настина се бе потрудила доста през тези три седмици.

— Изглежда неузнаваемо. Сигурно ти е струвало много труд.

— Заслужаваше си. Приятно ми е да виждам стари и порутени неща да се връщат към нов живот под ръцете ми. Това е най-доброто лечение.

Фич я изгледа с любопитство.

— Нима имаш нужда от лечение?

— Мисля, че да, въпреки че не си давах сметка за това, докато не дойдох тук.

Съзирайки недоумението в погледа му, Маги започна да му разказва за напрегнатата си работа като медицинска сестра в Джонс Хопкинс. Фич поклати глава.

— Сега разбирам. Ти си сестра камикадзе.

— Какво значи това? — запита Джорди, който междувременно се беше излегнал върху няколко ярки памучни възглавници.

— Ами това е всеотдаен човек, който се хвърля с главата надолу в човешкото нещастие. — Фич обърна поглед към Маги. — Нищо чудно, че си толкова изтощена. Питам се обаче, мила ми Маги, кое те кара да бъдеш така отчаяно пожертвувателна? Да не би да имаш комплекс на мъченица?

Тя се намръщи. Преди няколко седмици съквартирантката ѝ я бе упрекнала по същия начин.

— Тук на Барбадос не ми се налага да правя жертви. Всъщност, откакто съм дошла, живея твърде мързеливо и егоистично. Правя само това, което ми харесва.

— Ами сигурно си била изтощена до крайност. Но сега вече, предполагам, съвестта ти е неспокойна за това, че си изоставила задълженията си на сестра.

— Донякъде.

Но недостатъчно, за да я накара да зареже островната си идилия и да се върне към действителността точно сега, призна в себе си тя.

— Маги съвсем не изглежда изтощена — възрази Джорди. Той скочи от възглавниците, на които бе седнал, и започна да обикаля из стаята, разглеждайки предметите, събрани от Маги по време на сутрешните ѝ скитания по плажа — камък със странна форма, вкаменелост на морска звезда, парченца от преливащи в цветовете на дъгата черупки.

— Не, поне не физически — съгласи се Фич, като хвърли един насмешлив оценяващ поглед към стройното тяло на Маги. Ризата, която тя бе сложила върху банския, оставяше открити стройните ѝ загорели от слънцето крака. — Нямах предвид такова изтощение.

— Мога ли да се кача горе? — попита Джорди, отегчен от разговора, чийто смисъл му бе непонятен.

Маги кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, но внимавай със стайте, които още не съм почистила.

Останали сами, Маги и Фич отправиха поглед един към друг. Присъствието на Джорди бе туширало напрежението между тях, но след излизането му то се възцари отново, наелектризирайки атмосферата в стаята.

— Колкото повече те опознавам, толкова повече се озадачавам — каза Фич.

Маги поклати глава в знак на несъгласие.

— Какво искаш да кажеш?

— С риск да се покажа отново груб, искам да те попитам — на колко години си — дващсет и четири, дващсет и пет?

— Дващсет и шест.

— Толкова много? — Той поклати глава. — След като вече ме заклейми като мъжки шовинист, нека ти задам още един въпрос в този дух. Вместо да се съсипва от умора в интензивното отделение на болницата или да се крие в тази забравена от Бога кула, една млада жена като теб би трябвало да е вече щастливо омъжена и да е наредила няколко деца. Не съм ли прав?

— От къде на къде! Не всички жени се стремят към това — отговори сухо Маги, въпреки че съвсем не ѝ бе неприятно, че я бе нарекъл хубава.

— А ти не се ли интересуваш от тези неща?

— Интересувам се. Само че ми е още рано.

— Значи не си се опитвала? — По устните му заигра предизвикателна усмивка. — Трябва да се стараеш повече. Всичко друго е напразен разход на енергия.

— Напразен разход на енергия? — Маги повдигна с изумление веждите си. — Звучи ми като учебник или, или...

Смехът застина в гърлото ѝ, когато той пристъпи към нея, обърна я към себе си и повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Ти нямаш нищо общо с учебниците, мила. Ти си една сърдечна, привлекателна жена, бих казал много... сексапилна, много женствена, много... — Докато ѝ говореше, той наклони глава към нея и погледите им се срещнаха. Този път нямаше грешка. Сега ще я целуне.

Тялото ѝ бе обзето от сладостна отмала. Краката ѝ се подкосиха. Тя обърна лицето си към него. Устните ѝ се разтвориха, очите ѝ се премрежиха. Почувства топлата въз грапава ръка на Фич върху брадичката си и потръпна от очакване. Копнееше за целувките му. Когато устните му намериха нейните, въздъхна тихичко и ръцете ѝ се плъзнаха към раменете и шията му. Целувките му — отначало леки, проучващи, но силно възбуждащи, ставаха все по-настойчиви.

— Татко, Маги, вижте какво открих! — Чувайки трополенето на Джорди по стълбите, те отскочиха един от друг.

— Вижте, стара карта с нарисувани параходи. Дали не е на Хари Сърлинг?

Фич се прокашля.

— Едва ли. Минали са няколкостотин години, откак Хари Сърлинг се е подвизавал по тези места. — Той хвърли бърз поглед към Маги, която стоеше като прикована към пода. Фич пое малкото оръфано парче пергамент от сина си и го разгърна.

— Намерих го в една метална кутия горе, под куп гипс — обясняваше Джорди, докато баща му изучаваше находката.

— О, Джорди — възкликна Маги задавено. — Не е трябвало да се катериш толкова нависоко. Подът не е здрав.

— Интересно — мърмореше Фич, вперил поглед в прашния пергамент. — Това е карта на твоята бърлога, Маги.

— О! — Тя обърна все още зачервеното си лице към Фич. Картата очевидно бе твърде стара и толкова зацапана, че грубите ѝ символи бяха трудноразбираеми. Но след по-внимателно проучване можеше да се види, че тя наистина изобразява нейното убежище, заедно с урвата и ограждащите го скали.

— Какво означава това червено кръстче?

— Не зная — отвърна Фич, взирайки се намръщено. — Намира се в открития океан, доста далеч от брега.

— Да не е скрито съкровище — въодушеви се Джорди.

— Или може би онзи потънал кораб.

— Корабът на Джеймс Кинли? — Фич поклати глава. — Мнозина са се гмуркали да търсят „Найтхоук“, но досега никой не го е открил. Според мен, е бил разбит на парчета, които са били отнесени в океана или заровени дълбоко в пясъка.

Той подаде картата на Маги.

— Във всеки случай, тя принадлежи на Маги, Джорди. И ако това наистина е карта на съкровище, съкровището също е на Маги.

Неочаквано Фич каза делово, след като погледна часовника си:

— Стана късно, а аз трябва да поработя този следобед. Мисля, че е време да си вървим, Джорди.

Детето се умърлуши, но след миг лицето му се проясни. То обърна умоляващ поглед към Маги:

— Мога ли да дойда утре да разгледам картата по-подробно?

— Разбира се. Аз ще ти я пазя. Ще я разгледаме заедно.

Окуражен от обещанието, Джорди последва баща си към вратата. След като си размениха традиционните любезности, двамата се запътиха към мястото, където бяха оставили чантата.

Маги остана известно време, загледана в отдалечаващите се фигури, после влезе обратно в кулата и се упъти към прозореца. Фич и Джорди се бяха скрили от погледа ѝ. Дори и гласовете им бяха заглъхнали. Чуваше се само бученето на прибоя в подножието на скалата. Маги все още държеше старата карта в ръка, забравила за всичко друго, освен за разговора с Фич и тяхната целувка.

Болка я прониза — защо трябваше Джорди да се появи толкова скоро. Тя се усмихна горчиво при спомена за грапавата длан върху лицето си. После въздъхна. Как ѝ се искаше тази целувка да бе продължила. Но може би бе по-добре, че хлапето ги прекъсна. Имаше

ли смисъл да жадува целувките на мъж, който все още обича бившата си жена? Та това е идиотско желание! Отново въздъхна, сведе поглед към картата, разгърна я и започна да изучава избелелите ѝ символи. Кой ли я е направил и с каква цел? Закрачи неспокойно напред-назад. Внезапно я обзе безпокойство при мисълта да прекара останалата част от деня тук, сама. После отново се загледа в пергаментата. Имаше толкова много неща, свързани с кулата, които все още не знаеше. Може би ще е по-добре да вземе автобуса до Бриджтаун и да види дали не може да открие нещо в музея, за който ѝ бе говорил Фич.

СЕДМА ГЛАВА

Джок Кейн вървеше на крачка пред кожения си куфар и изчакваше Сюзан Бонър. Когато накрая тя се появи откъм митницата, той я погледна въпросително.

— Мислех, че си зад мен. Защо отиде на друго гише?

Тя сви рамене, докато събличаше сивото си сако, откривайки раирана туника без ръкав.

— Извинявай, мислех, че ще стане по-бързо — отвърна тя и го погледна невинно.

— Да, но не беше.

— Въпрос на петнайсетина минути. — Тя извади от чантата си козирка и се запъти към стъклената въртяща се врата. — Ще хванем ли някое от онези таксите? До хотела в Бриджтаун ще ни струва около четирийсет барбадоски долара. Това прави двайсет американски.

— Бил съм вече тук — рече Джейк раздражено. — Знам, че един американски долар е равен на два барбадоски.

И внезапно млъкна. Защо напоследък близостта на Сюзан Бонър го изнервяше, запита се той. Ще трябва да превъзмогне това усещане, защото следващите няколко дни щяха да прекарат заедно.

Като смекчи израза на лицето си, той вдигна нейния и своя куфар и добави с по-приветлив тон:

— Права си за таксито. Колкото по-скоро стигнем в хотела, толкова по-скоро ще съставим плана си за действие относно Маги Мърфи.

— Бил е много красив.

Маги разглеждаше рисуваният за годежа овален портрет на Джеймс Кинли.

— Нали? — Адел Карсън, помощник-уредник в музея в Бриджтаун отвърна ентузиазирано. — Така мургав и романтичен. Все едно, че е от филмите на Еръл Флин, нали?

— Да, така е. А писмото, което написал на Сесили, когато за първи път се срещнали, е направо поетично. — Тя посочи пожълтялото парче пергамент с избледнял текст:

„Любовта ни времето ще надживей. Нашите души не ще се нивга разделят.“

— Тъжно е, че тяхната любов завършва така трагично — промърмори Маги, като мислеше за призраците, които ѝ се струваше, че понякога кръжат около кулата.

— О, да — съгласи се госпожа Карсън, — случило се е толкова отдавна и все още придава романтичен нюанс на нашия музей. Не мога да ви опиша колко хора идват тук, само защото са чули историята и искат да видят тези картини. Готова ли сте да слезем долу при архивите?

— Да. — Маги откъсна поглед от портрета и тръгна след уредничката по дълъг каменен коридор. Вече бе прекарала един много полезен час в Барбадоския музей, който се помещаваше в бившата сграда на Британския военен затвор, на километър и половина от Бриджтаун. Сградата бе построена през 1820, но описаните исторически събития вътре се отнасяха за седемнайсети век и дори по-рано, когато островът е бил населен с индианци от племето арауак.

Маги беше очарована. Разгледа експозиции на местната археология, геология, зоология, включително помещения, които възстановяваха живота в плантацията през миналия век. И сега, добре запозната с барбадоското минало, бе убедила уредничката да ѝ позволи да прекара известно време сама, изучавайки архивите, складирани в хранилището на музея.

— Тази стая всъщност е била затворническа килия — поясни госпожа Карсън, когато преведе Маги през коридорче с дебели каменни стени и дръпна връвчицата на електрическата крушка.

— Съвсем като в тъмница — отбеляза Маги. Тя вдигна очи към каменния таван. Макар следобедът да беше слънчев и горещ, тук долу бе мрачно и хладно. Погледът ѝ пробяга по препълнените с папки рафтове, които опасваха цялата стая. — Господи, та вие имате огромен архив.

— И това е само седемнайсети и осемнайсети век — отвърна весело госпожа Карсън. — Деветнайсети е в съседната стая, а в залата на долния етаж има още една цяла стая с документи от по-ново време.

— Какви по-точно? — попита Маги.

— Копия на удостоверения за раждане, за смърт, за брак, изрезки от вестници за местни събития — такива неща. — Жената погледна Маги въпросително. — Но вие се интересувате от по-старите, нали?

— Да, бих искала да науча каквото мога за Сърлинг Тауър. — Маги вече бе обяснила, че е наследила кулата от Матю Сърлинг и госпожа Карсън се заинтригува.

— Господи, отдавна никой не е отварял тук — почти извика жената, щом дръпна чекмеджето, означено с буквата „С“. Беше претърпкано с пожълтели документи, готови да се разпръснат при най-леко докосване. — Ето, щом искате — търсете, има доста да се ровите, информация колкото щете. Но бъдете внимателна и поставете всичко обратно на мястото му.

— Разбира се, ще внимавам.

— Добре тогава, дано имате късмет.

— Благодаря — отвърна Маги.

Когато най-накрая остана сама, тя зарови в съдържанието на чекмеджето. Каква съкровищница за историка! Ще са нужни дни, а може би и седмици, за да се подредят всички материали. Повечето от тях бяха писани на ръка и бяха така пожълтели, че едва се четяха.

Маги има късмет и два часа по-късно напусна съкровищницата на антични документи с нахвърляни бележки за историята на кулата. Била построена в началото на седемнайсети век от семейство Сърлинг, уж като наблюдателница срещу пирати, а всъщност служила за център на голяма контрабандна мрежа. От това, което успя да събере, стана ясно, че Хари Сърлинг не е бил светец и вероятно е бил обесен за незаконната си дейност, без да се взема предвид стореното на Джеймс Кинли и неговия екипаж. Такава беше история на кулата, последвана от коварната смърт на контрабандиста собственик. Маги я намираше много интересна. Нейният благодетел, Матю, беше прав да смята, че всички Сърлинг притежатели на кулата, след проклятието на Сесили ги сполетява ужасен край. Всички те бяха умрели млади — някои се убивали, други намерили края си в дуели или при други жестоки събития. Един от тях изгорял, когато била опожарена къщата и останали само основите, видими и сега зад кулата. Особено интересен се оказа Пиърсън Сърлинг — живял в края на миналия и началото на сегашния век. Комарджия и неудачник, Пиърсън, който заложил дори

кулата, за малко не я загубил. Ала един ден уредил дълговете си с кредитора, като донесъл две масивни златни чинии и така се превърнал в сензация. Откъде са се взели се питаше не само Маги, но и още тогава неговите приятели и съседи. Така се появила историята, че ги е намерил в океана.

„Сигурен съм, че онзи хитър стар мошеник е успял да открадне съкровището от кораба, дете неговият праядо пират, изпратил на дъното през миналия век“, пишеше в писмо до тогавашните власти един местен търговец.

Дали беше вярно? Дори да не е останало нищо от дървения корпус на кораба на Джеймс Кинли или да е отнесен от теченията и бурите, по-тежките предмети като оръдието и котвата вероятно стоят заровени в пясъка. Корабът на Кинли „Найтхоук“ не е превозвал съкровища, но все пак е идвал към Барбадос, натоварен със сватбени подаръци. Беше отбелязано, че е носел сватбена рокля, цялата обшита с перли, и изработена в Париж. А както казваше легендата, проклятието ще отпадне, само ако роклята бъде намерена и върната на семейство Марлоу.

Възможно е Кинли да не е носел други подаръци, освен комплекта златни чинии. Онзи, който на времето се е гмуркал заради Пиърсън, не е разполагал със съвременна екипировка. А това означава, че сляпо е търсел из пясъка, където корабът е потънал, и вероятно се е препънал в тях. Може би дори същият този гмуркач е оставил картата с означените кръстчета на нея. Скоро след като си уредил сметките, Пиърсън бил тежко ранен при едно сбиване в кръчмата и умрял, без да разкрие тайния източник на своето злато. След смъртта му, кулата останала свободна. Сърлинг я предавали от поколение на поколение, но никой не се интересувал от нея. Ами ако картата, която Джорди откри в изоставената стая е била на Пиърсън?

Когато Маги остави и последния документ, между красиво извитите ѝ вежди се бе врязала лека бръчка. Изследователската ѝ работа бе възнаградена, така че имаше за какво да мисли. Дори много повече, отколкото искаше.

Беше време да затварят музея, когато Маги излезе от етаж. Докато отиваше към стълбите, вниманието ѝ бе привлечено от помещението, където беше съвременният архив. Тя съвсем спонтанно отвори вратата, запали лампата и потърси буквата „М“ по рафтовете.

Когато я намери, дръпна чекмеджето и запрехвърля множеството папки. Тази с името Марлоу бе доста дебела.

Маги се озърна плахо, извади я и започна да я прелиства. След около три-четири минути намери онова, което търсеше. Попадна на съобщението за сватбата на доктор Фич Марлоу с госпожица Тина Пилгрим. Все още се четеше добре, макар да бе стояла на тъмно повече от десет години. Дори имаше снимка на щастливата двойка, влюбено загледани един в друг, докато делят парче от сватбената торта. Маги прегледа набързо текста. Тяхната сватба очевидно е била едно от най-големите събития на острова. Нищо не бе пропуснато — от красотата на булката и нейната рокля, до качеството на свободно леещото се шампанско.

„Доктор Марлоу, толкова хубав, че да умреш за него, в бяло вечерно сако, се усмихва собственически на своята прелестна младоженка“ — бе написал авторът, очевидно изпълнен е възторг.

Маги разгледа внимателно снимката. Едва позна голобрадия Фич Марлоу. Изглеждаше толкова млад и щастлив. Гледаше като зашеметен своята сребърно руса жена. Маги стисна зъби, обзета от ревност и премести поглед върху Тина. Тя също изглеждаше безкрайно щастлива. Колкото и разочарована да е била Тина от своя брак, бе постъпила егоистично, изоставяйки Джорди.

Маги хвърли последен поглед към десетгодишната снимка, прибра я в папката и я мушна в чекмеджето. Но след като бе напуснала музея и вече пътуваше с автобуса към кулата, образът на Фич отново изплува в съзнанието ѝ. Продължи да сравнява младия щастлив младоженец с необщителния саможив мъж, когото познаваше и който страхотно я привличаше. Предположи, че си е пуснал брадата след заминаването на Тина. Беше някак символично след оттеглянето му от светския живот.

Автобусът подскочи и спря. Маги слезе и едва не ахна от изненада. Една камионетка бе паркирана наблизко. Няколко работника привършваха опъването на кабел.

— Какво става тук? — попита тя и забърза към двама от тях, които прибираха инструментите си. — Какво правите?

— Слагаме ви телефон, госпожо — отговори единият с мек, характерен за острова акцент. — Хубаво, че дойдохте да отключите

предната врата, за да вкараме кабела вътре. — И подвижна на колегата си: — Виж, дали онази снадка е добре направена.

— Телефон? Какъв телефон? — питаше Маги. — Не съм поръчвала нищо такова.

— Не сте ли? — В първия момент мъжът се изненада. Почеса се по главата. — Я да видим поръчките, те са при мен. — Той отиде до предната част на камионетката и издърпа снопче листа, които запърхаха на вятъра. — Да, ето тук се казва, че инсталирането е поръчано и платено от доктор Фич Марлоу. Виждате ли?

Маги гледеше стъписана формуляра и впечатляващата редица цифри най-отдолу. Да се прекара телефонна линия до тук струваше цяло състояние.

— Страхувам се, че не мога да отключа вратата сега — категорично отсече тя. — Ще трябва да дойдете утре.

После дръпна сламената шапка ниско над челото си и забърза към „Мархайтс“.

Беше на половината път, когато съзря кон и ездач между дърветата. Като избърза, за да отmine по-скоро зелената завеса, тя застана с ръце на хълбоците и се загледа нататък. Фич и Брумел се движеха по края на полето. На фона на тръстиката, която се издигаше поне два метра нагоре и завършваше с бели пухкави филизи, конят и неговият ездач бяха наистина красива гледка. Сякаш се бяха слели — лъскавият кон с горда стойка и широкоплещестият изправен ездач.

Тя го повика и той се обърна. Когато я видя, взе юздите и пришпори Брумел през затревената межда, където тя чакаше нетърпеливо.

— Трябва да поговорим — каза Маги и засенчи очите си с ръка, за да го вижда по-добре. Ореолът на залязващото слънце зад него я заслепяваше.

— Разбира се. Само да се погрижа за коня си.

Ловко слезе от него и го заведе в една падинка, където завърза юздите за един клон. След това се обърна към нея:

— Какво има?

— В момента ми инсталират телефон, който не съм поръчвала.

— Знам, че не си. Аз го поръчах.

— Но защо? — извика тя ядосано. — Защо не ме попита?

Той си свали шапката и прокара ръка по челото си.

— Вероятно ти изглежда своеволно, но ако те бях попитал, щеше да откажеш.

— Разбира се. Прекалено скъпо е, а и нямам нужда.

— Бъди разумна, Маги. Очевидно е, че имаш нужда.

Тя го гледаше учудено, без да може да измисли подходящ отговор. Този мъж ставаше нетърпим.

— Първо — продължи той, — ти ми правиш услуга, като наглеждаш Джорди, когато плува в пещерата. Но ти не можеш винаги да си около него. Бих искал да мога да позвъня и да проверя дали си там, преди той да дойде. Реши ли вече дали ще останеш?

— Не, просто плановете ми са неопределени. Мога да остана месеци, а след това също толкова да ме няма.

— Защо? Финансите ли са причината? Ако имаш нужда от пари, предложението ми за почасова работа в клиниката е все още в сила. Господ ми е свидетел, че ми трябва добра сестра. Мей Пийбълс е ужасна. Всеки ден заплашва, че ще напусне и стига да знам как, с радост ще я накарам да го направи.

— Не, благодаря. Все още не искам да се занимавам с това. Когато реша, че съм в състояние да бъда отново сестра, ще се върна на предишната си работа. Все още не мога да кажа кога ще стане това.

— Заслужава си да сложим телефон, дори да става въпрос за няколко седмици. И не само заради Джорди. Безпокои ме онази работа със светлините.

— Безпокои те? Аз би трябвало да съм по-разтревожена.

— Разбира се. Но на мен ми се струва, че ти не изглеждаш разтревожена или поне не достатъчно — отговори той внезапно разгорещен. — Когато мисля за състоянието, в което те намерих онази сутрин... Може би, ако имаше телефон и се бе обадила на мен или на някой друг да поговори за проклетите светлини, нямаше да излезеш да се правиш на героиня.

Грубоватият му тон я извади от равновесие.

— Никога нямаше да ти се обадя за такова нещо, Фич. Изобщо не би ми хрумнало. Ами тогава ти за мен бе абсолютно непознат.

— Тогава да, но сега не съм, нали?

— Така е — призна тя.

— Всъщност ние добре се опознахме.

Маги си спомни за целувката, която Джорди прекъсна, и почервеня.

— Не бих отишла толкова далеч — рече тя сухо.

— Защо не? — погледна я той. — Когато те целунах тази сутрин, ми се стори, че нямаш нищо против.

— Така е. — Тя погледна встрани. — Фич, аз... много те харесвам. Но е много трудно да те разбере човек. Дори мисля, че е невъзможно.

Изминаха няколко секунди, преди той да отговори.

— Давам си сметка, че съм с тежък характер. Вече ти се извиних и още веднъж ще го направя. Съжалявам, ако съм се държал по-малко любезно, отколкото заслужавах.

— Не става въпрос за характера ти. Ти изглеждаш толкова потаен, прикрит... Дори тази брада... — Маги млъкна ужасена. Нямахше намерение да говори за толкова лични неща. Просто ѝ се изплъзна.

Фич опипа лицето си.

— И какво ми е на брадата?

— О, нищо.

— Изплюй камъчето, Маги. Какво щеше да кажеш.

— Тя е просто един симптом, това е всичко, Фич. Дори не знам как изглежда лицето ти.

Той я зяпна.

— Какво общо има това? Господи, да не искаш да кажеш, че се крия зад брадата си?

— Знам, че е смешно, но точно това си мисля. — Маги не се сдържа, протегна се и докосна рамото му. — Знам, че ти е било трудно. Личният ти живот...

Реакцията му бе вулканична.

— Какъв личен живот. Пред теб стои един човек без личен живот!

— Фич!

Той сложи и двете си ръце на кръста ѝ. Внезапният допир я накара да млъкне и тя просто го погледна, широко разтворила очи. Неговите бяха станали почти черни от сянката на дърветата, които ги скриваха от пътя. Фич също бе изненадан от усещането — нейното слабо тяло между дланите му. Макар че само преди няколко часа я бе

целунал, сега беше съвсем различно. Сутринта се бе поддал на изкушението, но успя да се овладее. Сега вече му бе невъзможно.

През последните няколко дни постоянно мислеше за нея. Неспойни бяха нощите, които тя прекара в къщата му. Не можеше да спи, дори след като Маги се прибра в кулата. Лежеше буден и усещаше самотата си като повторно отворила се рана. Никоя жена след Тина не му бе действала така. В началото, когато желаше Тина, той я ухажваше, за да я спечели. С Маги не можеше да направи това. Не и съзнателно.

И все пак, откакто я срещна, той се чувстваше жив по един друг начин, така както не се бе чувствал от години. И сега спорът с Маги го бе разгневил и развълнувал. Докосването и прегръдката само усилиха чувствата. Начинът, по който го гледаше, тъмните ѝ бездънни очи, бледото ѝ като лилия лице, едва притворените устни — всичко това го влудяваше. Когато усети аромата ѝ, кръвта запулсира във вените му и усети как мъжкото у него надделява.

— Беше толкова отдавна, а аз съм обикновен човек все пак — простена той.

Взе я в прегръдките си и я притисна. Шапката ѝ падна, а той сведе към нея пламналото си лице и залепи устни за нейните.

Притисната в мечешката му прегръдка, Маги имаше чувството, че цяла ще я погълне. Когато устните му се впиха в нейните, Фич я притисна така диво, че тя чуваше безумното туптене на сърцето му и усещаше как топлина залива тялото му. Яките потрепващи бедра се залепиха за нейните. Бяха твърди като дъб. Миг по-късно ясно почувства колко много е възбуден.

Приятен огън лумна някъде дълбоко в нея и тя се притисна към него. Беше невероятно вълнуващо да усеща тялото си притиснато до неговото — нейната мека плът, обгърната от неговата сила и настървеност, идеално допълващи нейния копнеж. Когато целувките му я завладяха и замаяха, мощна вълна топлина се разля по ръцете и краката ѝ и тя простена.

Без да разбере как стана, в следващия миг Маги лежеше на тревата, притисната от тялото на Фич. Устните му грабваха нейните и дълго не ги изпускаха, а ръцете му трескаво обхождаха тялото ѝ, докосваха я навсякъде, сякаш искаше да притежава всяка част от нея в един и същи миг. Усети пръстите му по бедрата и хълбоците си, по

гърдния кош, отстрани по гърдите, и когато той леко се отмести, за да си осигури достъп, палците му намериха зърната ѝ. Дишането ѝ стана дрезгаво, задъха се от недостиг на въздух. Сетивата ѝ се изостриха. Макар да бе затворила очи, чувстваше всяка частичка от мъничкия свят около нея — как живее и пулсира, усещаше дори как тревата под тях приляга към земята и ухае със сладко-горчив аромат.

Не по-зле от него разбираше необходимостта на опънатото му като струна тяло, което по такъв сладък начин ѝ нареждаше какво да стори. Ала в следващия миг с болезнена яснота разбра и още нещо. Беше така внезапно, така динамично. И преди ѝ се бе налагало да парира разгорещени младежи и тя бе познала симптомите. Той не иска точно мен, каза си Маги. Той просто е човек, въздържал се доста дълго от контакти с отсрещния пол и отчаяно се нуждае от жена. И сега бе сляп за всичко, освен за пулсиращата енергия на своето тяло. Когато тази мисъл щракна в ума ѝ, копнежът да отвърне на желанието му, внезапно изчезна.

— Господи, Маги, искам те.

Тя обърна глава встрани, за да избегне търсещите му устни.

— Спри, Фич!

Той не чуваше.

— Маги...

Тя блъсна рамото му, без резултат.

— Спри, Фич, моля те. Не те искам такъв!

— Защо?

— Чуй ме, по дяволите! Не те искам такъв! — Тя го погледна и го шляпна по лицето.

Лекият удар го накара да замръзне. После се надигна и тя внезапно се почувства свободна, но веднага изпита объркваща смесица от облекчение и тежка загуба. Хладен вятър докосна местата, които той бе затоплял досега.

— Съжалявам — рече той така тихо, че Маги едва го чу.

— Какво?

— Съжалявам — повтори той този път с нормален тон. Той се изправи на крака и протегна ръка на Маги. Тя се поколеба. После забеляза измъчения поглед, червенината около яката и пое ръката му.

— Беше глупаво от моя страна, много глупаво. Съжалявам — каза той, докато тя изтупваше парченцата листа от шортите си и

избягваше погледа му. — Извинявам се и ако от това въобще има някакъв смисъл, обещавам ти да не се случи никога повече. Изглежда вечно ще ти се извинявам — добави той след още един миг на неловкост. — Просто не съм от камък, а мина много време откакто...

— Струва ми се разбирам — отвърна Маги студено. — Не съм ти нужна точно аз, а която и да е жена. Извинявай, мисля, че е по-добре да тръгвам.

— Маги...

— Наистина, време е да си вървя.

Фич гледа след нея, докато се изгуби зад палмовите дървета на завоя. Когато бе достатъчно далеч, за да не го чуе, той започна да ругае и да се нарича с всички обидни имена, които му идваха наум. А неговото въображение и речник винаги са били богати.

Знаеше много добре какво си мисли тя. И дори го бе потвърдил с последните си идиотски думи. Тя смяташе, че я използват. Бог му е свидетел, за негов срам, че донякъде беше вярно. Той беше здрав мъж, в разцвета на силите си, а откакто Тина замина друга жена не бе имал. Не че не можеше да си намери. Няколко негови познати открито бяха демонстрирали готовността си да заместят съпругата му. Но островът бе малък. Тук всеки знаеше всичко. Беше невъзможно да остане в тайна. Фич бе прекалено горд да излиза с омъжена жена, а неомъжените обикновено очакваха не само секс от една връзка. О, те можеха да се съгласят на това, но накрая започваха да търсят някаква отговорност. И ако не я получеха, ставаше истинска каша — гневни думи, наранени чувства, разбити сърца.

Фич не искаше подобно обвързване. Беше се опарил достатъчно от проваления си брак. Така от две години той странеше от всякакви контакти. Беше си казал, че не се нуждае от нищо повече, освен от своя дом, от сина си и от работата. И досега тези неща наистина му стигаха. Но Маги Мърфи промени всичко. Фич отвърза Брумел и хвърли последен поглед към мястото, където преди малко изигра такава отвратителна любовна сцена с Маги и поведе коня обратно към къщи.

Не, не сексуалната неудовлетвореност беше водещата сила в действията му преди малко, мислеше си той като преживяваше всичко отново. Може да е оказала влияние, но основната причина бяха определени чувства, които Маги събуждаше у него. Тя бе прекалено млада за него, а той вече — попрегорял за такава като нея. Не знаеше

дали може да я обича истински. Трябваше да мисли за Джорди. След това идваше другата пречка — онази трудност, която беше над всички. Ала въпреки всички пречки и разумни доводи, той непрестанно мислеше за нея, сънуваше я. И единственото нещо, което можа да измисли, беше да стои възможно по-далеч от нея.

Маги вървеше направо през полето, което отделяше кулата от пътя. Беше наежена като таралеж. Яд я беше и на Фич, и на себе си. Целувките му така я бяха размекнали, докато не осъзна, че този мъж просто дълго време се е въздържал и че всяка жена би го удовлетворила. Има ли нещо по-глупаво от това да се влюби в мъж, който я желае, само защото се е въздържал? Та то е направо унижително.

Погледна към кулата и забеляза буреносните облаци над нея. Камионът е техниците си бе отишъл.

— О, господи! — Маги закри уста с ръка. Някой бе разбил ключалката.

Вътре я чакаше нова изненада. Спретнатата дневна, с която толкова се гордееше, бе преобърната наопаки. Рисунките бяха свалени от стените, възглавниците — разкъсани, а съдържанието им — разпръснато. Няколко мига Маги не можа да направи нищо. Просто стоеше и гледаше. После с ужас извърна очи към стълбите. Дали този, който бе направил това е все още в кулата? Ами ако я чакаше на втория етаж? Първата ѝ мисъл беше да побегне. Но къде да отиде? Обратно в „Мархайтс“? За нищо на света!

Напрегна слуха си да долови някакъв шум, който да ѝ подсказе пътя на неканения гост. Но чу само слабото свистене на вятъра из празните етажи. Сърцето ѝ биеше така силно, че беше невъзможно да чуе нещо друго.

Тя преглътна и пое дълбоко въздух. После бавно се заизкачва нагоре. На всяко трето стъпало спираше и се заслушваше напрегнато. Не чу нищо подозрително и накрая разбра, че е сама. Когато стигна на втория етаж, видя, че нападателят на дома ѝ не бе пощадил и спалнята. Малкото на брой дрехи бяха разхвърляни наоколо, завивките раздрани, а съдържанието им разпиляно. Тя затърси трескаво кутийката, която бе скрила вътре. В нея имаше пари, които наскоро получи от Щатите и

които бяха всичките ѝ спестявания. Но ключалката бе счупена, а кутийката — празна.

ОСМА ГЛАВА

— Какво има, Фич. Като че ли имаш някакъв проблем? — Доктор Стивън Козиър седеше зад бюрото в кабинета си на болницата Кралица Елизабет в Сейнт Майкъл и разглеждаше с любопитство своя колега. Фич Марлоу беше толкова независим човек. Като се има предвид това плюс неговия несломим организъм, той идваше обикновено за частна консултация. Всъщност за друго не бе стъпвал тук.

Фич отиде до прозореца, обърна се и пак се върна.

— Стийв, какво ще ми кажеш за вазовазостомията. Знам, че напоследък има голям напредък в хирургическата техника.

Между русите вежди на уролога се появи бръчка.

— Заради някой пациент ли се интересуваш или за себе си, Фич?

Фич се поколеба, после напъха големите си ръце дълбоко в джобовете.

— За себе си. Изминаха девет години, откакто си направих вазектомия, всъщност веднага след раждането на Джорди.

— Помня много добре. — Козиър извади лула от чекмеджето и започна да я пълни от една кожена торбичка. — Помня много добре, че те съветвах да не го правиш. Млад мъж като теб, само с едно дете и фамилия, просъществувала толкова години, не би трябвало да остава не продължена... Бях сигурен, че ще съжаляваш.

— Да, ти беше прав и аз го знаех. Но тогава нямах избор — отвърна Фич. — Тина имаше много неприятности през бременността, а и после изпадна в тежка депресия. Заплаши, че ако забременее отново, ще се самоубие. А се страхуваше да взема хапчета. Беше убедена, че ще предизвикат съсиреци в кръвта. Не знаех какво да правя. Смятах, че няма друг начин да спася брака ни.

— И беше достатъчно отчаян, за да се оперираш. Зная, зная. Ти направи всичко, за да останете заедно — на лицето на Козиър се четеше съчувствие. — Знаеш, че тогава операцията се смяташе за необратима.

— Да, но...

— Мога да отгатна какво ще кажеш и си прав. Създадени са нови, много по-съвършени, хирургически технологии. Бих искал да мога да ти кажа онова, което искаш да чуеш. Но макар да си ми колега и приятел, ще ти кажа същото, което казвам и на пациентите си. Все още вазектомиите се смятат за необратими. Вярно е, че днес се правят успешни вазовазостомии, но това е сериозна операция на много деликатна материя, както можеш да си представиш, тъй като говорим за повторно свързване на канали не по-големи от карфица. Шансовете са много по-големи, в случай че вазектомията е направена преди не повече от две години. — Козиър поклати глава. — Ще бъда максимално честен и ще ти кажа, че не мога да ти дам големи надежди.

— Ясно — съгласи се Фич.

Урологът огледа красивия червенокос хирург със съчувствие и любопитство.

— В момента, в който влезе, разбрах, че нещо се е случило. Обръснал си брадата си. Приятно е да те види човек с ново лице. Но не си се издокарал само за да ми зададеш тези въпроси от чисто любопитство, нали?

— Да, така е.

Фич стана и отново отиде до прозореца. Остана обърнат с гръб, сякаш гледа навън, а всъщност се опитваше да се справи с разочарованието си.

— Смяташ да се ожениш отново ли? Изненадан съм. Дори не знаех, че се виждаш с някого. Коя е жената? Познавам ли я?

— Не, а и не смятам да се женя, поне не след като чух всичко това. Как да се ожения, като не мога да предложа онова, на което жените държат най-много?

— Е, хайде, не всички искат деца. Всъщност повечето не искат. Може новата ти приятелка да е доволна, че не може да забременее от теб. Както и да е, сигурен съм, че много жени биха се отказали от майчинството, заради брак с мъж като теб, дори биха го определили за много добра сделка.

— Може би, но тази жена е млада и целият живот е пред нея. Мъжът, който се ожени за нея, трябва да може да ѝ предложи семейство. Дори да направи отстъпка в името на някакви романтични

илюзии, няма да е честно спрямо нея. — Фич извади ръце от джобовете си и когато се обърна с лице към своя колега, изражението му бе каменно. — Не, след това, което ми каза, не смятам да се женя.

Джейк Кейн помогна на Сюзан Бонър да се качи в бѣгито, настани се на шофьорското място и заразглежда пищната околност пред хотела. Групи палми се редуваха с храсти, обсипани с цвят, и хвърляха сенките си върху есмeралдовозелените поляни. Отвѣд сгушените под палмите колибки, океанът беше брилянтно син. Адвокатът с мѣка откъсна поглед от него и се обърна към своята помощничка:

— Сламената ти шапка е толкова голяма, че може да затули две слънца.

— Прекаленото излагане на ултравиолетовите лъчи е вредно, а едно момиче трябва да поддържа кожата си — отвърна спокойно тя. Измъкна от дълбоката сламена чанта, която бе купила предишния ден от Бриджтаун, бутилка плажно масло и обилно намаза елегантния си прав нос.

— Всеки път, когато те погледна, цапотиш лицето си с този боклук. С тази шапка и толкова грижи ще останеш най-белия турист на острова.

— Аз не съм турист. Тук съм по работа.

Вярно, помисли си Джейк и изкара колата през декоративните порти от ковано желязо на пътя. Ала дори да е на работа, човек трудно може да устои на неизброимите удоволствия на места като това, особено ако има и подходяща компания.

Тази мисъл го накара да ѝ хвърли още един кос поглед.

— Много добре изглеждаш. — Плажната ѝ рокля беше боядисана чрез техниката на връзване и ивиците подчертаваха гладките ръце, деколтето и дългата шия. — Но не се ли притесняваш, че ще изглеждаш доста странно, като се върнем?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, тялото ти ще е загоряло, а лицето — не.

Сюзан само повдигна едната си вежда и нахлупи още по-надолу сламената шапка, така че да не я духне насрещният вятър.

— Извинявай — рече Джейк, млъкна и се съсредоточи в шофирането.

Защо беше толкова дръпната? Досега не бе срещал момиче, което да не отвърне на някой безобиден флирт. Но колкото и да се опитваше да пробие желязната ѝ обвивка, Сюзан изобщо не поддаваше.

От деловите ѝ качества обаче Джейк не можеше да се оплаче. След като вчера само се бе преоблякла, веднага бе излязла от хотела, за да търси Маги Мърфи. На вечеря му показа карта с едно място, наречено Сърлинг Тауър, означено с червен молив.

— По данни на общината, тя е наследила кулата — осведоми го Сюзан.

— Наследила? Искаш да кажеш, че нашето момиче ще стане наследница два пъти в една и съща година?

— Да, макар че едва ли онази рухнала кула и милионите на Бърнсайд могат да се сравняват — отвърна Сюзан сухо.

— Така е, но все пак нещо в тази кула ме тревожи. Ако Маги я е наследила от роднина, значи не може да е внучка на Бърнсайд. Никак няма да му е приятно. Когато видя снимката ѝ, каза, че много приличала на съпругата му и това доста го развълнува.

— Е, скоро ще разберем.

Сърлинг Тауър обаче бе пуста.

— Колко интересно е тук — рече Сюзан, докато приближаваха, и добави, когато вече бяха съвсем близо, — но има нещо, което никак не ми харесва.

— Какво? — запита Джейк и проследи погледа ѝ. Когато видя какво имаше предвид Сюзан, той се намръщи. — Вратата е била разбита с лост.

— Да — съгласи се Сюзан и се приближи, за да огледа по-добре. — Станало е преди малко. Надявам се, че Маги Мърфи не е в беда.

— И какво казаха полицаите за взлома? — попита Рона Честейн.

— Нищо особено. Изслушаха ме, написаха доклад и обещаха, че ще изпратят някого да огледа. Но наистина няма какво толкова да видят. Не мисля, че ще си върна парите обратно.

Рона поклати глава.

— Няма да ти е лесно. Значи ли това, че скоро ще си тръгнеш оттук?

— Не зная. Не искам да напускам Барбадос, ала не мога да измисля как да изляза от досадното положение.

Рона и Маги влязоха в едно сенчесто кафене. След кражбата Маги изпитваше необходимост да поговори с някого. И тъй като се бе разделила с Фич по такъв неприятен начин, не искаше да отива в „Мархайтс“ и позвъни на Рона. Тя се отнесе с голямо внимание — настоя да дойде и да я вземе, а после ѝ запази стая в хотела. На следващия ден я заведе в полицията, а сега и на обяд.

— Знаеш ли, дали не се е задействало проклятието и то да е причина за лошия ти късмет? — попита Рона, докато ядяха сандвичите си.

Макар да ѝ бе хрумнало, Маги не позволи тази предателска мисъл да я завладее. И без това се срамуваше от себе си, че така лесно напусна мястото, което бе станало неин дом. Но беше шокирана, като намери нещата си вандалски разхвърляни, а и вече доста бе изтормозена от случилото се между нея и Фич.

— По-вероятно е да е бил някой тукашен разбойник, който е сметнал, че лесно ще се справи с мен. И изглежда е прав.

— Е, дечко, ами сега? — попита Рона и извади портфейла си да плати.

— Добър въпрос. — Маги се протегна и извади кредитната си карта. — Аз черпя.

Не можеше да остави Рона да се грижи за всичко. Тя протестира, ала накрая отстъпи.

— Може би е добре да потърся по-здрава брава, преди да се прибера — отвърна Маги на въпроса.

— Значи се връщаш в кулата?

— Да, връщам се. За момента Сърлинг Тауър е единственият хотел, който мога да си позволя.

— Добре, но преди да те пусна, искам да съм сигурна, че си взела нещо наистина добро. Има едно място наблизо, където ги продават и монтират. Тъкмо ще се поразходим.

Тръгнаха по широката слънчева улица и след няколко преки стигнаха. Рона очевидно добре познаваше града. Когато излязоха от

магазина, Маги погледна солидното парче желязо, което ключарят ѝ бе препоръчал, и каза:

— Това би трябвало да задържи дори Али Баба и четиридесетте разбойника.

Следобедът Маги прекара с Рона, като все се успокояваше, че няма за какво да се тревожи с такава здрава брава. Но когато най-накрая приятелката ѝ я остави в полето пред Сърлинг Тауър, тя се почувства несигурна. Докато вървеше по обраслата пътека, нервно разглеждаше очертанията на кулата и се питаше каква ли нова изненада ще ѝ поднесе. Сърлинг Тауър я привличаше по странен начин. Тя беше символ на толкова много неща — свобода, независимост, тайнственост и предизвикателство. Логично или не, но Маги бе започнала да усеща, че е длъжна да преодолее това предизвикателство, ако иска да запази самоуважението си. Внезапно, сред шума на вълните под скалата, тя чу кучешки лай.

— Къде беше цял следобед? Чакам те повече от час. — Иззад ъгъла на нейната кула се подаде Фич Марлоу, придружен от двата си черни лабрадора.

Маги спря втрещена, като се чудеше дали да вярва на очите си.

— Обръснал си брадата си?

— Да. — Едва забележима червенина пропълзя по врата на мъжа.

— Защо го направи?

— А защо не? Беше ми омръзнала.

Очите ѝ не спираха да шарят по оголеното му лице.

— Заради мен ли го направи?

— Не, разбира се. Внезапно осъзнах, че ми е омръзнало да съм с брада.

За да успокои кучетата, той метна надалеч една пръчка и те се спуснаха да я гонят.

— Съвсем различен си. — Наистина, от снимката във вестника Маги имаше някаква представа как изглежда без брада. И въпреки това бе поразена. Все едно, че бе с десет години по-млад. — Ходих в Бриджтаун да търся брава — измърмори тя разсеяно, като се взираше в него.

— Радвам се да те уведомя, че вече е монтирана. Шлосерът тъкмо довършваше, когато дойдох. Страхувах се, че нещо толкова ще се

случи.

— Какво да се случи?

— Нека не си играем. Чух, че някой е влязъл с взлом и те е ограбил.

— Както виждам, тук нищо не остава скрито — отбеляза Маги, кършейки пръсти зад гърба си.

— Такива случки трудно се пазят в тайна. На острова рядко стават подобни произшествия. Маги, вече ти се извиних по всички възможни начини. Не виждам какво повече мога да направя, освен пак да ти обещаю никога да не се повтори. Имаш думата ми.

Маги не знаеше какво да каже. От момента, в който зави към кулата, страстната му прегръдка не ѝ даваше мира. Докато се взираше в гладко избръснатото му лице, се питаше какви ли са целувките му без брада. Вероятно още по-хубави, си помисли и бузите ѝ пламнаха. Не това обещание искаше да чуе точно сега. И отново съжали, че го беше спряла. И какво, ако страстта му е била плод на въздържанието, а не на интерес към самата нея? Та нали точно нея бе целувал?

— Което идва да подсказе, че съм тук, за да подновя предложението си.

— Кое предложение?

— За почасова работа. Ако имаш нужда от пари, защото са ти ги откраднали, то аз определено се нуждаю от сестра. — Той ѝ направи знак да мълчи. — Не бързай да го отхвърляш, преди да ти обясня. Уверявам те, че работата не е толкова напрегната, колкото твоята. Вярно е, че от време на време има по някой по-сериозен случай. Но най-чести са нараняванията, счупените крайници и други подобни. Не е работа, която ще изцеди силите ти докрай.

— Да, добре — отвърна Маги и сама остана изненадана от бързината, с която се съгласи. — Пресуших до дъно спестяванията си, така че няма какво да обмислям.

Тя не успя да види реакцията на Фич, защото в този момент Мейзи се втурна с пръчка между зъбите и той се наведе, за да я вземе. Когато се изправи, очите му блестяха. Маги потръпна. Внезапно се почувства удовлетворена и изпълнена с надежди.

— Добре — бе всичко, което той каза. — Хубаво би било да започнеш от утре. Обикновено в сряда е спокойно. Можеш да разгледаш и да прецениш дали ще ти хареса.

- Хубаво.
- Ще дойда да те взема в седем часа и ще отидем с камиона.
- Идеално. Ще те чакам на пътя.

За щастие, тази нощ в кулата нищо не се случи. Маги стана рано, както обикновено напоследък, за да наблюдава изгрева на слънцето над океана. Небето беше великолепно — пурпурно, розово и яркочервено, озарено от златни лъчи. Маги мислеше за Сесили и нейния възлюблен, подпряла лакти на каменния перваз. Възможно ли е душите им да се реят някъде из тази красота и да се търсят? Или са пленници на бурята, обречени да бродят с вятъра и никога да не се срещнат? Тук, на този остров често я връхлитаха странни мисли, непознати за нея досега. Може би Рона бе права — имаше някакво противоречие между нея и Барбадос.

— Не — изрече тя гласно и тръсна глава.

Мислеше за това, че Сърлинг Тауър със своята странна легенда я бе предизвикала да избяга, уж за малко, от изтощителната си работа, а сега не ѝ се връщаше. Имаше и друга причина да не иска да се върне, името ѝ беше Фич Марлоу. Дали съм влюбена в този непоносим човек?

Точно в седем Фич се появи на уреченото място и Маги се качи.

— Как прекара нощта? — попита той и потегли.

— Спокойно.

— Никакви нападения от призраци и крадци?

— Да. Спах добре и хубаво си починах. Което не беше напълно вярно. Беше заспала късно през нощта, след като дълго време лежа с отворени очи, мислейки за всичко случило се досега и най-вече за Фич.

Тя го погледна крадешком. Чертите му отново я поразиха — гладко избръснато симетрично лице, правилен нос, изпъкнала челюст и чувствени устни. После бързо се извърна и се направи, че гледа през прозореца, докато мислено проследяваше високите скули на Фич.

— Знаеш ли, нямам униформа — подхвърли тя непринудено. — На първо време едва ли ще успея да си купя.

— Ще ти дам една от лабораторните престилки. Ще свърши работа. Нали днес само ще оглеждаш.

— Къде се намира клиниката?

— Недалеч оттук, закътана между хълмовете. Обслужва предимно бедни, наследници на африканските роби. Те се изхранват със земеделие или работа на местните плантации.

— И живеят в подвижни къщи като онези, така ли? — Маги посочи към редицата оцветени в розово и синьо къщурки навътре от пътя.

— Да, повечето от тях. Те са сърдечни хора, които заслужават да им обърнеш необходимото внимание. Мисля, че ще ти харесат.

Когато късно следобед Фич върна Маги в кулата, тя си мислеше, че ако трябва да е честна, първият ѝ работен ден като сестра на Барбадос много ѝ хареса. Беше очарована и от клиниката с живописните околности, и от хората, които я посещаваха, и особено от красивите тъмнокожи деца. Хората идваха да търсят лек за всичко — за ухапване от насекомо и опарване от медуза, за зъбобол и упорити настинки. Да обслужва посетителите, без да се сблъсква с ужасяващи болести, ѝ се стори направо великолепно.

Фич се отнасяше към всички любезно и професионално, без значение колко сложен бе проблемът. Някъде около обяд бе дошла разтревожена майка с доста неспокойно двегодишно момченце.

— Бях оставила Роби да спи в стаята си, а той се покатерил на прозореца и паднал от втория етаж — обясни тя. — Не виждам да е ранен, но толкова се страхувам.

— Така, нека да погледна — каза Фич и пое палавника от прегръдката на майка му. — Струва ми се, че едно ангелче е помогнало на този летец безпрепятствено да се приземи, но по-добре да се уверим в това.

Бебето бе престанало да мрънка и се загледа в огненочервената глава на Фич.

— Моркови — извика то, посочи с топчестото си пръстче косата му и се протегна.

Като се смееше, доктор Марлоу са наведе, така че Роби да хване кичур коса. После внимателно го прегледа. Личеше, че харесва децата и добре се разбира с тях. Той не спря да се шегува и да си играе, докато преглеждаше всеки сантиметър от закръгленото му телце.

Накрая Фич откри едно бонбонче зад ухото на Роби, погали тъмноокото момче и каза:

— Ще направим и една рентгенова снимка, за да сме напълно сигурни, но всичко изглежда наред. Мисля, че няма за какво да се тревожите, освен да се грижите отсега нататък, прозорецът да е добре затворен, когато детето спи. Ако искате, ще намина след работа, за да го видя пак.

— Много ви благодаря — въздъхна облекчено развълнуваната жена. — Баща му го няма и затова стана така. Но щом вие казвате, че е добре, значи е така. Никога не сте ме лъгали.

Жената беше типичен представител на неговите пациенти. Очевидно, те всички много го уважаваха. А и той им отговаряше със същото. По същия начин се държеше и с нея. Никакъв намек за емоционалния им сблъсък. По едно време Маги дори се запита, дали не си е въобразила, че я е нападнал.

— Е, смяташ ли, че ще се справиш? — попита той, докато колата се движеше по виещия се планински път.

— Да, ако и ти мислиш така.

Работата в клиниката на Фич бе като лек бриз в сравнение с предишните й задължения.

— О, смятам, че постигна голям успех. Елън Бейнтър, постоянната ми сестра е истинско съкровище. Но тя е баба. Цяло щастие е за моите пациенти да бъдат обслужвани от млада и красива сестра.

Маги настръхна.

— Имах предвид моята компетентност, а не вида ми. Нито съм много красива, нито толкова млада. Така че защо обръщаш внимание на тези качества? Да не би да съм някаква Мис Абитуриентски бал?

Макар че Фич бързаше да прегледа Роби, преди Джорди да се е върнал от училище, той намали и търпеливо отвърна:

— Извинявай. Това, че си опитна и способна е очевидно. Не съм искал да омаловажавам твоята компетентност, когато казах, че си привлекателна. Смятах, че ти правя комплимент.

Ала Маги не беше съгласна. Инстинктивно усещаше, че той я подценява. И не заради нея, а заради себе си. Отчаяно се стремеше да не гледа на нея сериозно. Но защо? Защо се бори така яростно срещу

онова, което всъщност е съвсем естествено да предприеме, ако я харесва и е самотен?

— Още ли си влюбен в жена си? — попита тя.

Камионът бързо спря встрани от пътя.

— Откъде ти хрумна?

Ледени тръпки я побиха, въпреки горещината, ала Маги устоя на погледа му.

— Ти ми зададе доста лични въпроси. Може би сега е мой ред. Бих искала да те познавам по-добре, щом ще работим заедно.

Той отново загледа през стъклото и забарабани по волана.

— Не разбирам каква връзка има.

— Може и да няма, но аз искам да знам. Трябва да знам.

Фич се прокашля.

— Не съм наясно какво точно изпитвам към Тина. Когато се оженихме бях луд по нея. За мен нямаше по-великолепна и вълнуваща жена.

Сърцето ѝ подскочи? Не това искаше да чуе, макар да го очакваше.

— Чух разни клюки за отношенията ви.

— Мога да си представя. Добре. Аз и Тина живяхме доста трудно. Тя се отегчаваше от острова и от плантацията. Искаше да пътува, да живее по-разнообразно. Копнееше по своя голф. Като си мисля сега, било е оправдано, тъй като тя се справяше много добре и печелеше толкова много турнири. Тина е от жените, които имат нужда да побеждават нови светове.

— Да побеждава нови светове?

— Трудно е да го обясниш на човек, който не я познава. Тя е от хората, които са спокойни, само когато имат нещо, което да ги мами и предизвиква. А аз съм домошар. Казах ти какво изпитвам към „Мархайтс“. От тази земя черпя силата си и много добре знам своята отговорност към нея и хората тук. Виждах, че е недоволна, но се надявах, че ще го преодолее, така както всички жени Марлоу. Опитах всичко, за да ѝ помогна. Бях потресен, когато тя си тръгна.

Откровението на Фич изненада Маги. Тя не искаше да го прекъсва, макар да ревнуваше, като слушаше за това, колко важно място е заемала Тина в живота му.

— Бил си ужасно наранен?

— Да, така е. А също и Джорди. Може би от това повече ме болеше.

— А сега?

— Една част от мен все още е огорчена и сърдита, разбира се, но...

— Но другата е все още влюбена в нея — допълни Маги, като се молеше за отрицание.

— Не съм сигурен. Тина е красива и вълнуваща жена, майка на сина ми, а аз не успях с нея. Това означава, че провалих и Джорди, а това ме измъчва.

Маги сплете пръсти. Той беше много горд мъж, а гордостта му бе сериозно засегната. Сега приличаше на ранена мечка, която се оттегля, за да лекува раните си и която се зъби и ръмжи, когато я приближи някой, комуто няма доверие. Сравнението ѝ хареса.

— Може би не си успял с нея, защото тя постъпва егоистично и необмислено. Може би повечето мъже не биха успели.

— Възможно е. Този, с когото избяга, я остави след три месеца. Знам, че е имала още няколко след това.

— А ти виждал ли си я скоро?

— Не. Искаше да си уредим среща, за да обсъдим дали може да вижда Джорди периодично, но аз отказах.

— Защо?

— Тя го изостави. Загуби правото да го вижда. За него е по-добре да я забрави.

Дали наистина Джорди имаше предвид, или себе си?

— Каж ми, когато ме целуна онзи ден край пътя, за Тина ли мислеше?

На лицето му се изписаха изненада и огорчение.

— Господи, не! Как можа да си го помислиш?

— Не е ли очевидно? Няма да си толкова сърдит на бившата си жена, ако още не си влюбен в нея.

— Когато става въпрос за отношенията ми с Тина, нищо не е очевидно, както за мен, така и за нея. Всъщност, толкова е объркано, че е по-добре да бъде забравено. — Той отново запали колата. — Когато онзи ден... те целунах, не мислех за нищо, просто реагирах. И се извиних за това.

— Значи съм права. Беше чисто и просто желание на плътта и аз не го приемам лично — отсече сухо Маги.

Вратът на Фич почервения, но той потисна гнева си.

— Обещах да не се повтори и възнамерявам да удържа думата си. Когато работиш с мен ще си в пълна безопасност, все едно, че работиш с баба си.

„Но аз нямам баба, възрази Маги мислено. Дори и да имах, едва ли щях да изпитвам същото.“

Останалият път изминаха в мълчание и Маги доста се изнерви. Тревожните мисли не я напускаха и след като слезе от камиона. Беше на половината път до кулата, когато разбра, че отново има посетители. Спря внезапно и огледа най-напред туристическото бъги, паркирано зад храстите, които го скриваха от пътя. После видя мъж и жена, които, опрени на скалата, разговаряха. Или чакаха нея, или пък бяха туристи, които не си даваха сметка, че са в частна собственост. Маги забърза към тях с нарастващо любопитство.

Шумът от вълните заглуши стъпките ѝ и те я усетиха едва когато тя стигна на около два метра.

— Хей, здравейте, вие там. Какво мога да направя за вас?

Те се обърнаха едновременно и я зяпнаха. Зяпна ги и тя. Бяха необикновено красива двойка. Жената бе слаба и руса, с елегантна прическа и измамно проста рокля. Мъжът бе висок и атлетичен, с ленен панталон и риза. Имаше гъста, късо подстригана кестенява коса, а зад сребристите авиаторски тип очила надничаха умни кафяви очи. Маги веднага усети как той я претегли на някакъв свой кантар. Жената не остана по-назад.

— Мен ли чакате? — запита Маги с леко грубоват тон, притеснена от изпитателните им погледи.

— Вие ли сте Маги Мърфи? — попита мъжът с приятен баритон и слаб бостънски акцент.

— Да.

— Казвам се Джейк Кейн, а моята помощничка е Сюзан Бонър. — Той извади карта от джоба си и ѝ я подаде. Докато Маги я разглеждаше, той добави: — Ако тази вечер сте свободна, госпожица Бонър и аз ви каним на вечеря.

— И защо трябва да правите това? Та ние не се познаваме.

— Така е, но ще се изненадате, като разберете колко много неща знаем за вас. Има нещо много важно, което трябва да обсъдим. Няма да съжелявате, ако приемете поканата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейк Кейн и Сюзан Бонър заведоха Маги в Уиски Коув, ресторантът на Смагълърс Ноуч. Мистериозните ѝ домакини сякаш имаха намерение да си поръчат всичко от менюто. Маги избра пържола, тъй като вече се бе наситила на морската храна.

Когато им взеха поръчката и сервираха питиетата, тя се облегна назад и зачака. Напоследък животът ѝ поднасяше изненада след изненада.

— Зная, че се питаш за какво е всичко това — започна Джейк Кейн. — Познато ли ти е името Оуен Бърнсайд?

— Има ли нещо общо с музиката? Чувала съм за звукозаписна компания с това име.

Кейн кимна и се обърна към помощничката си.

— Защо не обясниш, Сюзан?

Маги се загледа в младата жена и се запита дали и на нея ще отива същата прическа. Може би като се върне в Щатите, ако изобщо се върне...

— Оуен Бърнсайд е основател на многонационална компания за комуникации и развлечения. Освен звукозаписна, той притежава вестникарската верига ОСБ, цял куп списания, между които „Поуз“ и „Сити Стрийте“, както и издателската къща „Ийгъл“, една от най-големите в света за популярни романи.

Маги отпи от виното си.

— Много впечатляващо, но какво общо има това с мен?

Докато Сюзан обясняваше внимателно, Джейк Кейн разглеждаше сивооката млада жена срещу него. Беше привлекателна, но не можеше да се сравнява с пищната червенокоса красавица Кейт Хъмфри. До този момент той беше убеден, че Кейт е внучката на Бърнсайд и че старецът само си губи времето, като настоява да намерят и трите и едва тогава да направят теста за отпечатъците.

Но сега, седнал лице в лице с Маги, Джейк не беше така сигурен. Тя наистина приличаше на обичната съпруга на Оуен. Адвокатът

зашари с очи по меките ѝ вълнисти коси. Имаше изящни черти, открит сериозен поглед, упоритата малка брадичка напомняше с нещо стареца. Тази млада дама изглеждаше като пораснало момиче-скаут, но той подозираше, че зад миловидното невинно лице се крие желязна воля и голям инат. Да, Маги Мърфи беше не по-малко надежден кандидат за наследница на Оуен Бърнсайд, отколкото Кейт Хъмфри. Колко интересно развитие на нещата!

— Казваш, че съм едно от трите изоставени бебета, което може да е внуче на този богат мъж — възкликна Маги, като гледаше смаяно ту Сюзан, ту Джейк.

— Знам, че звучи невероятно — намеси се Джейк. — Някакъв непрокопсан син, преди да умре при злополука със спортна кола, признал бащинството на дете, родено от рокзвезда. А после, за да стане историята още по-странна, рокзвездата изоставя детето в сиропиталище, което месец по-късно изгаря до основи. Когато за първи път чух всичко това, ми се стори доста пресилено и не го вярвах. Но аз бях този, който се зае с разследването, и знам, че от началото до края всичко е истина. Дори фактът, че в онази нощ са били оставени три бебета, и трите момиченца.

— И аз съм една от тях?

— И ти си една от тях.

— Казвате, че съм незаконната дъщеря на Кристофър Бърнсайд и Глория Дийн?

— Да, но преди да продължим, искам да те попитам нещо. Преди Глория да остави бебето си, сложила медальон на врата му. Знаеш ли нещо за това?

— Не, струва ми се, не. — Маги си играеше със салфетката. — Знаете ли, чувала съм за Глория Дийн, но не си спомням точно какво. Май, че не беше нещо хубаво.

Сюзан кимна.

— Тя беше една от онези певици на антикултура, умрели рано, жертва на наркотиците от шейсетте. Но е била интересна личност. Ако искаш, ще ти покажа някои снимки, както и папка с разни неща за нея.

— Ще съм ти благодарна, но не сега. Вече чух предостатъчно. Бих искала да знам какво очаквате от мен, след като ми разказахте всичко това?

— Ще бъда максимално искрен. Вече сме открили едно от сирачетата. Засега не мога да ти кажа името ѝ. Ще го научиш по-късно. Но господин Бърнсайд отказва да се проведат научните изследвания, преди да бъдат намерени и три момичета и той да се е срещнал с тях. Възнамерява да ги извика в имението си, а тестовете да се извършат при най-строга секретност.

— Изглежда не е лесно да му угодиш?

— Оуен Бърнсайд върши всичко по свой начин и с годините е станал ексцентрик. Но ти сама ще решиш, кога да се срещнеш с него.

— И кога ще стане това?

— С госпожица Бонър сме тук, за да те заведем в Тейлмън Хол при първа възможност.

— Искате да кажете, че трябва да се върна с вас в Щатите? — намръщи се Маги.

Джейк усети, че ще се сблъска с ината на Маги, затова поясни с най-мекия си тон:

— Зная, че искаме много, ала господин Бърнсайд е в лошо здравословно състояние. Той има слабо сърце и може да разбере защо е така нетърпелив да се запознае с всяка от трите млади жени. Ще направиш услуга на болния старец. А аз мога да ти обещавам, че ще се чувстваш комфортно, докато пътуваш под негова закрила.

— Благодаря за вниманието, но се опитайте да видите нещата и от моя страна. Колкото и да сте ми приятни, все пак не ви познавам. Идвате тук с една история, която изглежда...

— Фантастична? Безсмислена? Напълно абсурдна? — довърши Джейк.

— Честно казано, да. Струва ми се трябва да помисля.

— Разбира се, че трябва да помислиш — отвърна Джейк, като едва сдържаше разочарованието си. Надяваше се, че Маги Мърфи ще тръгне веднага с тях от Барбадос. — Можеш да мислиш колкото поискаш, докато вземеш решение. Но не забравяй, че господин Бърнсайд все пак не разполага с много време. А сега да хапнем.

Сервитьорът бе донесъл ястията. Но когато постави пред Маги красиво подредената огромна порция, тя съжали, че я бе поръчала. След последната изненада, дошла като гръм от ясно небе, тя съвсем загуби апетит.

Няколко часа по-късно, когато се върна в кулата, Маги зае любимата си поза на прозореца да съзерцава океана. Още една красива тропическа нощ. Луната хвърляше игрива светлина върху набраздената водна повърхност, а бризът рошеше косите на Маги.

Много вечери бе стояла тук и бе мислила за Сесили Марлоу и Джеймс Кинли. Но сега нищо не можеше да я откъсне от откровението на Джейк Кейн.

Възможно ли е да е вярно всичко това? Възможно ли е да е внучка на Оуен Бърнсайд? Та тя беше един съвсем обикновен човек. Всичко изглеждаше така странно. Просто не можеше да бъде. Ами ако е вярно? Маги стисна ръцете си така, че кокалчетата ѝ побеляха.

Въпреки че имаше много мили родители, през целия си живот се бе чувствала като кукувица в тяхното гнездо. Другите деца, които бяха осиновили, си имаха своя история. Едното бе осиротяло при самолетна катастрофа, другите две бяха родени от много млади майки. Тя беше единствената изоставена, детето, което бе получило името си по милост. И сега изведнъж получаваше свое собствено име, което навсякъде може спокойно да изрича, семейство, с което има кръвна връзка... Струваше ѝ се така опиянително и по всяка вероятност щеше да обърне живота ѝ на сто и осемдесет градуса. Не беше сигурна, че ще успее да разбере всичко.

Вън, в тъмнината, чифт очи наблюдаваха Маги с очила за нощно виждане. Би било толкова лесно да бъде убита сега, мислеше си наблюдаващият, като потриваше пръст в спусъка на пушката, бързо и лесно. Много жалко, че господина толкова се дразнеше, като не гледаше на това професионално. Наблюдателят с въздишка свали пушката. Моментът приближаваше. Сега, когато нещата се нареждаха, беше само въпрос на търпение.

— Изглеждаш разсеяна — подхвърли Фич, след като последният пациент напусна кабинета.

— Така ли? — Маги затвори шишенцето с дезинфекциращ разтвор и погледна изпитателно към Фич. — Защо? Сбърках ли нещо?

— Не, не. Беше направо образцова. Изглеждаш просто... не знам... За какво мислиш? Някакъв проблем ли имаш?

Марлоу изми ръцете си и тръгна към нея, докато ги подсушаваше с кърпата. Светлината откъм прозореца огряваше очите му и те изглеждаха ясни като синьо стъкло.

— Не, макар че имах неочаквано посещение.

— Така ли? — Той вдигна глава. Първоначално Маги имаше намерение да му разкаже всичко. Но колкото повече време минаваше, толкова случката ѝ се струваше по-необичайна.

— Един адвокат и помощничката му. Дойдоха по правен въпрос.

— Относно кулата ли? — попита Фич, смръщил вежди.

— Не съвсем.

Докато подреждаше бюрото си, Маги смени темата:

— Онова момиченце с ушната инфекция, дето беше тук ранния следобед, имаше най-красивите тъмни очи, които някога съм виждала.

— Да, тук има много красиви деца. — Погледът му пробяга по профила ѝ, меката извивка на гърдите, тъпичкото кръстче и леко закръгления ханш.

— Един ден и ти ще имаш такова красиво момиченце, само че със сиви очи.

— Съмнявам се.

— Защо се съмняваш? Нали възнамеряваше да се омъжиш? Каза, че искаш дом и семейство.

— Да, ако се появи мъжът, когото търся. — Тя правеше всичко, за да не срещне погледа му. — Но дори да се появи, все още не съм убедена за ролята на децата.

— Защо? Това има ли нещо общо с твоето осиновяване? Спомням си онова, което ми разказа за родителите си и болестта на Хънтингтън. Да не би да се страхуваш, че може да има нещо такова и в биологичното ти семейство?

Маги взе един молив и се заигра с него.

— Възможно е. Преди години имах приятел, който скъса с мен, щом разбра, че съм осиновена.

— Не е бил с всичкия си.

— Напротив, беше много предпазлив. При човек с моето минало вероятността да има генетични проблеми е далеч по-голяма, отколкото при нормалните хора.

— Нормалните?

— Имам предвид родените по нормален начин в нормални семейства. Моите родители, които и да са, просто са ме изоставили. Какви хора биха сторили това? Това е сериозно доказателство, че нещо не е било наред с тях — някой дефект, който може да е бил генетичен.

— По-вероятно е майка ти да е била някоя загазила, напълно здрава, но изплашена до смърт тийнейджърка. Направо е смешно млада и привлекателна жена като теб да бяга от любовта и живота, заради такава неоснователна причина.

— Не бягам от любовта. Ще дам прием, ако някога я срещна.

Отговорът на Фич беше доста обезсърчителен.

— Смятам да приключваме за днес. А ти?

— Както кажеш.

— Само да сваля тази престилка и тръгваме.

Половин час по-късно, той отби от пътя и изключи мотора.

— Благодаря, че ме докара.

— Ще дойда с теб — обясни Фич, щом тя го погледна озадачена.

— Искам да се уверя, че няма да се натъкнеш на някакъв проблем.

— О, изобщо не е необ...

— Не ме спирай, Маги. Ще съм по-спокоен, като видя, че си влязла вътре.

Тя не възрази повече. Беше малко неспокойна, след като цял ден отсъства от кулата. Не знаеше какво може да намери. А и нямаше нищо против да остане по-дълго насаме с Фич.

Цял ден бяха работили заедно. Макар контактът им да бе предимно професионален, онова вълнуващо физическо привличане не бе изчезнало. Ръцете им се докосваха, докато обслужваха пациентите. Той не реагира нито веднъж, ала Маги усети напрежението в себе си и беше сигурна, че и той се чувства по същия начин.

— Изглежда няма да имаш никакви посетители днес.

— Да — съгласи се Маги. Тя въздъхна облекчено, когато прекосиха неравната пътечка пред кулата.

— И ключалката изглежда непокътната — Фич огледа одобрително солидната брава. — Отключи да погледнем и вътре. Искам да съм сигурен, преди да си тръгна.

Маги се усмихна и кимна. Когато вратата се отвори, тя каза:

— Не би ли останал за чаша чай? Бързо ще го приготвя.

— Без печка?

— Спиртникът идеално загрява вода.

Фич се приведе, за да не удари глава в горния праг и тръгна нагоре по стълбите.

— Тази стая изглежда по-различна — отбеляза той минута по-късно.

— Крадецът скъса репродукциите от стената и развали възглавниците ми. Не ми остана време да ги поправа. — Маги вече бе напълнила чайничето с минерална вода. Извади пластмасови чаши от една кутия и добави: — Извинявай, страхувам се, че не мога да ти предложа чая в порцеланови чаши с позлатено ръбче.

— Щеше да е доста странно, ако можеше.

Фич я наблюдаваше как се бе навела над импровизираната печка. Не можеше да откъсне очи от гъвкавото ѝ тяло и очертанията на бедрата под тънката материя на полата. Цял ден тайничко ѝ се бе наслаждавал. Беше така стройна и крехка, толкова женствена. Спомни си какво бе казала за децата. Едва ли имаше точно това предвид.

— Всъщност съм изненадан, че се осмели да ме поканиш в твоето светилище.

— Ами...

— След случката... след като ти се нахвърлих така в горичката мислех, че няма да посмееш да останеш насаме с мен.

— Често съм насаме с теб в клиниката.

— То е друго.

— О? Искаш да кажеш, че жените не те привличат, когато промиват с йод и правят превръзки.

— Нямах предвид това. Ти ме привличаш без значение какво правиш.

Маги се подпря на петите си и пое въздух.

— Фич, трябва да знаеш, че нямах нищо против, когато ме прегърна в онази горичка или... преди това, когато ме целуна. Аз го исках, защото много те харесвам.

— Будалкаш ме. Доколкото си спомням, ми удари яка плесница.

— Мислех си, че не исках точно мен и гордостта ми бе наранена.

Той прекоси стаята и спря до масата, където беше телефонът. Видя визитната картичка на адвокатите и някак разсеяно забеляза, че са от Бостън.

— Знам, че се държах като закопнял за момиче юноша. Но много добре знам също и кого държах в ръцете си. Не беше просто похот. Аз исках теб, Маги. — Напрежението във въздуха нарастваше. — Възхищавам ти се, Маги. И то от самото начало. Ти си страхотна жена.

В този момент младата жена заливаше чаените торбички с гореща вода и се забави повече от обикновено.

— Благодаря за комплимента — рече тя и му подаде едната чаша. — Но да се възхищаваш от една жена е доста по-различно, отколкото да я намиращ секси. По начина, по който говориш за Елън Бейнтър, мога да кажа, че ти се възхищаваш и от нея.

Фич се засмя.

— Чувствата ми към Елън и към теб са така различни, както е различен денят от нощта.

— О?

— Елън е баба, с фигура на чайник, за бога! А ти си млада и красива. Дори прекалено млада! — Той сграбчи чашата и отпи жадно. Добре, че не беше много горещо.

— Прекалено млада за кого? За теб?

— Ами, да. Аз съм почти на четирийсет, достатъчно стар, за да съм...

— За да си ми баща — довърши тя. — В никакъв случай! А аз не съм толкова млада за теб, и двамата го знаем. Но не съм секси, нито убийствено красива като бившата ти жена.

— Какво общо има Тина?

— Ти си влюбен в нея. Ако аз те привличам, съвсем естествено е да ни сравняваш. Само че сравнението не е в моя полза.

Фич остави празната чаша на пода и хвана раменете ѝ. Беше напълно сериозен, а погледът му галеше лицето ѝ.

— Ти имаш какво да дадеш, за разлика от нея. Ти си много добър човек, Маги. И това се излъчва от теб. Затова си толкова добра в професията си. Изключително приятно е човек да е около теб, да се къпе в твоята светлина.

— Моята светлина? — Истинско удоволствие бе да го слуша, да усеща неговата мъжественост и сила.

— Не зная как по друг начин да го нарека — продължи Фич. — Излъчваш позитивна енергия. Когато съм близо до теб, се чувствам сигурен, стъпил здраво на земята. А с Тина имах усещането, че непрестанно ходя по въже.

— Да вървиш по въже обикновено е много по-вълнуващо, отколкото по твърда земя.

— Може би. Но с годините човек научава много неща. Вече не мисля, че взаимното привличане между мъжа и жената е нещо толкова просто. Тина беше красива, необузdana, възприемах я като награда, която можех да спечеля. Към теб изпитвам нещо друго, но то в никакъв случай не отстъпва по сила. — Той стисна раменете ѝ. — Ти си толкова женствена, мила и в същото време дяволски твърдоглава и независима. За човек като мен това е непреодолимо предизвикателство. След като минах през ада на живот с неподходяща жена, сега съм готов да дам всичко, за да върна времето назад и да имам възможността да бъда с теб.

Маги се приближи до него.

— Защо трябва да връщаш времето назад? Невъзможно е. Желанието ти може да се изпълни сега, в този момент.

— Наистина ли? — Той не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Да. Мисля, че да — отвърна Маги меко.

Очите му постепенно от светлосини станаха тъмновиолетови. Пръстите му започнаха да масажират раменете ѝ. Тя вдигна ръце и го прегърна. Дланите ѝ изтръпнаха при допира с мускулестата му плът. После той сведе глава и устните им се срещнаха.

Тази целувка, за разлика от предишната, бе нежна, колеблива, изучаваща. Някъде дълбоко в нея, от пръстите, през гърдите до върха на главата се надигна сладостно очакване.

— Трябва да спра — прошепна Фич.

— Защо?

— Обещах да бъдеш в безопасност с мен. Един Марлоу винаги изпълнява обещанията си. Това е част от семейния правилник.

— Понякога жените не искат да са в безопасност. Прощавам ти всички глупави и ненужни обещания.

— Маги, аз...

Тя обгърна врата му. Щом пръстите ѝ поеха от силата му, вече знаеше какво иска. Повдигна се, съзнателно потиснала всички

странични мисли. Заглуши половинчатия му протест с целувка, която накара сърцата им да бият два пъти по-бързо. Фич затегна прегръдката си, а устните станаха по-твърди и настойчиви. Целуваха се, докато останаха без дъх. После Фич зарови глава във врата ѝ и останаха вкопчени един в друг със затворени очи и със сетива, открити само за другия.

— Маги... О, боже...

— Да, зная.

— Копнея за тялото ти. Предполагам разбираш колко...

— Да, зная. Не е много колегиално да се държиш така с новата си сестра.

— Да върви по дяволите професионализмът — отвърна той и я взе на ръце.

Стана така неочаквано и бързо, че за момент Маги изгуби ориентация. После я остави на матрака в ъгъла и коленичи до нея.

— Само кажи и аз ще изчезна. Ала трябва да побързаш.

Маги гледаше пламналото му от желание лице, само на няколко сантиметри от нейното. Тя едва ли изглеждаше по-различно.

— Следи устните ми — прошепна тя и добави: — Остани.

Повече никой не промълви и дума. В кулата цареше пълна тишина, нарушавана единствено от шумоленето на дрехите, когато копчетата се разкопчаваха и циповете се отваряха. Маги помогна на Фич да съблече ризата си и с треперещи пръсти свали своята. Докато галеше неговите загорели ръце, той съзерцаваше голите ѝ гърди. Желанието в очите му накара зърната ѝ да се втвърдят, а стомахът ѝ се сви. Без съмнение този мъж я желаше, желаше я страстно. Остана без дъх, щом си даде сметка за силата на своя порив.

— Без дрехи си много по-красива — промърмори Фич. Когато пое с устни зърната ѝ, тя простена от удоволствие и го притисна към себе си. Свалиха и останалото облекло и се сгушиха един в друг. Сякаш нищо друго не съществуваше, освен плътта, въздишките и стенанията на другия.

— Толкова е хубаво — мърмореше Фич. Устните му отново бяха намерили гърдите ѝ, докато ръката милваше копринената кожа на бедрата ѝ.

Маги впи пръсти в гърба му и полека ги плъзна по широкия му гръб надолу към тесния кръст. Той простена от удоволствие и се изви

към нея, давайки ѝ възможност да разбере колко силна е възбудата му. После я притисна към себе си, като не спираше страстно да я целува. Премести коленете си срещу нейните. Тя изпитваше болезнено желание. Искаше го вътре в себе си.

Много месеци бяха изминали, откакто Маги не бе правила любов, а Фич бе доста едър мъж. Още в самото начало той усети, че трябва да спре.

— Било е отдавна, нали — прошепна той.

— Да.

— И за мен.

Той се поизправи и я погледна в лицето. Маги също отвори очи, разкъсвана от желание и недоволство от протакането. Искаше го страстно. Вкопчи се в раменете му, за да го върне обратно. Ала той без усилие устоя.

— Маги, мила моя, още не си готова.

Подпря се на лакти и хвана лицето ѝ в дланите си.

— Да не би да си девствена?

— Не, разбира се.

Почувства се засегната. Като много свои връстнички, смяташе, че трябва да загуби девствеността си в колежа. Ала заради травмата със Скот, не бе имала много любовници.

— Просто... Прав си, беше много отдавна. Съжалявам.

Той се засмя.

— Няма за какво да се извиняваш. Дори се радвам на това, и то много.

Целуна я по челото и приглади косата ѝ.

— Защо да ускоряваме нещата. Не искам да пропусна удоволствието да ти помогна да станеш готова. Още повече, че толкова много те желая.

— Аз...

Тя се вгледа в него и видя червенината по скулите, по правилния нос, около устните, които току-що я бяха целували със страстна полуда и които се надяваше да сторят това отново.

— Да — прошепна тя и затвори очи, щом устните му се спуснаха към нейните. — Да, но нека не ни отнема много време.

Фич се засмя и покри очите ѝ с целувки, помилва страните ѝ, после чувствителната падинка на гърлото, раменете.

— В моменти като този времето е без значение — промърмори той, докато ласките на устните му продължиха надолу към гърдите и нежната кожа на стомаха. В същото време галеше с ръка бедрата ѝ. Фич се справяше така умело и Маги усети как полека-лека се отпуска. Скоро нямаше да има никаква пречка за тяхното единение.

— Имаш красиво тяло — промърмори той с плътен глас. — Ти си много хубава жена, Маги. Можеш да накараш един мъж цял ден да те люби.

Възбудата на Фич взе връх и той притисна копнеещото ѝ тяло под своето. Прегърнати, те се сляха спокойно и естествено. Отначало Фич правеше всичко бавно, ала постепенно ритъмът между тях се уеднакви и страстта им избухна. Маги изви тяло и леко извика от задоволство, когато усети приближаващата кулминация. Миг по-късно Фич я последва и двамата се отпускаха изнемощели, с влажни тела. Доста време измина преди някой да заговори.

— Беше чудесно — рече Маги замечтано и погали я по рамото.

— И за мен.

— А също и напълно безопасно.

— Безопасно?

Тя се наслаждаваше на мъжката красота на голото му тяло.

— Не ме попита дали съм взела мерки срещу забременяване. Имаме късмет, че сега е период, когато е малко вероятно да се случи това. Няма за какво да се тревожим.

— Това е добре. Доколкото знам, не би искала да забременееш.

— О, не съм сигурна.

— Не си сигурна? Не каза ли, че...

Маги се засмя и го погали по ръката.

— Спомням си какво казах. Но ти си толкова внушителен и така здрав. Сигурна съм, че и децата ти ще бъдат като теб, без значение коя е майката.

— Благодаря за комплимента.

Нещо в тона му никак не ѝ хареса и Маги го погледна, но той се обърна на другата страна, седна и посегна към ризата си.

— Късно е, трябва да взема Джорди.

На Маги ѝ стана студено. Протегна се за дрехите си. Не знаеше какво точно очаква да чуе от него след невероятното изживяване, ала в никакъв случай не бяха тези обикновени думи.

Вярно, той не беше от онези, които приказват добре. Може да не знае какво очаква да чуе една жена в такъв момент. Реши отново да подхване темата.

— Това имах предвид, когато казах, че беше чудесно. Ти си много добър любовник, Фич.

— Благодаря. Радвам се да чуя, че не съм забравил как се прави любов. — Той вдигна панталона си от пода и го нахлузи.

Маги го гледаше учудена, шокирана от внезапната промяна на настроението му. Никога преди не бе изживявала толкова нежност, такава пълнота, толкова трепет. Беше по-скоро интимно общуване, отколкото физическо съвкупление. Имаше нужда да говори с Фич за преживяното. Не непременно да ѝ казва, че я обича. Каквото и да е, само да ѝ даде някаква сигурност за уязвимите ѝ чувства.

Ала той нямаше да го стори, осъзна Маги като го видя да си закопчава колана и да обува обувките си. Просто ще се облече и ще си тръгне, сякаш не му пука или пък съжалява, че вече се е случило.

Тя се сви на матрака, притиснала дрехите към гърдите си, и каза с изтънял хладен тон.

— Смятах, че това няма да промени нищо за мен, но не е така. Струва ми се, че е по-добре да не работим заедно.

— Страхувах се, че ще го кажеш — обади се Фич.

— Така ли? Извинявай.

— Аз съм този, който трябва да се извини. Дадох обещание и не го изпълних. Не биваше да се любим. Твърде стар съм за теб, ако не на години, то с всичко останало. Ти заслужаваш нещо много по-добро.

„Най-малкото, по-добро отношение, каза си тя наум.“

— Маги, никак не ми харесва, че те оставям в такъв момент — той за пореден път погледна часовника си, — но наистина трябва да тръгвам.

— Ясно ми е.

— Наистина ли?

— Да, разбира се.

Фич коленичи и погали голото ѝ рамо.

— Ще поговорим по-късно.

И излезе. Стъпките му постепенно заглъхнаха по пътеката от натрошени черупки.

Дълго време Маги остана да се взира във вратата, без да може да повярва на очите си. После бързо се облече, стиснала решително устни и отиде до телефона.

Взе визитната картичка на Джейк Кейн. Набра номера, макар цифрите да се размиваха пред очите ѝ и поиска да я свържат с него.

Фич се качи на камиона в доста лошо настроение. Какъв идиотски начин да кажеш сбогом на една жена, която току-що си любил. Завъртя ключа и запали. Наистина трябваше да вземе Джорди. Ала това не бе никакво оправдание да бяга, сякаш Маги го бе изплашила. А той наистина се боеше — от начина, по който тя го караше да се чувства, от нещата, които го караше да иска, и от онова, което не можеше да ѝ даде. Нуждая се от време, каза си той. Трябва ми време помисля.

Когато час по-късно се прибра в „Мархайтс“ с Джорди Серита го посрещна в дневната.

— Госпожица Мърфи се обади.

— О?

Мускулите му се напрегнаха.

— Каза, че следващата седмица няма да идва на работа, защото заминава от острова.

— Защо? — запита Джорди разтревожен. — Щяхме да ходим на пикник.

— Не зная — отвърна Фич разсеяно. — Но ще разбере. — Обърна се и се запъти към камиона. Но когато стигна кулата, беше твърде късно. Маги бе заминала и по нищо не можеше да разбере къде да я намери.

Стоя известно време, загледан в заключената врата и дълго се руга, ядосан на себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Черната лимузина се изкачваше по дългия, виещ се път. Маги кръстоса крака и се притисна още по-силно към задната седалка. Това, което виждаше през прозореца, беше напълно различно от нейния тропически остров. Сякаш бе попаднала в друг свят, а не просто в друга страна. Студеният вятър разхвърляше падналите листа пред кадилака. На фона на оловното небе голите клони на дърветата оформяха сполучлива графика. Тежка слана бе надиплила килима от изсъхналата трева.

Лимузината зави и Маги видя Тейлмън Хол. Джейк Кейн ѝ бе описал замъка на Оуен Бърнсайд в Ню Ингленд, така че тя очакваше нещо внушително. Остана изненадана при вида на каменните кули и малките прозорци — сградата удивително напомняше Сърлинг Тауър, само дето беше много по-голяма. А и нейната кула беше нещо истинско, с по-добър изглед, докато това тук бледо подобие.

— Пристигнахме, госпожице — обади се шофьорът.

Той заобиколи и отвори вратата. Маги се усмихна учтиво и му благодари. Откакто бе напуснала Барбадос, към нея се отнасяха като към кралска особа, което за човек, свикнал да е в услуга на другите, бе много забавно. Камериерки, чиновници и портиери се суетяха и се грижеха тя да не помръдне и пръста си за нещо. Оберкелнерите в луксозните ресторанти и се кланяха угоднически. А по дългия път от Бостън до тук, шофьорът се държеше, сякаш тя бе направена от стъкло.

Сега той я съпроводи до дъбовата врата, украсена с ново и красиво чукче. Изглеждаше така тежка и внушителна, че очевидно никакви нежелани гости не можеха да проникнат през нея. Посрещна я Лорета Грийн, личната секретарка на Бърнсайд — висока и слаба като фотомодел жена. Тя изглеждаше доста неконтактна, а гарвановочерната ѝ коса бе силно опъната и прибрана на кок. Чернобелият класически костюм от туид, създаден според Маги от някой известен италиански моделиер, подчертаваше изваяната ѝ фигура.

— Надявам се, че сте пътували добре — каза госпожа Грийн с мек, отработен тон. — Господин Бърнсайд чака с нетърпение да се запознае с вас.

— Аз също — отвърна Маги, щом прекрачи прага. Макар неохотно да се бе съгласила на това пътуване, изгаряше от любопитство да види човека, който можеше се окаже неин дядо. Тази мисъл я караше да потръпва от странни желаня и предчувствия.

— Бих ви предложила питие, но смятам, че може да вземете и докато сте с господин Бърнсайд, за да не го карате да чака. Страхувам се, че не е от търпеливите. Оттук, моля.

Госпожица Грийн хвърли бегъл поглед на обикновения пътнически костюм и Маги се почувства неловко от оценката, която долови. Изведнъж тази жена ѝ заприлича на злата мащеха от „Снежанка“ с издълженото си лице, прибра черна коса и яркочервени устни.

Докато я следваше, Маги оглеждаше грандиозните пропорции на входната зала и ръчно тъканите ориенталски килими по централното стълбище. Дори не можеше да си представи колко би струвало такова нещо, изработено по поръчка. Коридорът завършваше с двойни стъклени врати, зад които се виждаше огромна зимна градина, натъпкана с тропически растения, които някак мрачно ѝ напомняха онова, което бе оставила в Барбадос.

Госпожица Грийн отвори вратите и застана встрани.

— Трябва да се извиня за горещината и влагата тук, господин Бърнсайд се чувства добре така.

— О, всичко е наред. Аз пристигам от Карибите, свикнала съм. По-скоро студът навън ме изненада.

Тук беше поне с десет градуса по-топло отколкото в останалата част на къщата. Маги разглеждаше любопитно помещението. Стана ѝ приятно, когато разпозна някои от растенията, които Фич ѝ бе показал в градината си. Госпожица Грийн я поведе към малък, покрит с каменни плочи, двор, където възрастният мъж бе задрямал до красив фонтан. Беше облечен в копринена пижама и халат, пристегнат с колан с пискюли. Въпреки горещината на врата, си носеше бяло шалче, а върху краката му имаше вълнено одеяло. Чертите на лицето му под кичурите бяла коса напомняха ястреб. Имаше дебели вежди, остър нос

и издадена брадичка. Маги долови въздействието на властния му характер, което сякаш се излъчваше от него.

Когато секретарката го потупа по рамото и прошепна името му, той отвори очи. Първото нещо, което старецът видя, беше Маги, тъй като тя стоеше точно срещу него.

Изразът на лицето му беше много учуден.

— Алис? — прошепна той, вперил поглед в Маги. — Ти ли си, Алис? Дойде най-после за мен, така ли?

Маги се размърда неспокойно. Не знаеше какво да каже. Силните чувства, които се криеха зад този въпрос, я притесниха. Коя беше Алис?

— Оуен, това е Маги Мърфи — каза строго госпожица Грийн.

— Какво? Маги Мърфи ли каза? — премигна той объркан.

— Здравейте, господин Бърнсайд — приближи младата жена с протегната ръка. — Много се радвам да се запозная с вас.

Той протегна кокалестите си, прилични на птичи, пръсти и стисна ръката ѝ, без да спира да се взира в лицето ѝ.

— Маги, второто ми пиленце. Имаш красиви и честни сиви очи — рече той накрая.

— Ами... Благодаря.

Бърнсайд тежко въздъхна.

— Току-що сънувах една друга жена с честни сиви очи. Моята жена, Алис, която много обичах.

— Извинете, че ви обезпокоих. — Маги леко изтегли ръката си. — Искате ли да дойда по-късно?

Това сякаш го извади от транса. Набраздените му с вени ръце се вкопчиха в дръжките на количката и той се премести леко напред.

— Да си отидеш? Не, за бога! Та аз откога те чакам! — После се обърна към секретарката си. — Ами ти какво се мотаеш? Иди да ни донесеш нещо хубаво за хапване и ни остави сами.

След като жената излезе, той каза на Маги:

— Вземи си стол. Трябва да поговорим, и то бързо, защото, както и сама виждаш, аз не съм никак добре и всеки момент мога да хвърля топа.

Маги придърпа един стол и скришом се усмихна. Бе имала подобни пациенти. Дори при най-обикновена ангина възрастните хора си мислеха, че всеки момент ще умрат от сърдечен удар. Но често

продължаваха да си живеят така години и да използват болестта си, за да държат всички около себе си в подчинение. А Оуен Бърнсайд изглежда напълно способен да се държи така, заключи тя.

— Свали си сакото, ако ти е горещо. Аз имам нужда от много топлина, ала млад човек с добро кръвообращение вероятно се чувства като в ада.

— Наистина е малко топличко — рече Маги.

— Е, какво мислиш за всичко това? — попита Оуен, след като тя се съблече и се настани удобно.

— Всичко това ли? — погледна Маги към орхидеите на главата му.

— Не говоря за растенията в моята градина — нетърпеливо отбеляза Бърнсайд. — Имам предвид факта, че може да наследиш милионите ми.

— Не знам. Много съм... изненадана.

— Да, така е. И аз не съм допускар, че на моята възраст нещо ще ме изненада. Това ме ласкае. Или по-точно ми дава нови сили за живот. Предполагам, ако не се бе появила таз история с липсващата внучка, от скука и отегчение щях да опъна петалата още преди месеци и щях да лиша докторите си от баснословните им хонорари.

Маги се засмя. Беше абсолютно вярно. Често хората на неговата възраст преставаха да се борят и умираха ей така, от отегчение. Нещо ново, някаква промяна обикновено им вдъхваше живец и играеше значителна роля в живота им.

— Но ти не отговори на въпроса ми. Какво мислиш? Възможно ли е да си мистериозно изчезналата ми внучка?

— Съмнявам се.

— Защо?

— Ами... аз... Просто нещата съвпадат някак странно.

— И все пак ти си едно от трите сирачета, оставени в Брудстрийт Фаундлинг Хоум през въпросната нощ. Това е сигурно.

— Да, предполагам, че е така, щом казвате. — Смелостта ѝ да се усъмни в неговите думи му беше неприятна.

— Разбира се, че е така. Видял съм доказателствата. Но не съм те повикал, за да спорим. Исках да се запозная с теб, да те видя. И сега ще е хубаво, ако ми разкажеш за себе си.

Маги скръсти ръце. Нямахте нищо против да играе играта, която той ѝ предлагаше.

— Добре, откъде да започна?

— От самото начало. Знам, че си осиновена от Мери и Патрик Мърфи. Те какви са? Какво детство са ти дали?

Маги започна с малката бяла къща, където бе израсла със своите осиновени братя и сестри. Тя почти свършваше, когато дойде госпожица Грийн, за да донесе сребърен поднос с каничка чай и малки сандвичи. Бърнсайд направи гримаса, но тя не му обърна внимание и остави всичко на масичката между тях. Маги наля чай и продължи да разказва, защото Оуен беше нетърпелив. Разказа за решението си да стане медицинска сестра и за работата си в болницата.

— Знаеш ли на какво ми приличаш? — прекъсна я възрастният човек. Той си взе сандвич с краставичка, намръщи се, но го напъха в устата си.

— На какво?

— На мъченица. Детството си прекарала в грижи за цяла сюррия братя и сестри. После пък си се затворила при тия болни хора. А е трябвало да използваш максимално младостта си. — Той поклати глава. — Може би нямаш нищо общо с мен. Синът ми, който е възможно да е твой баща, беше абсолютен егоист, не правеше нищо за другите, нито пък онази Глория Дийн, с която се събра. В семейството ми няма алтруисти, освен... освен Алис.

— Жена ви?

— Жена ми. — Той зяпна отново Маги в лицето. — Оженихме се, когато тя едва бе навършила двацет и живяхме заедно почти четирийсет години. Алис беше най-милото същество, което някога е стъпвало по земята. Можеш да видиш неин портрет, ако искаш. Има един в спалнята ми и още един в дневната.

— Да, бих искала.

— Госпожица Грийн ще ти го покаже на излизане. — Той се прокашля. — А сега ми кажи как ще се чувстваш, ако се окаже, че си Бърнсайд?

— Не знам... не съм мислила.

— Ти си разумно момиче. Можеш да постигнеш много повече. Няма ли да се радваш да разбереш кое е твоето семейство? — Той я наблюдаваше настоятелно.

— Ще се радвам, разбира се. Това ще промени нещата.

— Кои неща? Какво друго, освен финансовото ти положение?

По изражението на лицето му се разбираше, че наистина иска да научи. Беше странно вълнуващо усещане. Този богат старец, който й беше абсолютно непознат, се интересуваше от нея и от всичко, което тя казваше. Докато говореха, той някак бе успял да изтъче връзка между тях, връзка, която изглежда не зависеше само от вероятността двамата да са кръвно свързани.

Маги се прокашля и започна да разказва за Скот и за болестта на Хънтингтън в семейството, което я бе осиновило, както и за нейните собствени дълбоки страхове.

— Първо искам да ти кажа, че този Скот е един глупак, от когото, за щастие, си се отървала. Но едва ли единствената причина да не се омъжиш с това, че не си знаела какъв е родът ти?

— Не, не точно. Просто все още не съм срещнала човек, с когото да опитам дали ще се получи нещо.

— Дори съвременните младежи имат нужда да бъдат окуражавани. Защо ми се струва, че нещо криеш? Сигурна ли си, че няма някой, от когото ти поне мъничко да се интересуваш, а?

Маги си спомни какво й бе причинил Фич и отвърна:

— Не, в момента не.

— Жалко, че това неприятно изживяване в колежа е оставило тази горчилка. Но е крайно време да го превъзмogneш. И ако ти си истинска Бърнсайд, няма причина да се тревожиш. Вярно, синът ми излезе червива ябълка. Но то не е защото семката му е лоша. Просто времената бяха други, разполагаше с много пари, а може би и това, че не виждаше достатъчно често баща си, когато това е можело все пак да му повлияе. — Старецът затвори очи и отпи от чая.

Маги усети непреодолимата тъга в гласа му.

— Сигурно сте били много разочаровани със съпругата си.

— Животът често пъти е низ от разочарования. — Той потри с палец мъха на одеялото. — Но ако няма проблеми, ще е скучно. Казаха ми, че този тест бил доста добър. Дори да не си моя внучка, поне ще разбереш дали си генетично обременена.

— Да, разбира се — съгласи се Маги.

Беше чела и знаеше, че доста от предаваните по наследство болести могат да бъдат установени чрез този тест.

— Ти си човек, който се занимава с медицина. Ако през всичките тези години, те е тревожил произходът ти, защо досега не си предприела нещо?

— От една страна, е много скъпо — отвърна Маги. — А от друга...

— Не си сигурна, че искаш да знаеш — довърши Оуен.

— Да, отчасти. Едно е да подозираш нещо, друго — да го знаеш със сигурност.

— Но се съгласи да се подложиш на моя тест.

— Да — обзета от внезапна решителност, заяви младата жена. — Готова съм да го направим веднага, ако искате.

Но старецът поклати глава.

— Не и преди да съм намерил моето последно сираче. Искам и трите да сте под покрива ми, за да няма грешки. Третото момиче ни създава известни трудности. Ала Кейн е доста добър и сериозен. Търсенето едва ли ще продължи дълго.

— Добре тогава.

Бърнсайд се протегна и потупа ръката ѝ.

— Добро момиче. Имаш воля и това ми харесва. Надявам се да не си навличаш много неприятности занапред. Предполагам, че вече доста си преживяла.

Маги отново си спомни, как Фич си бе тръгнал след онази нощ.

— Да, така е.

— Моят адвокат ми каза, че си наследила място в Барбадос.

Маги се усмихна.

— Притежавам кула от осемнайсети век с романтична история, а може би и призрак.

— Призрак? Звучи интересно. Бих искал да ми разкажеш!

Докато той погълна още няколко сандвича, Маги му разправи за Сесили Марлоу и Хари Сърлинг. После, по негово настояване, спомена и за собствените си приключения на Сърлинг Тауър.

— Кой ти създава всички тези неприятности? — прекъсна я Оуен.

— Нямам представа. Предполагам, че може да е някой недоволен жител на острова, който не може да приеме, че съм получила нещо, което е било до сега любимо място за разходка на местните хора.

— Може и да е така, но цялата тази работа никак не ми харесва. Разкажи ми повече. Какво се е случило напоследък?

Маги се изчерви. Напоследък я занимаваха проблемите ѝ с Фич, но не смяташе да говори за това. Спомена за иманярската карта, която Джорди намери, и проучванията ѝ, които бяха хвърлили някаква светлина върху случая е Пиърсън Сърлинг.

Старецът я слушаше, а очите му все повече се оживяваха.

— Възможно ли е наистина корабът на Джеймс Кинли да е заровен там някъде в пясъка и дори ти да знаеш мястото?

— Предполагам, че да. Искам да кажа, че ако корабът е потънал някъде около тези скали, трябва да са останали някакви части от него.

— Тогава защо други търсачи на съкровища не са го открили досега? В крайна сметка легендата се знае от всички.

— И аз си зададох този въпрос. Поразпитах тук-там. Макар, че е имало ценни неща на кораба, като обшитата с перли сватбена рокля, той всъщност не е бил кораб, който пренася съкровища. А ако все пак е имало нещо ценно, то сигурно е покрито с много пластове пясък. Да се изровят останките ще струва доста. И тъй като този труд не се заплаща добре, вероятно никой не смята, че си заслужава усилието.

— Само ти, нали?

Самата Маги се изненада от нарастващото вълнение в гласа си.

— Проклятие тегне и над мен и то няма да бъде отменено, докато не върна сватбената рокля на Сесили. Започвам да се тревожа. Искам да намеря останките на кораба.

— Е, ти съвсем изостри любопитството ми. В края на краищата вероятността да си моя внучка е едно към три и естествено не ми харесва да тегне проклятие над главата ти. Можеш ли да се гмуркаш с дихателен апарат?

— Малко. Преди няколко години съм вземала уроци, ала не мога да си позволя екипировката.

— Какво ще кажеш, ако ти помогна да си я купиш и да минеш опреснителен курс?

— Ще ви бъда много благодарна.

Маги не можеше да сдържи възторга си. Не бе и помислила за такова нещо.

— Точно това смятам да направя, млада госпожице. Защо да не се гмурнеш там, където е буквата „Х“ на твоята карта? И ме уведоми,

ако намериш нещо, което доказва, че долу има кораб. Може би не съм толкова стар, че да не мога да се включа в иманярския бизнес.

Маги се съгласи с щедрото предложение. Измина още четвърт час, през който пиха чай и говориха за какво ли не — за детските години на Маги, за забавни случки от опита ѝ като сестра, за разликата във водата на Барбадос и тази в Ню Ингленд, интересни истории от младините на Оуен на Карибите. Той разказваше много увлекателно и Маги го слушаше занемяла.

— Ах, онези дни. Но аз никога вече няма да пътувам отново — каза накрая той и тежко въздъхна.

— Как може да говорите така? Човек с вашите възможности може да прави всичко, което поиска.

Той премигна и Маги разбра, че вече е изморен.

— Не всичко — измърмори старецът. — Но ти имаш право, скъпа. Мога да мобилизирам моите доктори и сестра да ме закарат, където пожелае. И каква ще е ползата? Ще съм все така ограничен от това преуморено старо тяло, както съм тук. — Той посочи към тропическата растителност потрепваща в знойната градина. — Не, всеки живот си им своите сезони и моите приключения вече имат друго естество.

Минута след това главата му клюмна.

Тракането на токове надви шума от фонтана и госпожица Грийн се появи иззад орхидеите, сякаш бе получила телепатично съобщение. Тя хвърли критичен поглед към своя работодател и се обърна към Маги.

— Страхувам се, че е време за дрямката на господин Бърнсайд. Ще извикам сестрата да го качи в асансьора. Между другото, желаете ли да извикам шофьора ви?

— Но аз не се сбогувах.

— Не е нужно да го будите за това. Той ще разбере. Е, какво да кажа на шофьора...

— Да, да, повикайте го.

Маги погледна стареца в количката, изпълнена със съжаление. Беше говорила с него не повече от четирийсет и пет минути. Нима е възможно да е неин дядо? За това кратко време той я бе накарал да повярва, че има съюзник, и то могъщ — усещане, което не бе

изпитвала досега. Оуен Бърнсайд може да е сприхав стар дявол, но тя го харесваше. И то много.

Въздухът в коридора бе толкова по-студен от оранжерията, че Маги веднага си сложи сакото. Докато госпожица Грийн говореше по телефона, Маги разгледа тъмната ламперия, покрития с плочи под и високия таван. Наистина напомняше на мрачна стара крепост. Но атмосферата вероятно е била по-различна преди години. Не беше трудно да си представи младия деен Оуен Бърнсайд, който върви забързано и се разпорежда. Маги се усмихна. Госпожица Грийн затвори телефона и тя си спомни за Алис.

— Господин Бърнсайд предложи, преди да си тръгна да погледна портрета на жена му.

Абаносовата вежда на госпожица Грийн леко се вдигна.

— Страхувам се, че не можете да видите този в спалнята му точно сега, защото той си легна. Но има друг портрет в предната гостна. Него ще ви покажа?

— Да, бих искала.

Маги последва високата брюнетка. Секретарката включи осветлението на огромен полилей от ковано желязо, окачен за тавана на дълга верига.

— Ето това е Алис Бърнсайд — обяви госпожица Грийн, като посочи портрета над резбована дъбова маса. — Господин Бърнсайд обожаваше жена си и поръча да ѝ направят няколко портрета. Има и един в дневната. Той харесва най-много онзи в спалнята. Но приликата тук е доста голяма.

Докато разглеждаше картината, Маги чуваше смътно какво ѝ говори госпожица Грийн. Жената беше облечена в синя копринена рокля, в която мъничкото ѝ слабо тяло изглеждаше великолепно. Не беше красива, ала притежаваше нещо много примамливо в нейното мъничко, сърцевидно лице с чип нос и нежни усмихнати устни.

Светло кестенявата ѝ коса беше хваната на кок. Няколко кичурчета се бяха измъкнали и падаха отстрани на лицето. Но това, което впечатляваше най-много, бяха очите ѝ. Погледът ѝ бе мил, съчувстващ, но пронизателен и в същото време прозираше някаква скрита тъга.

— Тя наистина прилича малко на вас. Предполагам, че господин Бърнсайд е искал да видите портрета, защото е забелязал приликата —

отбеляза госпожица Грийн и заоглежда Маги любопитно. — И не толкова в чертите, ами в цвета и израза на очите. Да, почти еднакви са. Колко интересно. Но там отвън е вашият шофьор. Страхувам се, че е време да тръгвате. Приятен път.

Десет дни по-късно Джорди наблюдаваше завистливо, докато Маги нагласяваше плавниците си и проверяваше кислородомера на резервоара.

— Не мога ли само да го пробвам?

— Ако наистина искаш да станеш водолаз, помоли баща си за уроци.

Джорди направи гримаса.

— Той е толкова кисел напоследък. Страхувам се да го питам за каквото и да било.

— И защо е толкова кисел? — попита приятелката му. — Заради оня ураган, за който толкова много говорят по радиото, може би.

— Не, те винаги казват, че ще има урагани, но все не могат да познаят. Такъв е откакто ти замина. Мислех, че ще се оправи като се върна. Но той стана още по-начумерен, честно. — Джорди почеса коляното си. — Сигурно защото спря да работиш при него. Винаги се оплаква от тази Мей Пийбълс. А ти защо напусна?

— Реших, че нищо не се получава — отвърна Маги и промени темата. — Преди да опиташ да се гмуркаш, трябва да вземаш уроци. Аз ходих цяла седмица, откакто съм се върнала от пътуването ми до Щатите.

— Ти ще ме научиш.

— Не, не може, Джорди. Рисковано е. Трябва да е специалист.

Макар че Маги още не се бе видяла с Фич, очевидно той не й беше сърдит за това, че напусна клиниката. Във всеки случай не спря сина си да идва при нея. Сега дори се виждаше с Джорди много често отпреди.

Маги и Джорди се извърнаха като чуха, че някой вика. Слабичко тъмно момче вървеше към тях и махаше.

— Хей, хей, не тръгвайте без мен.

Те също му махнаха и го изчакаха да се изкачи на скалата при тях, където беше и малката надуваема лодка на Маги. Беше Питър,

синът на Реми от хотел Смагълърс Ноуч.

— Помислих, че ще тръгнете без мен и тичах през цялото време — говореше задъхано той, докато се изкатери на скалата и се отпусна до Джорди. — Татко не ме пусна, докато не изпълних хилядите поръчки. — Той се усмихна добродушно и хубавите му зъби блеснаха. — Но сега целия следобед можем да търсим съкровища.

— Аз ще търся съкровището — отбеляза Маги. — Вие, момчета, ще бъдете мои наблюдатели в случай, че онзи ураган реши да излезе няколко дни по-рано.

Тя разроши тъмните къдрици на Питър. И двете момчета носеха морско сини бански, а Джорди бе така почернял, че малко се различаваше по цвят от новия си приятел.

Когато Маги покани Питър за първи път, двете момчета бяха доста стеснителни и плахи. Ходеха в различни училища и не се познаваха. Но постепенно се сприятелиха. Маги остана доволна, защото знаеше, че Джорди има нужда от приятел на неговата възраст. А все още отказваше да общува с децата, които го бяха дразнили след заминаването на майка му.

Момчетата се качиха в лодката и тримата хванаха греблата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Долу става нещо странно.

— Какво? — Джорди се сепна от унеса, в който беше изпаднал от взирание в триъгълния силует на устремена към яхтклуба лодка. Той се обърна към Питър, който бе коленичил, наведен през борда.

— Не мога да видя добре, но нещо не е наред. Виждаш ли онези мехурчета? Да не се е случило нещо с Маги?

Джорди засенчи очите си с ръка. Видя стрелкаци се тъмни фигури в дълбочината и усети как се вледени. С вик надяна маската си и се метна през борда.

— Ами ако е акула? — опита се да го спре Питър. Но Джорди вече го нямаше. Останал сам в лодката, Питър се поколеба и също сложи маската си.

Във водата Джорди се устреми право надолу. И по-рано се бе гмуркал надълбоко и се гордееше с умениято си да издържа дълго под вода. Никога обаче не бе достигал такава дълбочина, само че в момента не си даваше сметка за това. Когато сцената на дъното изплува в мрака, кръвта му се вледени. Там лежеше Маги, свита на две. Изтръгнат от устата ѝ, мундщукът на шнорхела изпускаше мехурчета. Една тъмна фигура, облечена в черен водолазен костюм, кръжеше над нея, като ангел на смъртта и наблюдаваше отчаяната ѝ борба за живот.

Джорди свирепо замахна с юмрук към рамото на плувеца. Когато той се обърна, изненадан от чуждото присъствие, Джорди зърна чифт злобно присвити очи и усети тръпки да полазват по гърба му. В този момент се появи Питър. Той хвана Маги за ръка и я затегли нагоре. За момент Джорди помисли, че водолазът в черно ще ги нападне. Нямаха никакъв шанс, а Маги със сигурност щеше да бъде мъртва. Но, за негово облекчение, нападателят се обърна и бързо отплува.

Джорди имаше чувството, че дробовете му ще се пръснат от недостиг на въздух. Даде си сметка, че след толкова време Маги

вероятно е много по-зле. Като се бореше с всички сили да не загуби съзнание, хвана едната ѝ ръка и двамата е Питър загребах нагоре.

Не беше никак лесно. С бутилките и водолазната екипировка Маги бе доста тежка. Накрая момчетата изплуваха от водата, задъхвайки се. От недостига на кислород лицата им бяха морави, а очите — изпъкнали. Маги изглеждаше още по-зле.

— Да не са я убили? — с треперещ глас промълви Питър.

— Не, не вярвам. Но трябва веднага да я качим в лодката — припряно каза Джорди, докато свалеше водолазния ѝ костюм.

— Какво ще правим като я извадим от водата? — попита на пресекулки Питър.

— Ще ѝ направя дишане уста в уста, а щом слезем на брега, ще извикам баща ми. Той сигурно знае какво да прави.

С мъка качиха отпуснатото тяло на Маги на борда. Когато я претърколиха по корем, от устата ѝ избликна голямо количество вода. Джорди реши, че не диша. Изведнъж го обзе паника. Ами ако е вече мъртва? Всичко зависеше от следващите няколко минути. Никога не бе изпадал в такава ситуация и много се изплаши. Внезапно си даде сметка колко обича Маги и какво значеше нейното приятелство за него. Тя е голяма жена, помисли си той. Обърна я, изви назад главата ѝ и започна да ѝ прави изкуствено дишане, така както ги бяха учили в училище. И бе толкова добра с него — по-добра от всички други. Нали тя го бе запознала с Питър? Би било ужасно, ако този подлец я е убил.

Изведнъж Джорди се сети още нещо. Ако Маги умре, ще страда и баща му. Без да му е говорил никога за нея, Джорди чувстваше, че много я харесва, а може би и нещо повече. „Не мога да я оставя да умре — помисли си Джорди. — Просто не мога!“

С усилие на волята, Джорди вдъхна силна струя в устата на Маги. Устните ѝ бяха солени и студени. Но тя не приличаше на мъртва. „Моля те, Маги, не умирай, моля те!“

Покачен върху коня си, Фич се взираше в един стрък узряла тръстика. Наближаваше жътва. Само дано Хорацио ураганът, който в момента вилнееше на няколкостотин километра оттук, не свърнеше и на запад. Щеше да помете всичко по пътя си. Тогава с реколтата щеше да е свършено, помисли си горчиво той. Напоследък все го налягаха

само мрачни мисли. Пришпори Брумел и дръпна юздите. Време беше да се връща вкъщи за обяд.

Цялата сутрин Фич обикаля на кон тръстиките си плантации. Засега всичко вървеше добре. Независимо от прогнозите за буря през следващите четиридесет и осем часа, денят бе великолепен. По небето нямаше нито едно облаче, лекият бриз носеше дъх на море. Но Фич бе сляп за всичко това.

Мислите му го носеха далеч отук. В момента Джорди и Маги бяха в заливчето. Образите им не излизаха от ума му. Маги сигурно се бе покатерила върху някоя скала, със семплия си бански костюм, подчертаващ стегнатите ѝ гърди и тъничкия кръст, който я правеше да изглежда толкова привлекателна. Джорди сигурно ѝ показваше уловените раковини, а тя му се радва с непресторено възхищение. Представата за тази идилична сцена събуди ревност. Нима бе стигнал дотам, запита се той, да ревнува любимата жена от собствения си син, само заради това, че бе свободен да прекарва времето си с нея?

За съжаление, такава беше истината. Фич пришпори Брумел. Доста жестоко спрямо бедното животно, което бе принудено в горещ ден като този да носи масивното тяло на своя господар, но Фич бе толкова неспокоен и объркан, че движението бе единственият начин да пропъди мисълта за Маги от главата си. Само че и това невинаги помагаше.

През последните няколко седмици нощите бяха мъчение за него. Често му се случваше да се взира в тъмнината и да вижда лицето на Маги зад всяка сянка. Чувстваше се ужасно до онзи съдбоносен следобед, когато се любиха в кулата. Но след това положението стана още по-лошо. Не можеше да забрави топлината на гърдите ѝ и извивката на тръпнещото под него тяло, притиснало го в прегръдките си.

Не съжаляваше за това, което бяха сторили, а за това, което последва. Чувстваше се неудовлетворен, че се бе впуснал в нещо, лишено от перспектива. Та какво ли можеше да предложи той на тази млада жизнена жена? Бе прекалено стар за нея. Пък и трябваше да се съобразява с Джорди. Веднъж вече го бяха наранили. Жестоко би било отново да страда. Погълнат от мислите си, той отново пришпори Брумел нагоре по пътеката. Но когато видя Серита да се втурва навън с разширени от ужас очи, Фич закова на място.

— Господин Марлоу, господин Марлоу!

— Какво има? Да не се е случило нещо? — Фич скочи от коня.

— Джорди е на телефона. Обажда се от кулата. Случило се е нещо.

— Кой е пострадал? — Фич сграбчи жената за ръката.

— Маги Мърфи — по време на гмуркането. Бащата на Питър я е откарал в болницата.

Лицето на Фич, зачервено от ездата, стана пепелявосиво. Без да продума, той остави коня и хукна към колата.

— Съобщението за смъртта ми е силно преувеличено — промълви Маги, докато медицинската сестра следеше реакциите ѝ. Вкусът на солената вода се върна в устата ѝ и прекъсна немощната ѝ шега. „Колко ли трябваше да е погълнала?“ — попита се тя. Сигурно няколко литра.

— Отпуснете се и не говорете — каза докторът и постави слушалката върху гърдите ѝ. Когато прегледът завърши, сестрата я включи на система с физиологичен разтвор, като че ли солта, която организъмът ѝ вече бе погълнал, не бе достатъчно. Пренесоха я на носилка и я качиха в асансьора. Опомни се, когато я сложиха на леглото в малка, боядисана в бяло стая. След като свалиха банския ѝ костюм и ѝ облякоха болничната нощница, усети как потъва в гъста мъгла, която я обгърна отвсякъде.

Когато Фич пристигна в болницата, Маги бе в безсъзнание. Независимо от това, той настоя да я види. Остана дълго край леглото ѝ, загледан в равномерното повдигане и спускане на гърдите ѝ, в бледото ѝ лице със синкави устни, в меката дъга на веждите ѝ, под които прозираха сините венички на клепачите. Сърцето му се сви при вида на крехкото ѝ тяло, което можеше толкова лесно да бъде прекършено. Тя все още не бе избегнала опасността от пневмония и шока от преживяното. Силна е, каза си той. Нямахте да го остави, и то точно сега, когато имаше толкова неизказани неща между тях. Той стисна юмруци и излезе бързо от стаята.

Когато се върна в „Мархайтс“, намери Джорди и Питър, сгущени на верандата. Бяха още по бански с облечени отгоре тениски. Пред тях стоеше поднос с лимонада и сандвичи, но изглежда никой нямаше апетит. Бяха бледи и уплашени.

След като се опита да ги успокои, че Маги е във от опасност, Фич коленичи пред сина си:

— А сега, кажи какво точно се случи.

— Казахме на Серита по телефона — припряно започна Джорди, но като видя суровото изражение върху лицето на баща си, спря.

— Започни от началото и разказвай бавно и последователно. Искам да чуя всичко от начало до край, с най-малките подробности. — Фич взе ръката на Джорди. — От това, което ми каза Серита, разбрах, че сте били в гумената лодка, когато Маги се е спуснала сама във водата. Какво се случи след това?

Докато Джорди се стараяше да възпроизведе точно събитията, допълван от време на време от Питър, Фич не сваляше поглед от него.

— Казваш, че мъж във водолазен костюм е нападнал Маги. Ти видя ли го?

Джорди и Питър кимнаха утвърдително.

— Видяхме го, когато се гмурнахме във водата — изрекоха в един глас — Избяга като ни видя.

Фич замълча. Почувства как дъхът му спира. Не само Маги е била на косъм от смъртта, същото е можело да се случи и с момчетата.

— Напълно ли сте сигурни в това, което казвате?

— Да — потвърдиха те.

Марлоу се изправи, като потриваше брадичка. Изведнъж се обърна рязко и забърза към кабинета си. Позвъни в полицията и съобщи, че ще заведе момчетата, за да дадат показания. После се върна на верандата. Джорди беше останал сам, клекнал, с колене присвити към лицето.

Фич се подпря на една от колоните.

— Къде е приятелят ти?

— Отиде си вкъщи.

— Питър е добро момче. Радвам се, че е бил с теб днес.

— Аз също! — преглътна Джорди. — Щях да се уплаша, ако бях сам. А може би и онзи, дето нападна Маги, нямаше да избяга. Сигурно щеше да се опита да убие и мен — запъна се Джорди. Сините му очи с

дълги мигли изглеждаха огромни върху дребното лице. После отправи поглед към баща си и каза меко:

— Маги ми помогна да се сприятеля с Питър. Тя го покани да дойде, когато бяхме в заливчето и организира за нас чудесен пикник. Тя е толкова добра с мен.

— Ти я харесваш, нали?

— Да, много — лицето на Джорди доби въпросително изражение. — Ти защо не остана в болницата с нея?

— Нямаше как. За нея се грижи друг лекар.

— Но защо ти не се зае с нея. Мислех, че я харесваш — в тона на Джорди се прокрадна упорство.

— Наистина я харесвам — отговори кротко Фич. — Но ако имаш чувства към някого, по-добре е да не го лекуваш ти. Отношенията между лекар и пациент са различни от приятелските.

Джорди кимна.

— Струва ми се, че разбирам. Но ако ти я харесваш, защо толкова време не я каниш вкъщи, нито идваш с нас в заливчето?

— Задава се жътва и имам много работа. — Фич погледна отблизо сина си. Беше се променил през последните няколко седмици. Имаше непозната досега зрелост във вида му. Нужна е била голяма смелост, за да се хвърли във водата и да защити Маги от по-възрастния и силен нападател. Едва сега, когато тревогата бе отминала, Фич се почувства горд със сина си. На похвалата му момчето отвърна със свиване на рамене.

— Нищо особено.

— Не си прав, Джорди. Ти си герой. Ще видиш, че и други ще ти го кажат, когато се разчуе.

Момчето наведе глава.

— Мислиш ли, че мама ще научи за това?

Последва напрегнато мълчание.

— А ти би ли искал да научи?

— Да — отвърна тихо Джорди.

Фич погали наведената руса глава на сина си. Понякога му се искаше Джорди да не приличаше толкова много на Тина. Така би му било по-лесно. Но как можеше да забрави страстта си към нея, когато от лицето на сина му го гледаха нейните очи?

— Джорди, тя избяга от нас. Трябва да я забравим.

— Няма никога да се върне при нас, нали?

— Ти как мислиш?

Джорди наведе очи.

— Понякога си въобразявам, че може да се върне и пак да сме семейство.

Фич се учуди как една криза може да отприщи толкова много дълго потискани чувства. Отдавна не бяха разговаряли така. Разбира се, знаеше за раната, която синът му носеше в душата си. Но не бе предполагал, че още се надява майка му да се върне и нещата да бъдат постарому.

Фич се изкашля.

— Джорди, между хората се случват неща, които завинаги променят отношенията помежду им. Такъв е случаят с мен и майка ти. Миналото не може да се върне.

— Дори, ако продължаваш да я обичаш?

— Дори и ако продължавах да я обичам така, както я обичах в началото, когато се оженихме и се роди ти. Дори тогава — отговори твърдо Фич. Изведнъж си даде сметка, че наистина бе така. Защо не си го бе казал по-рано? — Сега тя има друг живот и ние трябва да се научим да живеем без нея.

— Не се ли чувстваш самотен понякога?

— Не. Имам теб и колегите си, плантацията и работата си в клиниката.

— Знаеш какво искам да кажа. Това не е достатъчно.

Фич въздъхна. Не, не беше достатъчно, наистина. Джорди сгуши лице в коленете си.

— А не си ли мислил понякога — запъна се момчето, — да поканиш тук някого, някой добър човек, като Маги например, да живее с нас? Може би, ако поискаш, би могъл да се ожениш за нея.

Фич се взря в сина си в тягостната тишина. След това се закашля.

— Женитбата е сложно нещо, Джорди. Маги е млада. Тя има свой живот. Съмнявам се, че би искала да го прекара тук с нас.

— Не може да си сигурен, докато не я попиташ. Може би ще се съгласи, ако я помолиш. Тя харесва острова, а мисля, че харесва и мен.

— Сигурен съм — съгласи се Фич. — Но сега, когато тя е в болница, не е време да мислим за това. Може би ще поговорим за това по-късно, когато няма да имаме толкова много проблеми.

Джорди се съгласи неохотно. Фич се опита да отвлече вниманието му, като му задаваше въпроси за нападението, за да го подготви за разпита в полицията. Но късно вечерта, когато Джорди вече си бе легнал, той седна в стария люлеещ се стол в кабинета си с чаша бренди в ръка и се взря намръщено в безредието върху бюрото си. Бледият и изпит образ на Маги, така както я бе видял върху болничното легло, не излизаше от ума му.

Само преди няколко минути Фич бе позвънил на лекаря ѝ, който го увери, че състоянието ѝ позволява да я изпишат на следващия ден. Фич не се изненада. Тя бе млада и жизнена, така че, стига да нямаше никакви усложнения, той се надяваше да я намери в много по-добро състояние на другия ден. И все пак, споменът за безпомощния ѝ вид от последната им среща, пораждаше у него горещо желание да я закриля.

Но здравият му разум се противопоставяше на този толкова мощен инстинкт. Та нима навремето не бе изпитвал същите чувства към Тина? Беше я поставил в златна клетка, беше ѝ осигурил всичко, което една жена би могла да желае — красив дом, прислуга, предан съпруг и дете.

Напразно. Тя се чувстваше толкова ограничена и потисната тук, в „Мархайтс“, че пожела да го унижи публично, като го напусна, пренебрегвайки дори единствения си син. Не можеше да рискува това да се повтори с него, нито с Джорди. Пък и на Маги би могъл да предложи много по-малко, отколкото на Тина. Изстена от отчаяние. Усети как брендите опари гърлото му и се запита дали поне не би могъл да предложи на Маги малко сигурност. Не можеше ли да предприеме нещо спрямо тайнствените нападения?

Фич се изправи рязко. Обади се на Серита и излезе в нощта. Докато се спускаше по пътеката към Сърлинг Тауър прехвърли в ума си всичко, което му бе разказал Джорди. Тук имаше нещо нередно. Някой отмъстителен островитянин би могъл да пали светлини по скалите на заливчето, и да я уплаши. Някой скитник би могъл да се вмъкне в дом ѝ, за да я обере. Но нито единият, нито другият биха облекли водолазен костюм, за да я нападнат под водата, само защото се е настанила в мястото им за пикник. Не, тук очевидно се касаеше за нещо друго, нещо много по-сериозно.

След няколко минути Фич стигна до кулата и се взря в тъмния ѝ силует. Намръщен, без да си дава сметка защо е дошъл, нито какво

очаква да намери, Фич заобиколи и натисна дръжката на входната врата. В този момент телефонът вътре иззвъня. Кой би могъл да бъде? Вероятно родителите на Маги. Трябваше да им каже, че дъщеря им е в болница. Фич напипа в джоба си ключовете, които Джорди му бе дал и отвори вратата. Вдигна слушалката. Обаждана се от Бостън. Беше Джейк Кейн.

— Какво си направил? — Маги бе провесила крака от леглото, взирайки се с удивление във Фич. Както бе предполагал, днес тя изглеждаше много по-различно от вчерашното бледо, почти бездиханно създание, със сплъстени от солената вода мокри кичури.

Сутринта сестрата бе измила с шампоан косата ѝ и сега лицето ѝ бе обкръжено с ореол от кафяви къдрици. Апаратът за следене на жизнените ѝ функции бе откачен от ръката ѝ. Беше облечена в розова лятна рокля, купена по поръка на Фич в Бриджтаун, която много ѝ отиваше. Дори му се стори, че е доволна, дето бе дошъл да я вземе, макар че изглеждаше малко объркана и несигурна. Но сега лицето ѝ пламтеше от гняв.

— Не мога да повярвам, че си говорил с Джейк Кейн за мен.

Фич закрачи нервно из стаята.

— Обясних ти как се случи. Оглеждах наоколо, когато чух, че телефонът звъни.

— Защо се е обадил?

— Каза, че току-що чул прогнозата за времето и се уплашил от приближаващата буря. Когато му обясних, че си в болница, се разтревожи още повече.

— Каза ли нещо друго?

Фич я изгледа остро.

— Не е разисквал личните ти отношения с мен, ако имаш предвид това. Маги, знам, че нямам право да любопитствам, но след това, което се случи, би трябвало да разбираш защо съм ходил до кулата. Там става нещо, което нито ти, нито аз можем да обясним. Какво мислиш?

Маги поклати глава.

— Нямам представа кой би могъл да ме нападне и то под вода. — В главата ѝ се зароди мрачно подозрение, което я накара да потрепери.

Случилото се с нея приличаше на кошмар или сцена от филм на ужасите. Ако не бе в болничната стая, за да се възстановява от последиците след ужасното си преживяване, едва ли би повярвала, че е истина.

— Полицията идва да ме разпитва тази сутрин. Не можах да им кажа много, нито пък да посоча някой, който би имал мотив да ме убие, ако не се има предвид наследеното проклятие.

— Проклятието? — Фич се запъна. — Да не искаш да кажеш, че това има нещо общо с идиотското проклятие на Сесили Марлоу?

— Едно нещо мога да кажа със сигурност. Този, който издърпа маркуча на кислородния ми апарат там долу, не бе духът на Сесили Марлоу, нито на Джеймс Кинли. Беше човек от плът и кръв.

И все пак, когато това се случи, тя си мислеше именно за костите на Кинли, заровени някъде долу под пясъка. В ума ѝ бе изплувал зловещият образ на рибата трион. Беше като предчувствие за нападението на истинското същество, облечено в неопренов костюм, съществото, което имаше намерение да я убие.

— Видя ли лицето на нападателя си?

— Не, само очите. Бяха кафяви.

— Деветдесет на сто от обитателите на този остров има кафяви очи.

— Но не и ти.

— Да.

Той млъкна и се загледа в нея. Очите му излъчваха светлина. Откакто се бе появил в болничната ѝ стая, Маги бе неспособна да види нещо друго. Толкова се зарадва, когато сутринта ѝ донесоха новата дреха. Независимо от преживяното, бе възбудена като дете, което очаква с нетърпение момента да я облече. Когато Фич влезе в стаята ѝ, по-официален от всякога, в светъл ленен панталон и сако, с разкопчана на врата риза, почувства как сърцето ѝ запърха от радост.

Той беше много хубав мъж, със светлите си коси и мощно телосложение на викинг. Но, което бе още по-важно, той беше светъл човек, един от тези, които носят слънчевата светлина със себе си. Беше дете на природата, стъпил здраво върху земята, с кожа, ухаеща на пръст и живот. Спомни си топлината на тялото му върху своето, когато отново я връхлетя ужасният лепкав спомен за разигралата се предния ден сцена. Маги го погледна с копнеж. Нима имаше право да му се

сърди, че се е намесил в личния ѝ живот. Имаше чувството, че изплува ужасена от лепкавите дълбини нагоре, към сигурността, закрилата и светлината, които той представляваше.

И в този момент отново я жегна мисълта, че я бе отхвърлил. Беше я любил и после хладно се бе оттеглил. Наивно бе да си мисли, че той олицетворява спасителното пристанище, от което толкова отчаяно се нуждаеше в момента.

— Значи, единствената улика, с която разполагаме, е, че твоят нападател е носел водолазен костюм. Възможно е да го е взел под наем. Ще се опитаме да направим справка в магазините за подобни неща. Но те обикновено са обсадени от стотици туристи, така че, без по-подробно описание едва ли ще имаме някакъв успех... — Фич поклати глава. — Маги, този Кейн... дали не би могъл да има някакво отношение към случая?

— Защо питаш?

— Имам някакво особено усещане. Не ми хареса тона на гласа му, когато му казах какво се е случило. Според мен, още днес ще долети в Барбадос.

— Наистина ли? — обезпокои се Маги. Неприятна ѝ бе мисълта за Джейк Кейн. Времето, прекарано като едно от сирачетата на Бърнсайд, ѝ изглеждаше отдавна отминало.

— Но това няма да се случи, докато не се разбере какви са намеренията на Хорацио.

— Хорацио?

Разбира се, ураганът. Когато Маги бе в океана с момчетата, опасността от него ѝ изглеждаше така далечна. Тя погледна през прозореца. Беше по-ветровито от обикновено, но нямаше никакви други признаци за приближаваща буря.

— Снощи обърна посоката си към нас. Смятат, че може да налети на острова — отговори Фич на въпроса ѝ. — Всички полети от Щатите са отменени.

— Какво означава това? — попита Маги.

— Това означава, че ако бурята наистина ни връхлети, ще се наложи да я изчакаш в „Мархайтс“ с мен — отговори Фич.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два часа по-късно Маги седеше в люлеещия се стол в хубавата стая за гости в „Мархайтс“.

— Фич, не мислех, че ще остана затворена през цялото време тук.

— И аз не мислех така, преди да чуя последната прогноза за времето. Вече е почти сигурно, че ураганът ще ни връхлети през следващите дванайсет часа.

Фич стоеше на входната врата, видимо обезпокоен. Въпреки че навън все още грееше слънце, стаята бе потънала в тъмнина. Само няколко тънки лъча се процеждаха през затворените капаци. От идването на Маги, съвпаднало с последната прогноза за времето, целият „Мархайтс“ бе обзет от трескава дейност. Отвън се носеха ударите на чукове и припените викове на работниците, мобилизирани да укрепят всички околни конструкции. Маги бе предложила неколкократно помощта си, но Фич ѝ отказа.

— Не си в състояние да правиш каквото и да било. Почивай си.

Но как можеше да почива при работата, която кипеше около нея? Тя отправи нетърпелив поглед към Фич.

— Не се боя.

— Защото никога не си виждала на какво е способен Хорацио. А аз съм, затова се страхувам. Тази къща е строена здраво и е устояла на множество урагани, но човек не може да бъде спокоен в очакване на бурята, която се задава. Ще има разрушения и жертви. Няколко души от моите познати изпращат жените и децата си с частни полети до Щатите. Успях да ангажирам няколко места в самолет, който ще излети след час. Искам ти и Джорди да отпътувате с него.

— Да отпътуваме. За къде?

— За Каракас, на континента. Това се пада на юг от маршрута на Хорацио. Джорди има роднина, която прекарва там зимния сезон — мащехата на майка му. Винаги сме се разбирали с нея. Тя е много привързана към Джорди. Сигурен съм, че ще се грижи добре за вас.

Последният човек, от когото Маги би искала да зависи в момента, бе някой роднина на Тина Пилгрим.

— Ако Хорацио ни налети, клиниката ти ще се напълни с пациенти. Ще се нуждаеш от много помощници, а аз съм медицинска сестра. Оставам тук.

— Много благородно, но какво ще кажеш за Джорди? Не мога да го оставя да пътува сам. Ще ми направиш голяма услуга, ако го придружиш.

— Изпрати Серита. Тя се ужасява от бурята.

Фич я погледна объркано. Искаше тя и синът му да бъдат в безопасност, но не можеше да не се съгласи, че Маги имаше право. След първите съобщения за Хорацио, Серита се щуреше из къщи като муха без глава. А след връхлитането на Хорацио, всеки човек с медицински познания щеше да бъде безценен.

— Добре, щом това е окончателно ти решение — отсече Фич.

— Точно така — отговори твърдо Маги. — Оставам.

— Тогава трябва да си починеш добре. После няма да имаш никакво време.

— Достатъчно си починах — заяви Маги. — Щом Серита ще замине с Джорди, мога да поема задълженията ѝ в кухнята. — Фич изглеждаше озадачен, но Маги не му обърна внимание. — Ще има много работа. Трябва да се вземат мерки да се съхранят наличните запаси, в случай че спре тока или се появят проблеми със снабдяването.

Предложението бе разумно и Фич не можеше да не се съгласи, макар и с неохота.

— След всичко, което преживя, би трябвало да останеш в леглото.

— Чувствам се отлично — настоя Маги и като превъзможна слабостта си, се надигна от стола и се упъти към вратата.

Долу те се разделиха. Фич отиде да нагледа работниците. Когато врата се затвори зад гърба му, Маги се огледа. Бе напълно права относно това, което трябваше да се направи. Серита, току-що уведомена, че заминава с Джорди, свалише престилката си. Очите ѝ искряха от облекчение.

— Трябва да се приготвя, да си събирам багажа — изстреля тя, като профуча покрай Маги нагоре по стълбата.

Майка ѝ, Елизабет, се бе покатерила по каменните стъпала и като избърса паяжината от бузата си, се опита да извини дъщеря си.

— Не ѝ обръщайте внимание. Когато беше малка, буря разби къщата ни на парчета. Оттогава обезумява при всеки повей на вятъра. Много съм ви благодарна, задето ѝ отстъпихте мястото си в самолета.

Маги прекоси стаята и започна да ѝ помага с консервите.

— Не се ли страхуваш за това, което може да се случи с къщата ви?

— Разбира се, че се страхувам. Трябва да привърша колкото се може по-скоро тук, за да се прибера и да видя какво може да се направи. Мъжът ми ще укрепи прозорците. Но за останалото трябва да се погрижа аз.

— Тогава да разчистим бързо бюфетите, за да ти остане повече време.

Маги откачи една голяма кошница от тавана и я напълни. Елизабет стори същото. После, приведена под товара си, я поведе надолу по каменните стъпала към един стар и пращен килер, подобен на заешка дупка. Предните две помещения с ниски тавани, приличаха на безкраен, покрит с полици, лабиринт. По-голямата част от полиците бе вече запълнена със запасите на Елизабет.

Джорди и Серита ги чакаха в кухнята, за да си вземат сбогом. Докато Серита прегръщаше и целуваше майка си, Джорди погледна стеснително Маги.

— Бих искал ти и татко да дойдете с мен — прошепна той.

— Не се безпокой за нас, Джорди. Ще се видим след няколко дни. Почини си и се забавлявай добре с баба си.

Маги коленичи, постави ръце върху раменете на момчето и го прегърна. Като видя, че не се отдръпна, тя го стисна още по-силно и го целуна. Майчинско чувство я обзе, когато докосна кадифената му буза. Какво щастие би било да има роден син като този? Какво щастие би било да има дете от Фич? Как е могла майката на Джорди да го остави? За миг си представи предизвикателната руса Тина и почувства как пламва от възмущение.

В този момент влезе Фич, за да отведе Серита и Джорди. След като излязоха, Маги се обърна към Елизабет:

— Аз ще прибера чашите, а ти — чиниите. Мисля, че ако опаковаме добре съдовете в долната част на бюфетите, те няма да

пострадат.

Двете жени се трудиха усърдно около час. Накрая Елизабет избърса с ръка лицето си.

— Уф! Мисля, че вече свършихме. Остана само хладилникът.

— Какво смяташ да направим с храната в хладилника?

— Можем да приготвим сандвичи, с това, което не подлежи на разваляне, и да опаковаме останалото в лед.

— Аз ще направя това, Елизабет. Иди да се погрижиш за собствения си хладилник.

Старата жена се поколеба.

— Господин Фич още не ме е освободил. Освен това, в хола и трапезарията има маса чупливи неща, които още не са опаковани и прибрани.

— Той е прекалено зает със Серита и Джорди и подготвителната работа извън къщата, за да може да мисли, за каквото и да е друго. Сигурна съм, че не би те спрял да се погрижиш за собствените неща. Аз ще се заема с останалото тук. Хайде, върви.

Готвачката се поколеба още миг. След това грабна чантата си и изскочи през задната врата. Когато тя си отиде, Маги нарязва малко телешко и шунка и го опакова, така че да може лесно да се прехвърли в друг хладилник. След това обходи къщата, за да огледа положението. Докато влизаше от стая в стая, си даде сметка, че се чувства много по-добре от преди. По натура тя бе активна и решителна и нямаше склонност да изпада в мрачно настроение. А и необходимостта да се реагира светкавично я бе отклонила от невеселите ѝ мисли. А това бе голямо, макар и временно, облекчение. Беше погълната от опаковането на всички крехки предмети в хола, когато Фич затръшна входната врата. Очите му искряха върху загорялото от слънце лице, косата му бе разчорлена.

— Какво правиш?

— Опитвам се да спася скъпоценния ти порцелан. Заминаха ли Серита и Джорди?

Той кимна и прокара уморено ръка по челото си.

— Заминаха преди около два часа. Току-що чух последната прогноза за времето. Изглежда, ураганът ще ни удари фронтално довечера около девет.

Маги прокара пръст по златния ръб на чинията, която опаковаше.

— Какви са очакванията?

За момент той остана неподвижно загледан в нея, после каза:

— Много, много лоши. Изпратих работниците си по домовете им. Сега излизам да видя с какво мога да помогна на съседите. Надолу по пътя има една възрастна двойка, която може да има нужда да се укрепят прозорците им. Ще се върна след час. Можеш ли да останеш сама дотогава?

— Разбира се, че мога. Изглеждаш уморен. Бас хващам, че нищо не си ял. Да ти направя ли един сандвич?

— Няма да е зле. Благодаря ти.

Фич взе сандвича и термоса с кафе и изтича бързо навън. Тя остана загледана в него през пролуките на капаците, докато камионът му се изгуби по пътя. Предвестниците на бурята вече се усещаха. Вятърът непрекъснато се усилваше. Облаците се сгъстяваха. Дъждът зачатка ситно по покрива на къщата. Палмовите дървета по протежение на пътя се поклащаха и извиваха подобно на танцьори по време на генерална репетиция.

Внезапно осветлението угасна. След като опита няколко ключа, Маги разбра, че електричеството е прекъснато. Докато пъшкеше лекичко, погледът ѝ се спря върху страховитата картина на Сесили. В далечния край на къщата се чу затръшване на врата и в същия момент Маги почувства как по ръката ѝ пробяга електрически ток. Тя пусна дървената рамка и отскочи встрани. В продължение на няколко секунди тя остана трепереща, като се взираше в измъченото изражение на Хари Сърлинг, увиснал пред очите на осмиващата го тълпа, или по-точно на родената в съзнанието на Сесили осмиваща го тълпа, превърнала се впоследствие в реалност.

Наистина имаше нещо злоещо в тази картина, помисли си Маги, докато стоеше пред нея и разтриваше ръцете си. Не знаеше доколко Фич наистина държеше на нея, но очевидно тя щеше да си остане на стената в хола като свидетел на бурята, защото Маги не желаше по никакъв начин да се докосне отново до нея. Сега, когато бурята приближаваше и къщата беше празна, тя не искаше да остане в една стая с нея. Привърши бързо работата си в полутъмния хол и после, в светлината на прокраднала се през антрето на хола светкавица, се спусна към останалите стаи на долния етаж. Когато опакова, намиращата се в тях стъклария, реши да провери какво става

горе. Едва когато спря пред спалнята на Фич, си даде сметка, че никога не бе влизала в тези стаи, с изключение на хола. Как ли изглеждаше вътре? И дали имаше право да влиза там?

Тъкмо докосна тежката месингова дръжка, когато профучалият през тавана над главата ѝ силен пристъп на вятъра я накара да отпусне ръка. Проверката на този етаж бе нейно задължение, което нямаше нищо общо с шпионирането. Но все пак, ще остави неговата спалня за накрая.

Стаята на Джорди, очевидно набързо опразнена, се намираше в дъното на коридора. Маги я освети с фенерчето си и се усмихна при вида ѝ. Стените бяха украсени с плакати на сърфисти и състезателни коли. Чекмеджетата на внушителното възстаришко бюро зееха полуотворени, по леглото имаше разхвърляни дрехи. В единия ъгъл имаше струпани топки за футбол и крикет. Цялото останало пространство бе заето от мидите и раковините, които Джорди бе събрал по време на своите гмуркания.

Маги реши да прибере най-красивите от тях в чекмеджетата с надеждата, че намиращите се под тях чорапи и бельо ще им служат за подложка. Докато търсеше подходящо място сред тениските за една особено красива морска звезда, тя се натъкна на писмо. То лежеше на дъното, с лицето нагоре, написано с превзет наклонен почерк. Под светлината на фенерчето думите се раздвижиха и Маги усети, че е почнала да го чете, преди да осъзнае, че няма право на това, но вече беше твърде късно.

„Мили ми Джорди,

Моля се глупавичката ми стара приятелка Мей Пийбълс да успее да ти предаде това писмо. Ако то стигне до теб, моля те, не казвай никога на баща си, че съм ти писала. Не нужно да ти казвам какъв мърморко е той. А сега, когато ме мрази, ще иска и да ни раздели. О, колко ми се иска да бъдеш с мен, мили ми Джорди! Работя усилено, за да спечели всички турнири по голф и да си създам име. Тренирам ежедневно! Решена съм да постигна целта си! Пожелай ми успех! Миналата седмица бях в Ню Йорк. Изгледах всички състезания и се забавлявах чудесно по

партита и ресторанти. Ако баща ти не беше толкова подъл да ни раздели, можехме да посетим заедно всички тези места. Би било чудесно!

Но аз няма да го оставя да му се размине, Джорди! Само бъди търпелив и имай доверие в мама!“

Следваха уверения в любов и целувки. Датата бе скорошна. Сигурно се е получило преди няколко дни. Ръката на Маги затрепери от гняв. Над нея покривът се тресеше и пукаше под напора на вятъра в унисон с чувствата ѝ. Как може тази жена да бъде толкова жестока към едно деветгодишно момче! Първо го изоставя, а сега се опитва да се вклини между него и баща му!

Стиснала зъби, Маги напъха писмото обратно и се запъти навън. Фич може да не беше светец, помисли си тя, но той обичаше Джорди и правеше всичко, което бе по силите му, за да бъде добър баща. Той не бе изоставил Джорди, за разлика от Тина. Опитът на Тина да отрови връзката между баща и син бе връх на жестокостта.

Маги бе толкова разгневена от писмото и от жената, която го бе написала, че почти подмина спалнята на Фич. Внезапно спря. Спомни си за Оуен Бърнсайд, който бе напълнил дома си с портрети на покойната си съпруга. Дали и стаята на Фич не бе облепена с портрети на Тина?

Когато накрая събра кураж да влезе вътре, бе приятно изненадана. Дори и Тина да бе упражнявала някакво влияние върху него преди време, от това нямаше и следа. Стаята бе типично мъжка.

Недалеко от удобния стар кожен люлеец се стол се намираще купчина вестници, медицински и спортни списания. Стените бяха опасани от препълнени с книги лавици. Стаята дори пазеше миризмата на Фич, една приятна смесица от мирис на кожа, трева и лек медицински сапун. Окуражена, Маги пристъпи навътре и се огледа за нещо чупливо, което би могло да се счупи. Само старинните ловджийски гравюри над леглото, реши тя. Когато се протегна да ги вземе, вниманието ѝ бе привлечено от подпряната върху месинговата лампа до леглото снимка. На нея се виждаше образът на млада жена, която не беше Тина. Беше самата тя!

Усещайки странното чувство да се надига в нея, Маги пресегна и взе снимката. Беше правена от Джорди при един от излетите им в заливчето. Тя стоеше по бански права, леко облежната на скалите и се усмихваше. Макар снимката да не бе върхът на майсторството, на нея ясно се виждаха дългите ѝ стройни крака и трапчинката между гърдите. И тази именно снимка Фич бе конфискувал, за да я гледа всяка вечер преди заспиване.

Почувства, че ѝ прилошава. Впи ръце в корема си, неспособна да повярва на очите си. Това сигурно означаваше нещо... Но какво?

Внезапно чу затръшването на входната врата и усети течението от нахлулия в къщата вятър. Беше Фич! Маги виновно изскочи от стаята и затвори вратата след себе си. Намери го в кухнята. Беше запалил газената лампа в средата на масата и тежко отпуснат на един стол, се мъчеше да си отвори кутия бира.

— Къде беше? — попита я, щом влезе.

— Проверях на горния етаж. Опитах се да опаковам чупливите неща.

— Добре си направила, но това няма да помогне. Ако метеоролозите излязат прави, целият остров може да изчезне от лицето на земята.

Маги забеляза покритите му с прах дрехи и измъчения вид. На дясната му скула имаше драскотина.

— Бях почнала да се безпокоя за теб. Вятърът много се усили.

Фич кимна мрачно.

— Опасно е да се излиза навън. Вятърът носи какво ли не. Тръстиката е повалена. Един Господ знае дали ще остане нещо от нея, след като всичко това отmine.

— О, Фич, толкова съжалявам.

Той отпи уморено глътка бира.

— Зная това и ти благодаря. Но сега трябва да мисля най-напред за оцеляването си. Маги, недалеч оттук има варовикови пещери. Много от местните хора вече се скрих там. Събери си нещата, да те отведе веднага там.

— Защо?

— Защо ли? За да бъдеш в безопасност. Преди двайсет четири часа едва не те удавиха. Това не ти ли стига?

Маги се засмя дрезгаво. Не можеше да не се съгласи.

— Но какво ще стане с теб? И ти ли ще прекараш нощта в пещерите?

— Не, ще остана тук. Ако стане напечено, ще се скрия в мазето.

Маги се загледа в него, като мислеше за снимката в спалнята му и за писмото на Джорди.

— Мисля, че няма да е зле и аз да остана с теб.

— Маги... — Той остави празната бирена кутия на масата с намерение да я убеждава.

— Фич, не искам да те карам да шофираш в бурята само заради моята безопасност. — Тя се вгледа през спуснатите капаци на прозорците. Навън вятърът превиваше дърветата. Чуваше се тракането на керемидите върху покрива. — Освен това, не желая да ноцувам в пещера. Щом ти можеш да останеш тук, не виждам защо да не мога и аз.

— Така ли — изгледа я втренчено той. Усети, че си мисли за последния път, когато бяха заедно и се любиха.

— Да — отговори без смущение тя, — така.

— Е, мисля, че няма защо да се боиш от мен на фона на урагана — промърмори сухо той.

Маги се направи, че не го чува. Обърна се към хладилника и попита:

— Искаш ли нещо за ядене?

— Добра идея. Какво ще ми предложиш?

— Има шунка, телешко, плодова салата, малко от домашния хляб на Елизабет.

— Цяло пиршество! — Усмивката върху устните му отново бе изместена от умореното изражение. — Слагай масата, а аз ще отида долу за бутилка вино. Доколкото си спомням, в мазето има една-две специални реколти. Сега е моментът да ги опитаме.

Маги се съгласи и започна да нарежда приготвената по-рано храна. Когато Фич се върна от мазето, носеше в ръка две от чашите, които бяха опаковали с Елизабет и една прашна бутилка, която изглеждаше така, като че ли бе престояла десетилетия в мазето.

— Ако не е станало на оцет, смятам, че е достойно за повода — каза той и се зае да отваря бутилката.

Въпреки че Маги не разбираше нищо от вина, тя кимна ентусиазирано. Нямаше значение, че само преди няколко дни този мъж

я вбесяваше. Снимката, която откри горе, промени всичко. Беше щастлива и възбудена при мисълта да бъде сама в „Мархайтс“ с него. Воят на бурята навън не я плашеше. Дълбоко в себе си, дори бе благодарна на Хорацио затова, че заради него бе останала насаме с Фич. Може би този път ще успеят да се разберат. Във всеки случай, поне се надяваше да стане така.

Светлината на фенера и напора на бурята отвън придаваше особено уютен вид на кухнята. Когато седнаха на масата, Маги започна да разпитва Фич какво е правила следобедата.

— Надявам се, че Елизабет и семейството ѝ са в безопасност.

— Ами, не мога да кажа нищо за дома ѝ. Тези малки къщички са направени така, че да могат бързо да се демонтират. Тя и съпругът ѝ са в пещерата, така че сигурно са добре. Някои други, като Реми и синът му Питър, отидоха в хотела. Постройката е солидна, значи те също са в безопасност.

— Дали Джорди вече е пристигнал?

— Да. Пилотът съобщи по радиото, че са се приземили успешно и че шофьорът на Лоти ги е посрещнал. Така че Серита и той сигурно си живеят прекрасно в момента.

— Богата ли е бабата на Джорди?

— Лоти Лебъгър си живее като царицата на Шеба, как подобава на матриарха на фамилията на Тина. — Фич намръщи, докато наливаше виното. — Това бе единственото ми съображение да не искам да го изпратя там.

— Защо?

— Тя знае какво е отношението ми към възможността Джорди да се срещне с майка си и въпреки това се опитва да ме убеди да се срещна с Тина.

— С каква цел?

— Да разискваме бъдещето на Джорди.

— Мисля, че това не е лишено от смисъл.

— Няма какво да разискваме — отвърна натъртено Фич. — Достатъчно съм мислил за бъдещето на Джорди. Той ще остане тук, където е в безопасност, където го обичат и където не съществува вероятност да бъде изоставен отново.

Маги мислеше за скритото в чекмеджето на Джорди писмо. Хрумна ѝ нещо.

— Смяташ ли, че това е разумно?

— Какво искаш да кажеш? — Той остави недовършения сандвич и я погледна.

— Не ти ли е идвало наум — Маги подбираше внимателно думите си, — че яростта, която изпитваш към постъпката на Тина, може да има нещо общо с детските ти преживявания? Та нали майка ти също те е изоставила в известен смисъл, когато е починала.

Фич присви очи.

— А, намекваш за Фройд, така ли? Добре тогава — вярно е, че майка ми ме е изоставила в известен смисъл. Тя ми липсваше ужасно. Затова разбирам добре травмата, която изживява Джорди.

— Сигурен ли си в това?

— Сега пък какво искаш да кажеш? — В гласа му се прокрадваха заплашителни нотки, но Маги не се уплаши.

— Фич, веднъж ми каза, че си боготворил майка си. Мога да разбера, че я идеализираш в спомените си и в това няма нищо неестествено. Но твоята майка е била мъртва и ти не си можел да направиш нищо друго.

— Не мога да разбера накъде биеш.

Маги пое дълбоко дъх.

— Добре. Мисля, че Джорди идеализира майка си също, както и ти навремето. Но разликата е там, че Тина е жива.

— Да, жива е и продължава да вреди. И ако Джорди има възможност да прекара повече време с нея, ще разбере колко много се различава тя от неговия идеал. Не искам да разбия илюзиите му. По-добре е да си седи тук и да я боготвори, отколкото да се сблъска с действителността.

— А аз не мисля така. Твоята гледна точка може да се окаже много опасна.

— Опасна? — Фич се залюля на задните крака на стола си. — Маги, да не би да си научила нещо, което не знам?

— Боя се, че е така — и тя му каза за писмото.

Фич смръщи вежди. Столът му тупна тежко на земята.

— Трябваше да се досетя, че Тина е способна на това. Но да си послужи с Мей Пийбълс! — Мъжът поклати глава изумен. — Тя не ѝ обръщаше внимание за пет пари, докато живееше тук. Защо би въвлякла Мей в подобно нещо?

— Защото вероятно се е почувствала поласкана. Както разбирам, жена ти умее да очарова хората. Изслушай ме, Фич — продължи разпалено Маги. — Позволи на Джорди да се види с майка си. Той има нужда от нея в момента.

— Тя може само да го нарани.

— Ще го нараниш повече, ако го държиш настрана. А може и да го загубиш.

— Как ще го загубя?

— Джорди скоро ще навлезе във възраст, когато ще започне сам да взема решения. Ако реши, че предпочита да живее с майка си, как би могъл да му попречиш?

Фич бе шокиран. Опитва се да ѝ възрази, но така и остана, с отворена уста. Отвън се чу силен трясък. Къщата се разтrese из основи. Фич скочи така внезапно от стола, че той се прекатури. Затича се към задната врата и погледна навън.

— Прекършил е едната смокиня — констатира той мрачно. — Сега е ред на покрива. Мисля, че е време да отидем в мазето.

Те бързо събраха остатъците от храната. Маги пое по стълбите с фенер в ръка. Фич я следваше с хладилната чанта и завивките. Тя вдигна високо фенера, докато той постилаше на пода. След това остави фенера, подви крака върху одеялото и опря гръб на стената. Дори и камъните на основите сякаш оживяха, поемайки вибрациите на вятъра от изтерзаната земя.

Фич закрачи мълчаливо напред-назад като се ослушваше за поредните разрушения. Но таванът бе прекалено нисък за високия му ръст, така че скоро той седна до нея.

— Чувствам се като в гробница.

— Не мисля, че е толкова зле. Дори изглежда уютно в светлината на фенера.

— Почакай да видиш, когато угасне. Газта е на привършване.

След няколко минути очакванията му се оправдаха. Чу се пращане, пламъкът отслабна и угасна. Сега наистина стана като в гробница. Тъмнината беше пълна. Но мисълта за топлото силно тяло до нея успокояваше Маги.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Ще чакаме — дълбокият му глас проехтя в тясното помещение — Страх ли те е?

— Не.

— Боже мой, как е възможно? Макар да съм свикнал с тези неща, се страхувам.

Маги се изсмя. Гласът му не изглеждаше уплашен.

— Предполагам, че ако бях способна да мисля логично, щях да се уплаша. Но не съм, защото съм с теб.

— С мен?

Тя протегна ръка в тъмнината и докосна твърдата му топла длан.

— Не се страхувам от нищо, когато съм с теб, Фич.

Настъпи продължителна тишина.

— След начина, по който се отнесох с теб, би трябвало да ме ненавиждаш.

— Защо?

— Маги, знаеш как... Какво направих. Когато те оставих в кулата. Срамувам се от това. Както и от станалото по-рано... Изненадан съм, че не ме мразиш, напоследък не мога да се позная.

— Може би си объркан.

— Не искам да се чувствам объркан.

Той седеше неподвижен, но тя не изтегли ръката си от неговата. Допирът до тялото му я успокояваше.

— Фич — промълви нежно тя, — чувстваш се объркан, защото не си наясно какво изпитваш към мен, нали?

— Знам какво изпитвам в момента, Маги. Искам да те взема в ръцете си и да се слея с теб. Но има толкова много неща, в които не съм сигурен.

Като например чувствата ти към майката на Джорди, помисли си тя. Но сега, когато изглеждаше като че ли светът около тях се разпада, това нямаше особено значение. Стигаше им това, че са заедно, че са сами.

— Фич. — Маги се приближи и постави и другата си ръка върху раменете му.

Самообладанието му го напусна. Той я взе в ръцете си и я целуна. Бяха оглушали за бушуващата около тях буря.

— Маги — прошепна той. — Маги, желая те така отчаяно, но не те заслужавам.

Тя се притисна още по-силно към него, вдъхвайки силната, му мъжка миризма.

— Може и така да е, но аз те заслужавам, поне за тази нощ, не мислиш ли?

— Заслужаваш много повече — каза той и я целуна още по-силно. Но Маги искаше само него. Тя го притисна още по-силно към себе си и устните им се сляха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекараха цялата нощ прегърнати. Бурята беснееше около тях, заплашвайки да разруши убежището им с ужасните си пристъпи, но те се чувстваха сигурни в прегръдката на телата си. След като се любиха, останаха да лежат смълчани, милвайки се нежно, защитени от бушуващата навън стихия.

— Мисля си за човека, който се опита да те убие тогава — промълви Фич и я погали с нежни кръгообразни движения по гърба. — Не мога да си представя кой нормален човек би искал смъртта ти и защо. Защо?

— Не знам. Това е една от мистериите в моя живот, поне засега — отвърна Маги. Тя зарови лице в гърдите му и му разказа за наследството на Бърнсайд.

Фич я слушаше мълчаливо, като възкликваше от време на време.

— Значи такава била работата — каза той, когато тя свърши. — Това обяснява всичко.

— Кое всичко?

— Нима не разбираш? Досега смятахме, че нападенията имат нещо общо с кулата. Сигурно няма да си признаеш, но по едно време смяташе, че те преследват духовете на Сесили. Но сега излиза, че цялата работа е свързана с Бърнсайд.

— Мислиш, че нападенията имат нещо общо с Бърнсайд? Какво?

— Бърнсайд е много богат. Дори и аз съм чувал за финансовата му империя. Сигурно е искал да запази в тайна търсенето на внучката си, но някой от шефовете е разбрал. Предполагам, че този човек няма интерес едно никому неизвестно сираче да наследи властта и парите на Бърнсайд. А може и някое от другите две момичета да стои в дъното на тази работа.

— Не мога да повярвам — потръпна Маги.

— Защо не? Сега, като си спомням разговора с Джейк Кейн, съм сигурен, че той е напълно осведомен за всичко. Готов съм да се

обзаложа, че щом бурята спре, той ще долети по най-бързия начин да се увери, че си невредима.

Маги не искаше да мисли за това сега. Притисна се още поплътено към Фич. Той я погали по косата. Затвори очи и се усмихна под успокояващото движение на пръстите му. Реши да остави мрачните мисли за утре, като Скарлет О'Хара, а сега да се наслаждава на прегръдките на Фич. Нищо не можеше да я уплаши, докато бе в ръцете му — нито бурята, нито убиецът, нито зловещото проклятие.

Утрото настъпи мрачно. Щом първите лъчи на зората прорязаха сивото небе, Фич и Маги се изкачиха по каменните стъпала да видят какво е останало от кухнята.

— Боже мой! — прошепна Маги.

Независимо от закованите отвън летви, един от прозорците беше поддал. Кухненската маса лежеше прекатурена, един стол се бе разбил в мивката. Задната врата бе изтръгната от пантите.

Обиколиха къщата. На места щетите бяха по-големи от очакваните, на други — по-малки. В хола и трапезарията имаше посипани стъкла от счупените прозорци. Добре, че Маги бе опаковала почти всичко чупливо, защото всичко, което не бе здраво закрепено, бе паднало и лежеше на парчета на пода.

Фич вдигна от пода една счупена поставка за саксии от розово дърво.

— Беше на мама — проговори той. — Сигурно е поне стогодишна.

Отиде до прозореца и надникна навън. Маги бе зад него и надничаше изпод ръката му. Градината бе опустошена. Много дървета и растения бяха останали без листа. Зад тях тръстиката, която допреди двадесет и четири часа стоеше гордо изправена, лежеше в калта, смазана като от нечий гигантски крак.

Маги се върна назад и огледа хола. Всички картини бяха изтръгнати от стената и запокитени върху пода. Всички, с изключение на картината на Сесили, която учудващо и злокобно продължаваше да виси непоклатимо на мястото си.

— Къщата е изградена от камък и е една от най-здравите постройки тук — коментираше малко по-късно Фич, когато двамата, изправени на горната площадка на стълбата, разглеждаха отнесената от бурята част от покрива. — След като тя е понесла такива щети, не смея

да мисля за това, какво е останало от сглобяемите къщички. Мисля да пообиколим наоколо и после да отидем в клиниката.

— Добре — съгласи се Маги. — Все още има малко кафе в термоса. Ще донеса и нещо за ядене.

Фич се усмихна.

— Мисля, че можем да се подкрепим, преди да потеглим. Денят няма да е лек.

Върнаха се в кухнята и докато се хранеха мълчаливо разглеждаха следите от разрушенията. Непозната по-рано лекота и разбирателство цареше помежду им. Може би се дължи на нощта, която прекарахме заедно, помисли си Маги. Каквато и да бе причината, независимо от последствията на бурята, тя се чувстваше странно успокоена, сякаш в ума ѝ бе настъпило някакво просветление.

За щастие, колата не бе сериозно повредена и можеше да се движи. По пътя видяха разрушените къщи и опустошения пейзаж и настроението на Маги се помрачи.

— Какъв ужас — промърмори тя като разглеждаше останките на разрушена до основи розова къщичка, около която се валише изпочупената покъщнина, сякаш разпръсната от непослушно дете.

— Всъщност, не е толкова зле, колкото би могло да се очаква — увери я Фич. — Вече ти казах, че тези къщички са направени така, че да могат да се разглобяват. Това значи, че могат да се сглобят отново със същата лекота, за разлика от „Мархайтс“. Не виждам ранени хора наоколо и това ме радва. Като стигнем до клиниката, ще разберем всичко.

За тяхно облекчение, клиниката стоеше непокътната. Чакалната обаче се бе оказала тясна за всички хора, част от които бяха принудени да стоят навън. Фич и Маги се заловиха веднага за работа — промиваха и превързваха рани, наместваха счупени кости. Само неколцина бяха сериозно ранени. Онези от тях, които не можеха да получат помощ в клиниката, бяха откарани от доброволци в болницата.

Независимо от това, броят на незначителните, но понякога твърде болезнени наранявания изглеждаше безкраен. Фич и Маги работиха усилено през целия ден до късно през нощта. Когато най-после се завърнаха в „Мархайтс“, бяха капнали от изтощение. Щом се зазори, бяха отново в клиниката и отново работиха до изнемога.

Маги се изуми за пореден път от търпението, такта и уменията на Фич, както и от доверието, което хората имаха в него. Бе работила със световноизвестни медицински светила в „Хопкинс“ и мислеше, че има представа какво значи добър лекар. Не знаеше дали е високоплатен хирург, или изключителен специалист, но той беше човечен и хората, обслужвани от него в тази затънтена клиника, имаха късмет. Човек може да се познае по поведението му във време на бедствие. В такъв момент Фич Марлоу бе силен и непоклатим като скала. На него можеше да се разчита.

Напливът в болницата продължи до третия ден след пристъпа на Хорацио. После проблемите се смениха с други. Къщите бяха разрушени, хората се нуждаеха от подслон, и храна. За щастие, времето бе тихо и спокойно. Иначе нещастията можеше да се превърне в трагедия.

— Няма да мога да отида до Каракас да взема Джорди още няколко дни — оплака се Фич след поредната изтощителна сутрин в клиниката. — Има още толкова много работа тук.

— Той не изглеждаше нещастен вчера по телефона — отвърна му Маги, суетейки се из кухнята. Мей Пийбълс се бе съгласила да я отмени този следобед, така че тя можеше да посвети няколко часа на себе си. — Няма за какво да се тревожиш.

— Може би си права — погледна я той. — Защо си приготвяш обяд? Ще ходиш ли някъде?

— Да, смятам да отида до кулата да видя дали е останало нещо от нея.

— Стой далеч от това място — изръмжа Фич. — Само неприятности ти носи.

— Но то е моя собственост — напомни му Маги. — Най-малкото трябва да го наглеждам.

— Но не сама.

— О — запротестира тя, — отивам посред бял ден, пък и...

— Ще дойда с теб.

— Но ти имаш работа.

— Мога да изчезна за час. Нали имам нужда от почивка? — Той присви очи. — Защо ме гледаш така? Да не би е присъствието си да попреча на плановете ти? Не смяташ да се гмуркаш във водата, нали?

— Ами...

— Маги, за бога! — подскочи от стола си той. — Ти наистина имаш такова намерение! Понякога не мога да те разбера.

Тя сви рамене.

— Когато Джорди и Питър ме измъкнаха от водата, са прерязали водолазната ми тежест. Били са прави, разбира се. Но имаш ли представа колко струва тя? Освен това, не е моя. Трябва да отида да видя дали не мога да я измъкна.

— Това е лудост. След Хорацио няма да има и помен от нея. Дъното на заливчето е изцяло променено.

Тя намести слънчевите си очила.

— Знам, но все пак ще ида да видя. Длъжна съм заради господин Бърнсайд.

Фич се облещи.

— Той няма да усети, дори и да загуби цял вагон е водолазни костюми. Но ти не ми казваш истината. Има нещо друго, нали? — Той поклати глава. — След това, което се случи, мислех, че поне за известно време ще престанеш да се правиш на русалка.

— Все едно да се покатериш на гърба на коня, който току-що те е хвърлил — съгласи се Маги. — Знам, че ако не го направя сега, после може да е късно. Последните дни бяха толкова напрегнати. Имам нужда да остана малко насаме с мислите си.

Изражението на Фич се промени. Той я погледна изучаващо.

— Да не би да ти е било неприятно да бъдеш сама с мен в къщата?

— Не, разбира се — отвърна бързо тя, макар че и двамата знаеха, че това не бе вярно. След нощта на бурята се любиха още веднъж. Но оттогава спяха разделени. Бяха прекалено заети и изморени, за да изясняват отношенията си. А проблемите помежду им, оставаха неразрешени. — Разбирам желанието ти да си идеш — каза Фич, — но не мога да те оставя сама. Знам, че няма да ти е приятно да се мъкна подире ти, но това, което мога да направя, е да взема своя водолазен костюм и да се гмурна вместо теб, макар че съм сигурен, че няма да намеря тежестта ти.

— Благодаря ти — съгласи се Маги.

Всъщност, нямаше нищо против да дойде с нея. Ужасяваше се от мисълта да се върне на мястото на престъплението, макар да знаеше,

че трябва. Хорацио бе унищожил много от красотите на острова, затова пък времето беше ясно.

— Отличен ден за плуване — отбеляза Фич, след като паркираха колата и тръгнаха през полето.

Той носеше плавници, шнорхел и очукана, но изправна кислородна бутилка, която напълниха по пътя. Маги бе взела чанта, пълна със сандвичи само с кокосово масло, поради липса на каквото и да било друго.

Погледна го крадешком. Беше много красив в джинсите си и ризата на бели и сини райета. От усилената работа и нередовното хранене бе отслабнал, но му отиваше. Наболата по лицето му брада подчертаваше мъжествената извивка на челюстта му.

— Да не смяташ отново да си пускаш брада?

Той потърка с ръка грапавата повърхност на лицето си и ѝ се усмихна.

— Не, щом ти не искаш.

Маги отклони поглед, смутена от топлината в очите му.

— Не искам. Предпочитам да гледам лицето ти.

— И аз твоето. В момента е твърде хубаво.

Те излязоха от завоя и спряха, загледани в кулата.

— Бих казал, че е невредима — провлачено се обади Фич.

— Някои плочи на покрива изглеждат разместени — възрази му Маги.

— Може би.

— Още не сме влезли вътре.

— Защо не оставим това за по-късно? Горя от нетърпение да се потопя във водата.

Тя го погледна изненадано.

— Все забравям какъв отличен плувец си.

— Знам. Смяташ ме за твърде земен, но аз не съм толкова елементарен. И в това е причината на проблемите ни. Ти не ме познаваш напълно, нито аз теб.

Погледна го изненадано. Беше прав. После се запъти след него към плажа.

— Гумената ми лодка е изчезнала — отбеляза тя, когато го настигна.

Той кимна.

— Момчетата ми казаха, че са я завързали с връв, а това не е достатъчно за Хорацио. Няма значение. Аз ще се изкатеря до мястото, ще облека водолазния си костюм и ще се гмурна, а ти ще ме направляваш.

— Не е близо.

— Аз съм добър плувец.

Те се покатериха нагоре по камъните до мястото, от което Маги бе отплувала през онзи ден, който едва не й коства живота.

— Водата не е бистра, както обикновено.

— Защото ураганът е размътил дъното. Къде...

— На около стотина метра пред теб — опита се да надвика грохота на вълните тя.

Морето бе по-спокойно от деня, в който тя се беше гмурнала. Фич стоеше, загледан във вълните. Очите му имаха цвета на небето. След това, с бързо движение издърпа ризата над главата си, захвърли я и свали панталона си. Банският, който носеше сега, бе почти символичен, много по-различен от старомодния бански от миналия път. Видът му бе толкова секси, че можеше да послужи за модел на календар.

Фич обърна поглед нагоре и видя погледа ѝ.

— Не прави това.

— Не мога да се удържа.

— Много бързах и не можах да намеря други плувки.

— Доволна съм да те видя в него. Ти си страхотен мъж, Фич.

— Не ми говори така, моля те. Не мога да гарантирам за себе си, когато ме гледаш така и казваш такива неща. — Той се обърна гърбом и бързо навлече екипировката си. Тя разбра защо не искаше да го види отпред и по лицето ѝ заигра закачлива усмивка.

Но когато той сложи плавниците и шнорхела си, усмивката ѝ се изпари.

— Студено е — промълви той.

— Внимавай — извика Маги. Но той бе вече под водата. Взирайки се в мястото, където бе потънал, тя си спомни за рибата трион и за убиеца в черен неопренов костюм. Ами ако те все още бродеха наоколо? Колко съм глупава — помисли си. Дори и да е така, Фич може да се справи и с двамата.

Чакането ѝ се стори безкрайно. Започна да се безпокои. Въздухът му трябваше вече да се е свършил. Тя закрачи неспокойно напред-назад, поглеждаше към развълнуваната повърхност, която изглеждаше твърде враждебна. Въпреки че бе облякла банския си под дрехите, колкото повече приближаваше водата, толкова по-малко ѝ се искаше да изпита смелостта си. И въпреки това, когато тревогата ѝ за Фич достигна краен предел, тя започна да сваля блузата и шортите си.

Водата наистина бе студена. Сигурно ураганът я бе довял от открития океан, помисли си тя, докато се потапяше в нея и загребваше. Фич ѝ бе оставил маска и шнорхел, но когато се опита да ги използва, за да надникне в мътните дълбочини, не видя нищо друго, освен песъчинки. На дванайсет стъпки под нея би могло да има дузина зловещи водолази, без да може да ги види. Вълнението бе толкова голямо, че солената морска вода непрекъснато пълнеше тръбата на шнорхела ѝ и я караше да се задушаваше. Чувстваше се почти както тогава, по време на ужасното си прежеждие. Обзе я паника.

За щастие, в този момент Фич излезе от водата. Когато съзря светлосините му очи иззад маската, въздъхна с облекчение.

— Добре ли си?

— Добре съм — отвърна той, докато сваляше кислородния си апарат. — Изглеждаш уплашена до смърт. По-добре излизай веднага. Водата не е за теб.

Маги прецапа бързо през скалите до сушата. След малко и той я последва.

— Водата е по-студена от всякога. Няма почти никаква видимост. Все едно да плуваш през снежна буря — рече той, докато сваляше маската и разкопчаваше тежестта си. — Не можах да намеря бутилката ти.

Тя кимна, треперейки. Изведнъж съзря оставения до него предмет.

— Какво е това?

— Виж сама.

Докато той се увиваше в хавлията си, тя се пресегна, взе го и го огледа. Макар и покрит с ръжда, не бе загубил формата си.

— Прилича на къс ръжен.

— Това е колче за притягане на въжета — каза Фич. — Намерих го на дъното, когато претърсвах за водолазната тежест. Използвали са ги навремето за привързване на въжетата в плавателните съдове. Научих го преди години, когато работих едно лято на едно доста добро копие на пиратски, кораб от осемнайсети век. Возехме туристи с него на коктейл по залез-слънце.

Маги кимна. Беше виждала подобен туристически кораб близо до хотела на Рона Честейн. Фич сигурно е правил голямо впечатление в пиратските си одежди. Дали е носил кърпа върху светлата си коса, превръзка на едното око и златна обеца на ухото? На колко ли години е бил тогава? Осемнайсет, деветнайсет или повече? Тя прекара нокът по ръждивата повърхност.

— Дали по времето на „Найтхоук“ и Джеймс Кинли са използвали същите колчета?

— Да.

— Но за толкова много години желязото трябваше вече да е напълно проядено от ръждата?

— Да, освен ако не е било заровено дълбоко в пясъка.

Тя го загледа как закопчаваше ризата си, като все още си мислеше как изглежда като пират.

— Мислиш ли, че това може да е от „Найтхоук“?

— Не знам. Изглежда малко вероятно, но бурята сигурно е преорала цялото дъно. Предполагам, че може да е извадила нещо, заровено там от години, а може би и от векове. Но това е само едно колче, не и кораб. Може да е дошло отвсякъде. Само по себе си то не значи нищо.

— Но ти каза сам, че видимостта е много лоша. Може да има други отломки и парчета.

— Можем само да се надяваме. Да не би да искаш да се гмуркаш за тях сега?

— Не — отговори Маги. Дори и да искаше, не би могла да го стори без водолазния си костюм. И все пак, това беше интересно, много интересно. Подобно на толкова други неща, случили се в Барбадос, и тук се чувстваше някаква предопределеност, помисли си тя. От мига, в който съзря кулата и заливчето, Маги бе убедена, че именно тя ще разреши загадката на Сесили. Дали моментът не бе настъпил, благодарение на Хорацио?

Когато Фич се облече, тя obu изсъхналите си от слънцето шорти и се наметна с блузата. Като носеше маската и плавниците на Фич в дясната си ръка и ръждясалото колче в лявата, тя последва Фич през скалите обратно към плажа.

— Искаш ли де се качиш да видиш какво е положението? — попита я Фич, когато стъпиха върху мекия бял пясък.

— Трябва, щом смятам да се настаня отново тук.

Той рязко спря и се обърна към нея.

— Не мога да те пусна да живееш отново там, Маги. Опасно е.

Тя понечи да му възрази, но се отказа. Не можеше да се отрече, че беше прав.

— Какво да правя тогава? Да се върна в Щатите, както ми каза веднъж? Още ли искаш да го направя?

Лицето му доби измъчен израз.

— Много глупости надрънках тогава. Можеш да останеш в „Мархайтс“. Има достатъчно място.

— Докога?

— Докогато искаш.

— Знаеш, че не мога, Фич.

Те се погледнаха. В очите им напиреха неизречени въпроси. Изведнъж Маги осъзна, че е настъпил моментът да си изяснят всичко. Повече не можеше да продължава така.

— Какво е отношението ти към мен, Фич?

— Мислех, че си го разбрала досега.

— Не, не съм. А мисля, че и ти не си. Или поне, не си ми го казал с думи. Искам да го чуя. Наистина ли означавам нещо за теб или това, което се случи между нас, бе само плътско привличане? А може би само ме харесваш и нищо повече?

— Какво искаш да ти кажа, Маги?

— Ако сам не се сещаш, няма защо аз да ти го казвам — сръза го гневно тя.

— Искаш да ти кажа нещо, което не съм чул от теб.

Обзе я гняв. Нещо в нея й казваше да се махне от този мъж, който така упорито отказваше да признае, че я обича. Но цялото й останало същество се бунтуваше, заставяйки я да чуе горчивата истина докрай. Тя пое дълбоко дъх.

— Е, добре. Нека започна аз. Обичам те, Фич. Случи се, без да го искам. Но е факт.

Когато той остана безмълвен, тя си пое отново дъх.

— Бих искала да остана с теб тук, да започна нов живот в Барбадос.

Това беше. Изрече го. После се взря в него предизвикателно, а по бузите ѝ избиха издайнически червени петна. Фич пръв наведе очи. Изправи се и въздъхна.

— Маги, не мога да настоявам да живееш тук с мен, макар Бог да ми е свидетел, че го искам.

Сърцето ѝ се обърна, но тя запази самообладание, решена да го изслуша докрай.

— Почти съм забравил, какво е да имаш жена, за която да се грижиш — продължи той. — Ти си първата жена, която съм... — Той спря и стисна устни. Очите му станаха безизразни. — Няма да бъде честно спрямо теб.

Маги примига учудено.

— Какво няма да е честно?

— Да те помоля да оставиш живота си в Щатите и да дойдеш тук да живееш с мен. Няма да е честно.

Тя нямаше намерение да говори за женитба, но след като сам го бе казал...

— Защо не? — попита тя.

— По много причини. Първо, много съм стар за теб. Почти на четиридесет. Когато станеш на моите години, ще приближавам шейсетте.

Маги го бе изчислила отдавна.

— Ще бъдеш на петдесет и четири. Аз ще съм зряла жена, а ти — мъж в разцвета на силите си. Не смятам, че разликата във възрастта ни е проблем, предполагам и ти.

— Няма да се получи, Маги. Ти си свикнала да живееш в голям град, имаш добра работа и амбиции.

— Така е, но съм готова да се откажа от тях. Вече мога да го заявя със сигурност. Независимо от това, какво ще стане с нас, няма да се върна в болницата. Освен това, тук ми е много интересно.

— Да, но това е изключение. Обикновено животът в „Мархайтс“ е доста спокоен. Ще ти бъде отегчително.

— Отегчително? Но аз не смятам така. Ти го казваш. — Очите ѝ се свиха. — Истината е, че не мислиш за мен, а за бившата си съпруга, нали? Признай си!

Един мускул затрепка около стиснатите устни на Фич.

— Добре, първият ми брак се провали. Страхувам се да не се опаря пак. Не толкова заради себе си, колкото заради Джорди. Той наистина е привързан към теб и ще се радва да му станеш мащеха. Всъщност, вече го е казвал. Но той преживя една загуба, когато майка му го изостави. Мисля, че втори път ще е фатално.

Объркването на Маги прерасна в обида.

— Я да видим дали съм те разбрала добре. Ти не искаш да се обвържеш с мен, защото не знаеш какво ще излезе от това и се боиш да не нараниш Джорди. Това ли искаше да кажеш?

Красивото лице на Фич почервения, челюстта му бе стисната.

— Мислиш, че е тъпо, но не си права. Съвсем отскоро си на този остров. Вярно, че прекарването ти не бе типична ваканция, но и не приличаше на обичайния живот тук. Ако бях на твоите години и с твоя опит, сигурно вече да съм те помъкнал към олтара — погледът му се впи в нея, изпълнен с желание. — Маги, искам да споделиш живота и леглото ми. Само това би могло да ме направи щастлив.

Изражението на Маги омекна докато го слушаше. Ясно беше, че държи на нея. Понечи да се приближи към него, но той я спря с вдигната ръка.

— Изслушай ме. Само ме докосни и не отговарям за себе си. Но нещата са много по-сериозни. Смяташ, че можем да живеем заедно, но какво ще стане, когато мине медения месец? Какъв живот ще водиш тук, в това изолирано място, грижейки се за дете, което дори не е твое?

— Но аз обичам Джорди.

— Така казваше и майка му, а го изостави.

Маги се намръщи.

— Пак Тина, все тази Тина! Фич, разбери, че аз не съм Тина! Престани да ме сравняваш с нея! Аз не съм ти някоя богата глезана.

— Сега не си. Но може да станеш. Ами ако се окаже, че ти си наследницата на Бърнсайд? Ще бъдеш една от най-богатите и мощни жени в света. И тогава няма да се задоволиш с една полуразрушена плантация и нечие травмирано дете. Но дори и това да не се случи, ти заслужаваш нещо по-добро, Маги!

— По-добро от какво? За бога, Фич, как да ти обясня? Аз те обичам! Искам да бъда с теб! Искам да имам Джорди и други твои деца — добави отчаяно тя. Без да обърне внимание на променения израз в очите му, тя го улови за ръце и продължи да го убеждава отчаяно: — Вярно е, казах ти, че се страхувам да имам деца, но това не се отнася за твоите. Ще изчакам резултата от генетичната експертиза и ако не се окаже, че имам сериозни проблеми... — Гласът ѝ замря, а ръцете ѝ разхлабиха хватката си. — Фич, какво има?

Лицето му бе станало пепелявосиво. Чертите му бяха изкривени от отчаяние. Той се извърна бързо.

— Има още нещо, Маги. Нещо, което не съм ти казвал досега.

Дъхът ѝ секна.

— Какво?

— Не мога да имам деца. Тина роди много трудно Джорди. Не искаше да рискува с друга бременност. Затова си направих вазектомия.

— Вазектомия! — сякаш някой удари Маги с юмрук в гърдите. В продължение на няколко секунди тя не можа да си поеме дъх. Накрая се съвзе и смотолеве: — Има... има процедури за отстраняване на това.

— Вярно е, но те невинаги са успешни. Особено в случаи като моя.

Но Маги не го чуваше. Обърканите ѝ мисли бяха поели в друга посока. Спомни си за свои приятелки, на които бяха прекъснати тръбите. Те също се бяха опитали да уговорят мъжете си за вазектомия, но безуспешно. За болшинството нормални мъже нищо не бе по-кощунствено от това да се лишат от възможността за потомство. Мъжът трябва да е влюбен до уши в жена си, за да се съгласи на такова нещо, при положение, че има само един син и иска още деца.

— Тази жена те е въртяла на пръста си — произнесе хладно Маги. — Сигурно си бил луд по нея.

Той се стегна.

— Никога не съм отричал, че съм обичал майката на Джорди. В противен случай не бих се оженил за нея.

— Ами сега? Какво изпитваш към нея сега, Фич? Каж ми истината.

— След онова, което направи, я презирам.

Ужасно подозрение обзе Маги. Прекалено енергично се брани, помисли си тя. Казват, че от омразата до любовта има само една крачка.

Очите на Фич станаха студени.

— Не съм я виждал откакто ни изостави. За развода се погрижиха адвокатите.

— Може би се боиш да я видиш. Може би това е една от причините да държиш и Джорди настрана от нея.

— Какво?! Не го мислиш наистина!

Без да обръща внимание на гнева му, Маги подви крака и седна в йогийска поза. Раменете ѝ тежко се отпуснаха, а лицето ѝ доби уморения вид на жена, която се е отказала от борбата, поне за момента.

— Мисля, че трябва да се срещнеш с бившата си жена, Фич. Няма смисъл да продължаваме разговора си, докато не го направиш.

— Маги, аз... — Той се пресегна и сложи ръка на рамото ѝ, но тя остана безучастна.

— Остави ме. Искам да остана сама.

— Не мога да те оставя беззащитна.

— Нищо ми няма. Моля те, върви си, Фич. След малко ще се върна в „Мархайтс“.

Той се поколеба, след това кимна, взе водолазия си костюм и потегли нагоре. Когато стигна върха на скалата, се обърна и погледна към нея. Не можеше да я остави сама, изложена на опасност. Скръсти ръце на гърдите си. Ще я изчака да излезе от уединението. Но то продължи дълго. Маги седеше неподвижна, загледана безмълвно в прииждащите вълни, сякаш те можеха да разрешат проблемите ѝ. Изглеждаше толкова мъничка и беззащитна, че сърцето на Фич се сви. Имаше ли право да я отстрани от себе си по този на чин? И дали тя не беше права в обвиненията си по отношение на Тина? Искаше му се да е твърдо убеден. Но не можеше да бъде сигурен, докато не я види и не разреши въпроса с Джорди.

Внезапно с крайчеца на окото си Фич забеляза, че не е сам на върха. Обърна се и видя висок, добре сложен мъж в светли панталони и бяла риза да слиза към него от кулата. Независимо от тена си и от леката, атлетична походка, той имаше вид на градски човек. Фич се досети веднага кой е той.

— Вие сигурно сте Фич Марлоу? — попита мъжът.

— Познахте.

— Здравейте. Аз съм Джейк Кейн. Разговаряхме по телефона преди няколко дни. — Той подаде визитката си на Фич. Беше същата като тази, която бе видял до телефона на Маги. Тя не му бе казвала, че адвокатът е млад и красив. Прободе го пристъп на ревност. — Как е госпожица Мърфи?

— Добре. Можете да се убедите сам. Долу на плажа е.

Джейк Кейн отправи поглед в посоката, която сочеше ръката на Фич.

— Виждам.

— Току-що се гмуркахме — добави Фич. — Тя се безпокоеше затова, че е загубила екипа на вашия работодател по време на нападението.

— Не е било необходимо — намръщи се Кейн. — Ще слеза да поговоря с нея.

— Разбира се. Вървете право напред.

Фич го изпрати с поглед, докато слезе надолу. Изпита необяснимо задоволство като видя, че изцапа скъпия си панталон. Кейн пристъпи по горещия пясък към Маги, която продължаваше да седи в същото положение. Приливът заглуши звука на гласа му, но вероятно той извика името ѝ, защото тя се обърна към него, засенчвайки очите си с ръка. После се изправи и двамата започнаха да разговарят. Тя подаде на Кейн ръждясалото колче и той го заглежда внимателно.

„Какво ли си говореха?“ — зачуди се Фич, после се ядоса на себе си. Нямаше право да продължава да седи тук и да шпионира като влюбен пубертет. Маги очевидно бе в безопасност със своя приятел адвокат. Фич се обърна и се отправи към колата си. Имаше работа в клиниката. А трябваше да се погрижи и за връщането на Джорди.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че Маги е добре?

Въпреки разстоянието, в гласа на Оуен Бърнсайд се чувстваше тревога.

Джейк Кейн премести слушалката на другото си ухо и опря гръб в таблата на леглото от палмово дърво.

— Маги Мърфи е добре. Имах дълъг разговор с нея днес на плажа. Наистина е преживяла ужасни дни, като се почне с нападението и се свърши с урагана Хорацио. Но тя е една малка храбра жена. Вече се е окопитила. Знаеш ли, Оуен, можеш да се гордееш и с Кейт Хъмфри и с Маги Мърфи — независимо коя е внучката ти. И двете са чудесни.

— Да не мислиш, че не съм го разбрал? Гордея се с тях, без да съм убеден, дали в жилите им тече моя кръв — отговори троснато Оуен. — Искам и двете да са в безопасност. Повече няма да допусна да се случват такива премеждия с Маги. Кейн, разбери кой го е направил и се погрижи да предпазиш момичето.

— Точно с това се занимавам в момента — успокои го Кейн. — Не се тревожи. Ще бдя над нея като квачка.

— Разчитам на теб — натърти Оуен. — А сега ми кажи за онази история с колчето.

Джейк взе в ръка малкия ръждив предмет. Бе поискал мнението на експерт по морските въпроси от Историческото общество на Бриджтаун. След това го донесе в хотелската си стая и го постави на видно място върху бюрото си. Описа внимателно находката на Маги.

— Значи, експертът смята, че може да е на възрастта на онзи потънал кораб, по който е пощуряла Маги?

— Да, засега, но без да е провел необходимите изследвания, не може да го твърди със сигурност.

— Ами тогава се погрижи да се направят тези изследвания.

Джейк повдигна вежди. Идеята му се виждаше глупава, а и нямаше нищо общо с професията му. Та той е адвокат, а не някакъв

търсач на съкровища. Дори не обичаше водата.

— Наистина ли искаш да се заемеш с потъналия кораб?

— А защо не? — отвърна с изненадващ ентузиазъм Оуен. — На моята възраст имам право на някои прищевки — пък и мога да си ги позволя.

Последното със сигурност бе вярно, помисли си Джейк, като дипломатично запази мнението си. Щом Оуен желае да се прави на парализиран Жак Кусто, така да бъде.

— Може да се позабавлявам — добави Оуен. — Освен това имам впечатлението, че „Найтхоук“ означава много за Маги. Така че, ако това нещо излезе истинско, ще бъда много любопитен да разбера какво още има на дъното. Но само при условие, че Маги ще бъде в безопасност. Това е основното нещо, Кейн. Каквото и да се случи за в бъдеще, и косъм не трябва да падне от главата ѝ!

След няколко часа таксито на Фич лъкатушеше по завоите на стръмното градче. Накрая стъпи на една дълга, покрита с чакъл алея. Когато спря, Фич слезе, плати на шофьора и се зае да оглежда красивата южноамериканска вила на бившата си тъща.

„Ла Сомнамбула“ бе впечатляваща. Долепена до склона на хълм, в една от най-красивите местности на Каракас, тя представляваше симфония от обградени с колони тераси, по които се виеха лози, преплетени е цветни пълзящи растения в червено, розово и жълто. Околното пространство бе изпълнено с великолепни зелени растения, които Фич разглеждаше с интерес, докато изкачваше мраморните стъпала към входа.

Посрещна го хубава дребна прислужница, облечена в бродирана местна носия. Въведе го в приемна, с която би се гордяла и императрица. Миг след това се появи Лоти Лебъгър.

На младини тя очевидно е била хубавица с международна известност. От това време я делиха десетина килограма и два пъти по толкова години. Въпреки всичко, облечена в стигаща до земята дреха от сурова коприна, тя изглеждаше великолепно. Лицето ѝ се бе запазило младо, благодарение на пластичната хирургия. Буйната ѝ златисточервеникава коса бе вдигната високо върху царствената глава, а в искрящите ѝ зелени очи се четеше интелигентност, чувство за

хумор и мъничко войнственост. Последното остана незабелязано за Фич, който се чувстваше преуморен и желаше час по-скоро да види сина си.

— Фич, скъпи! Изглеждаш толкова добре! Имам чувството, че се разхубавяваш с годините.

— Същото може да се каже и за теб, Лоти — отвърна той като се навеждаше да я целуне по бузата. — Като те гледа човек, няма как да не реши, че животът с твоя цар Мидас ти понася доста добре.

— О, Мишел — произнесе с щракване на пръстите си тя. — Не съм го виждала от години. В момента е в Цюрих на поредната идиотска среща на bankerите. Един Господ знае къде ще го отведе вятърът в следващия момент. Този човек е непоправим!

Фич се усмихна. Мишел Лебъгър, третият съпруг на Лоти, бе международен финансист. Всички съпрузи на Лоти, включително и бащата на Тина, бяха богати. Но Мишел бе единственият, който бе спечелил сам купищата пари, които имаше.

— Къде е Джорди? Добре ли е?

Между извитите вежди на Лоти се появи тъпичка бръчица.

— Добре е. Отиде до басейна.

— Искам да го видя веднага. Липсваше ми.

— Фич, искам да ти кажа нещо — започна Лоти.

Но Фич се беше отправил вече през хола към терасата, под която се намираше наподобяващият лагуна басейн на Лоти.

Вече истински обезпокоена, Лоти се забърза след него.

— Фич...

До отворените френски прозорци, през които полъхваше прохладният морски бриз, Фич изведнъж се спря. От искрящата тюркоазна вода под него долиташе детски смях. Фич разпозна гласа на Джорди, примесен с гърления, подобен на камбана, смях на жена.

Фич се заслуша за секунди, после дебнешком се приближи до декоративната решетка. Долу бе мокрият Джорди, който цапаше покрай ръба на басейна, отправен към дъската за скачане. Една жена с платиненоруса дълга до кръста коса и стройно загоряло тяло го наблюдаваше.

— Защо не ме предупреди, че Тина е тук? — запита Фич като погледна обвинително Лоти.

— Опитвах се, но ти така бързо се втурна към басейна. Трябваше да ѝ кажа, че Джорди е тук. Много бе разтревожена заради урагана. Не можех да ѝ попреча да дойде, нали?

Ресниците на Лоти, оплитала с успех толкова мъже още от детската си възраст, пърхаха умоляващо. Но изражението на Фич остана непреклонно. Трябваше да очаквам това, помисли си той. Кой знае, може пък да е за добро. Искаше му се само да бе по-подготвен, за да е по-сигурен в реакциите си.

— От колко време е тук с него?

— Тина пристигна снощи, така че от един ден. Отначало Джорди се стесняваше от нея. Но, както виждаш, вече се разбират отлично.

— Наистина.

— Фич, нали... нали няма да правиш сцени? — хвана го умоляващо за лакътя тя.

— Очевидно е, че съм излишен в тази малка семейна идилия — отговори той. — Не, няма да правя сцени — пое дълбоко дъх той, — но смятам да разваля партито.

В основите на стълбата, водеща към басейна, Фич се спря. После излезе на светло. Джорди, който току-що бе излязъл от водата след поредното си гмуркане, го видя пръв.

— Татко! — извика възторжено детето. После щастливото изражение замръзна върху лицето му и той отправи неспокоен поглед към майка си.

Излегната в шезлонга си, Тина леко се обърна. Фич видя отражението си в слънчевите ѝ очила.

— Здравей, Фич — каза хладно тя.

— Здравей, Тина — опита да запази самообладание той, макар че това, което чувстваше, не можеше да се нарече привързаност. Пред очите му като на филм премина целият им живот — битките и помиренията, гнева и страстта. Само не и отегчение.

— Изглеждаш добре — изрече той като я изгледа с любопитство. Беше във великолепна форма, както винаги.

— Татко, мама се е тревожила за мен — вмъкна се Джорди. — Искала е да се убеди, че съм добре.

Тревожила ли? Гняв обзе Фич. За миг се изкуши да каже какво мисли. Маги бе права като го предупреди за опасността на ситуацията. Тя наистина бе много разумна, освен в случаите, когато трябваше да

мисли за себе си. Тина се надигна и спря за момент инстинктивно, за да му даде възможност да изпита пълното въздействие на разголеното ѝ женствено тяло. После се протегна за кърпата си.

— Имаме много да си говорим, Фич.

— Да — съгласи се той.

— Но сега не е нито времето, нито мястото.

— Така е.

— Може би довечера, след вечеря.

— Защо не сега, след като се облечеш, в библиотеката на Лоти?

Проклет да беше, ако поемеше отново риска да прекара една вечер с Тина в ролята на глупак. Знаеше колко очарователна можеше да бъде и нямаше намерение да позволи вечерта да завърши с романтично помирение. Може би щеше да приеме, ако бе по-сигурен в реакциите си спрямо нея. Но засега бе сигурен само, че не трябва да губи позициите си спрямо Джорди и че трябва да направи онова, което е най-добро за сина му.

Тина свали очилата си и го погледна предизвикателно.

— Що за глупост!

Знаеше точно какво иска да каже. След толкова години бурен брак, можеха да се разбират и без думи.

— Може и да е глупост, но аз искам така.

— За да бъдеш в безопасност, така ли? — присмя му се тя.

— Може и така да е.

— Добре. Нека бъде библиотеката. Ще дойда там точно след половин час. Не закъснявай.

— А нима съм закъснявал някога?

— Татко? — започна Джорди, след като майка му излезе. Изражението му бе разстроено.

Фич положи успокояващо длан върху слабичкото му рамо.

— Радвам се да те видя, синко.

— И аз, но — знам, че още си ядосан на мама, но...

— Не се безпокой. Майка ти и аз трябва да поговорим, това е всичко. Няма за какво да се тревожиш. — Фич се стараше да бъде колкото се може по-убедителен.

Облицованата с ламперия библиотека на Лоти, с ориенталските килими, лавици с класическа литература и масивното писалище в стил „Уилям и Мери“ контрастираше с лукса на плюша и варосаните стени в останалата част на къщата. Фич крачеше нервно напред-назад по дъсчения под, като се спираше от време на време да прокара пръст по гърба на някоя от подвързаните с кожа книги, изпълнили лавиците отдолу догоре. Попадна му чудесно томче със събраните пиеси на Молиер, което, за голямо негово учудване, се оказа неразрязано.

— Нетърпелив както винаги — провлече глас Тина от вратата.

Фич се обърна и се изправи с лице към нея. Беше се преоблякла в бяла памучна рокля, която прилепваше по стройната ѝ слаба фигура и откриваше загорялото ѝ тяло е тен на златиста праскова.

— А ти какво очакваше?

— О, винаги съм знаела какво мога да очаквам от теб, Фич. Ти си напълно предсказуем. Ядосан си, задето съм се промъкнала тук без разрешението ти, разбира се. Не искаш да покваря Джорди с моите лоши навици.

— Не искам да го нараниш отново. Вече го направи веднъж.

— Зная — отговори тя е неподозирана тъга, приближи се до бюрото, взе една малахитова кутия за цигари, после я остави. Отпусна се в кожения стол и кръстоса дългите си крака.

— Фич, повярвай ми, няма да огорча отново Джорди за нищо на света. Най-лошото, което направих, бе, че го нараних. — Тя го изгледа изпод дългите си гъсти мигли. — Не беше лесно да нараня и теб, повярвай ми.

— Странно, защо не ти вярвам?

— Истина е.

— Тогава защо го направи?

— Защото трябваше да скъсам с този начин на живот. Той не беше за мен. Не съм домошар, а и да остана на един остров, още по-малко ми допада. Задушавях се.

„Защо ли я попита?“ — почуди се Фич. Нали знаеше отговора.

Тина отметна назад дълъг кичур руса коса.

— Не трябваше да се женим. Трябваше само да изживеем лудешката си страст. Но ти поиска да се оженим, а аз бях толкова хлътнала по теб и толкова млада.

— Права си — призна Фич. — Не трябваше да се женим. Аз съм виновен за женитбата, аз настоявах.

Беше изцяло обсебен от нея и като всеки истински мъж, желаше да я притежава, да я привърже към себе си. Но се оказа толкова трудно, колкото да задържиш живак. Беше направил всичко възможно, дори пожертва мъжествеността си. Но женитбата само отрови страстта им. Непрекъснато воюваха и накрая Тина въстана, като напусна и двамата — него и сина им. Може би Джорди бе страдал повече и от двамата.

— Тина, какво искаш?

Тя го погледна с изненада.

— Много просто. Искам да се срещам с Джорди.

— Колко често?

Тя се изправи от стола си, стъписана.

— Сега ли ще вземеш решение?

— Да. Колко често?

Очевидно неподготвена за отговор, тя забарабани с нокът по долната си устна.

— Не мога да го виждам прекалено често. Май ще е най-добре малкото ми момче да е непрекъснато с мен, но това е невъзможно. Толкова съм заета с турнира. Бих искала да го виждам от време на време. За да не ме забрави, разбираш ли.

Фич потисна злорада усмивка. Разбра, че я е уплашил с неочаквания си ход. Тя се страхуваше да не ѝ прехвърли родителските права.

— Три-четири пъти в годината по за една-две седмици достатъчно ли е?

— Повече от достатъчно. Всъщност, може би невинаги ще го държа по две седмици. Животът ми е ужасно напрегнат.

— Ами тогава уговори датите с Джорди. Сигурен съм, че което е добро за вас, ще бъде добро и за мен.

— Наистина ли? — Тя се взря в него. — Да си призная, не очаквах да бъдеш толкова сговорчив по този въпрос. Бях се подготвила за истинска битка. По-рано не беше толкова разбран. Какво те е променило, Фич?

— Един човек ме убеди да погледна на нещата по друг начин.

— О! — Тина отново кръстоса крака. Скъпите ѝ сандали, с каишки от фина бяла кожа подчертаваха патрицианската елегантност

на дългите ѝ голи крака. — Да не би този човек да е от женски пол? — игриво попита тя.

— Да.

— Нека да отгатна. Да не е момичето, което живее в Сърлинг Тауър?

Фич се стегна.

— Как разбра?

— О, имам си източници. Клюките на острова все още достигат до мен. Пък и Джорди ми каза за нея. Маги или Марги, нещо такова.

— Да, името ѝ е Маги. Тя е медицинска сестра.

— Колко хубаво. Можете да си приказвате за много неща. Сигурно обсъждате с часове увлекателни теми като операционни шевове и стафилококови инфекции.

Фич потисна усмивката си. Всъщност, те с Маги почти не говореха за професията си.

— След урагана тя ми оказа голяма помощ в клиниката.

— О, сигурно. — Тина скубеше тапицерията на фотьойла си. — Хубава ли е?

— По ненаатрапчив начин. Не като теб.

Фич мислено съпостави двете жени. Бяха толкова различни. Тина — фрапантна златна богиня. Маги — дребна и силна, с честно лице и сериозни сиви очи, с щедро женско тяло. Как е могъл да обича две толкова различни жени, учуди се той. Защото нямаше и съмнение, че страстно е боготворял Тина. Пламъкът на страстта им бе така буен, че изпепели всичко.

Сега, пред лицето на отлетялата любов, примирил се със загубите от миналото, той изведнъж ясно разбра, че обичаше и се нуждаеше от Маги повече отколкото е обичал и се е нуждаел някога от Тина. О, как е могъл да бъде такъв глупак да се съмнява в това? И как ще понесе сега загубата на Маги?

Тина се надигна грациозно от стола и се приближи към мястото, където той седеше подпрян замислено върху едно масивно резбовано бюро.

— През цялото време докато бяхме женени, Фич, ние се сражавахме като зверове в клетка. Но плътското ни влечение не угасна. Искаш ли да чуеш нещо смешно? Сега си толкова привлекателен за

мен, колкото и преди. След толкова много време сините ти очи пак ме карат да се разтапям.

Тина сложи дългия си коприненомек пръст върху брадичката му, после го плъзна към устните му. След това се наведе и го целуна леко и продължително.

Тялото на Фич бе обзето от автоматичен импулс. Но той го усети и го потисна. Не защото желаше Тина по-малко, отколкото в миналото. На чувствената ѝ красота не можеше да се устои. Но за него тя бе вече история, врата, която трябваше да остане затворена, ако искаше да започне нов живот.

Той се измъкна внимателно от прегръдката ѝ.

— Свършено е, Тина — каза ѝ сериозно.

— Наистина ли? — Тя го погледна изучаващо.

— Да — отговори твърдо той. — Така е по-добре и за двама ни.

— Може би — съгласи се с въздишка на съжаление тя. — Но е жалко. Неприятна ми е тази твоя Маги, без да съм я видяла.

Маги внимателно се спусна през борда на лодката и се гмурна в синьо-зелените води на океана. Надолу водата бе все още размътена, не толкова от Хорацио, колкото от машината за издухване на пясъка, която току-що бе напуснала. Дори и сега, когато ушите ѝ бяха пълни с вода, Маги продължаваше да чува силното ѝ боботене.

По нареждане на Оуен Бърнсайд, Джейк Кейн бе наел професионални гмуркачи да изследват района около плажчето, на което Фич бе намерил корабното колче. „Ако дори едно парче от твоя призрачен кораб се намира там долу, бъди сигурна, че ще го намерят“, бе казал той на Маги.

Бяха изминали три дни, откакто ги наблюдаваше да работят, но все още не можеше да преодолее клаустрофобичното чувство, което я обземаше при потапяне във водата.

— Сигурна ли си, че искаш да се включиш толкова активно? — попита я Джейк Кейн. — Едва не си загинала тук. Не е ли по-добре да стоиш отвън, на сухо и топло?

— О, искам да наблюдавам отблизо — и да помогна, ако се наложи — бе настояла тя. — Не мога да го обясня, но за мен е много

важно да намеря следи от „Найтхоук“. Давам си сметка за това едва сега, когато вероятността е така голяма.

Въпреки това, първия път Маги бе така изплашена, че изразходи запаса в резервоара си два пъти по-бързо от обикновено. Сега обаче ужасът трая само няколко минути. Няма от какво да се страхува, повтаряше си упорито тя, с двамата опитни гмуркачи във водата под нея, които усилено изследваха дъното за евентуални отломки, заровени в пясъка.

Като надничаше любопитно през маската си, Маги се спусна надолу. Нямаше много за гледане, поне засега. Вчера обаче те изровиха златна катарамата като тези, които са носели благородниците през осемнадесети век. Може би катарамата е принадлежала на млад мъж, който се е надявал да се спусне благополучно от кораба в прегръдките на своята любима? Може би това е бил самият Кинли, фантазираше Маги. Това ѝ даваше надежда, че не прахосва напразно времето на Джейк Кейн и парите на Оуен Бърнсайд.

Докато мъжете работеха, Маги описваше бавни кръгове над тях, дишайки с тренирано спокойствие през респиратора. Търсенето на съкровището бе единствената причина, която все още я задържаше на острова. След смазващото откровение на Фич тя нямаше защо да остава повече на Барбадос. Опасно бе да стои в кулата, а не искаше да отива в „Мархайтс“. Но накрая бе принудена да признае, че единствената причина да се мотае още тук е Фич. През цялото време се бе надявала, че нещата помежду им ще се оправят, че той ще коленичи пред нея и ще ѝ се обясни в любов. Вече знаеше, че това е невъзможно. Ако Джейк не бе предложили да търсят „Найтхоук“, сега щеше да е в Балтимор и Барбадос щеше да бъде за нея само болезнен спомен. Но това ще стане скоро, така или иначе. Беше получила само малка отсрочка.

При тези мисли я обзе студеното чувство за празнота. Сякаш за да избяга от собственото си нещастие, тя се отклони малко встрани от подводните лампи на гмуркачите. Нямаше нищо. Рибата бе уплашена от мотора и океанът бе пуст. Тя се обърна бавно и тръгна обратно.

Не бе виждала Фич от оня ден на плажа, откакто пусна бомбата за вазектомията си. Когато по-късно вечерта се върна в „Мархайтс“, него го нямаше. Беше доволна, защото това означаваше, че може да опакова малкото си вещи, да повика такси и да отиде до хотела на Рона

Честейн, без да се вдига много шум. Фич бе позвънил веднъж да разбере как е. Каза ѝ, че в клиниката няма много работа, че може да отиде до Каракас за Джорди и че ще отсъства няколко дни. Повече нямаха какво да си кажат.

— Мразиш ли ме за това, че не ти казах по-рано за вазектомията? — попита я той.

— Не — отвърна тя. — Не си бил длъжен. Това е толкова лично. Пък и аз ти казах по-рано, че не искам деца.

— Знаех, че не го мислиш наистина — отвърна той. — Ти си родена да бъдеш майка, Маги. Един ден ще станеш чудесна майка, като срещнеш подходящ човек.

Сърцето ѝ се сви. Двайсет и шест години бе чакала подходящия човек. Нямаше нито време, нито енергия, за да продължи.

Фич се спря, преди да си вземе довиждане. Знаеше, че очаква да му каже, че вазектомията няма значение. Но бе прекалено сърдита и разочарована, за да го направи. Имаше значение, но не толкова заради това, че не може да ѝ даде децата, които сега толкова искаше. Имаше значение, защото бе обичал друга жена толкова много, че бе предприел такава сериозна стъпка заради нея. Макар да се смяташе за разбрана и толерантна, Маги не можеше да се примири. Пронизваше я ревност всеки път, когато си спомнеше за това.

Под нея машината за издухване на пясъка бе спряла и двамата гмуркачи разглеждаха нещо. Те ѝ сигнализираха, че излизат на повърхността и заплуваха нагоре. Маги ги последва. Бяха намерили нещо като чиния.

— Мисля, че е златна — каза възбудено този, когото наричаха Боб. — Може да има още няколко. Направихме удар.

Водолазите работиха целия следобед и изровиха цяла колекция от малки предмети, повечето от които бяха ръждясали до неузнаваемост. Маги остана с тях, но нямаше хъса на мъжете. Измори се и като се качи в лодката, свали водолазния си костюм.

— Какво мислиш, че е това? — запита тя Джейк Кейн. В ръката си държеше парченце метал, толкова проядено от ръждата, че бе загубило формата си.

— Нямам представа. — Той не умееше да плува, затова лежеше на един стол на палубата и се наслаждаваше на слънцето, като

наглеждаше съоръжението. — Трябва ни историк или археолог, за да каже какво представляват повечето от тези парченца.

— За археолога може да са от значение, но за мене не.

— Права си — съгласи се Джейк — Но трите златни чинии, които водолазите намериха, наистина имат значение. Оуен ще бъде доволен, макар че сигурно ще ги подари на музея в Бриджтаун.

Маги също бе довольна. Но тя още не бе намерила това, което търсеше, макар че не бе сигурна какво е то. Та нали нямаше начин сватбената рокля на Сесили да се е запазила на дъното на океана толкова време?

Над водата се показва главата на един от гмуркачите. Той вдигна маската си и Маги разпозна Боб.

— Намерихме един сандък.

— Сандък ли? — наведе се над перилата Джейк. — Това е интересно.

— Заровен е доста дълбоко и сигурно е много ръждясал. Може да се разпадне, ако се опитаме да го извадим. Като си починем, ще се гмурнем да видим какво може да се направи.

Маги, която слушаше, погълната от обзелото я от няколко дни вцепенение, скочи на крака и потупа Джейк по рамото.

— Ще си сложа отново костюма и ще се спусна с тях.

Джейк бе изненадан.

— Каза, че си уморена и смяташ да си ходиш.

— Знам, но имам особено предчувствие. Мисля, че трябва да слеза и да видя това нещо, преди да са го извадили от водата.

Маги влезе в каютата и облече все още мокрия водолазен костюм. Вече на палубата, сложи плавниците и останалата екипировка. Това щеше да е последното спускане за всички. Слънцето бе слезло ниско и видимостта бе намаляла. Тя окачи фенера на пояса си и като пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си, последва двамата мъже през борда.

Щом стигнаха дъното, и тримата включиха фенерите си. Боб и Джим насочиха своите към дъното и Маги видя това, за което говореха. На мястото, където бяха разровили пясъка, се виждаше правоъгълен предмет. Боб се спусна надолу и започна да разчиства пясъка наоколо. В ръката му остана парче дърво, което се разпадна на дребни частици. Той погледна към другаря си, после към Маги и

поклати глава. Това означаваше, че не се надява да извадят сандъка цял на повърхността. Беше се запазил, поради това че пясъкът го бе оковал в прегръдките си. Досега Маги не бе противоречала на мъжете, които си разбираха от работата много по-добре от нея. Но вече не може да се удържи. С безумно чувство в гърдите, тя заплува надолу и започна да помага на Джим и Боб да разравят пясъка. Трябваше да знае какво има в сандъка! Сега, когато го бяха намерили, не можеше да го предаде обратно на океана.

Постепенно започна да се очертава неговата форма. Работата вървеше бавно. Независимо от усилията на тримата, водата наслагваше пясъка обратно, като някое живо същество, решило да опази дълго укриваното си съкровище. Над тях, светлината бързо отслабваше. Морето стана тъмно и враждебно. Сега водолазите бяха оградени само от изкуствения кръг светлина. Когато сандъкът бе полуразровен, той започна да се руши подобно на хартия, разтворима във вода и изчезваше пред очите им. На мястото му не остана нищо, освен няколко мрачни отломки, които бързо отплуваха и една черна дупка.

Отчаяна, Маги направи жест на разочарование към своите спътници и насочи фенерчето си право в дупката. Тя не бе съвсем празна. Боб видя същото, което и тя. Той се пресегна и извади купчинка малки кръгли предмети. Бяха перли — перлите, вшити в сватбената рокля на Сесили, изведнъж осъзна Маги. Само това бе останало от тази легендарна дреха. Бяха престояли скрити от света в продължение на двеста години.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Перлите блестяха с мека светлина в ръката на Маги, всяка една от мъничък опалесцентен свят. Тя ги подреди върху покривката на леглото и започна да ги разглежда една по една. Изучаваше гънките и патината по тях, като ги обръщаше между пръстите си.

Опита да си представи как са изглеждали зашити върху сватбената рокля на Сесили. Дали са били разпръснати по цялата пола или около деколтето? Никой не можеше да каже, защото от роклята бе останало само това.

Маги ги събра с уморено движение и внимателно ги сложи в кадифена торбичка, която купи от Бриджтаун, преди Джейк Кейн да я остави в „Долфин Бей“.

— Искан ми се да си в моя хотел, а не тук — бе й казал той недоволено, докато й отваряше вратата, за да слезе от колата.

— Имам приятелка тук. Казах ти вече за нея, момичето, с което се запознах в самолета.

— А, да — отвърна Джейк и леко се намръщи. — Рона Честейн, интересно име.

Той бързаше да се прибере, за да позвъни на Оуен Бърнсайд и да го информира за случилото се през деня.

— В хотела ли ще останеш тази вечер?

— Нямам никакви планове. Освен това съм доста изморена, след такъв ден. Единственото, за което имам сили, е да позвъня, за да ми донесат нещо за хапване и да си легна.

— Чудесно, значи да не се тревожа за теб. Ще ти звънна, след като говоря с Оуен Бърнсайд, става ли?

— Разбира се.

Маги му махна и се качи в стаята си. Искаше да бъде сама. Имаше да мисли за толкова много неща. Твърде много, наистина. Докато гледаше кадифената торбичка се почувства толкова обърквана, че дори й прилоша. Тя се протегна към масичката до леглото и взе жълтото листче. Бе го намерила под вратата, когато влезе.

„Господин Фич Марлоу остави съобщение за вас, много настоява да говорите. Моля, обадете му се.“

Маги смачка хартията, напъха торбичката в джоба си и тръгна към плъзгащите се стъклени врати. Една част от нея жадуваше да говори с Фич, но другата все още бе сърдита заради онова, което той е бил в състояние да направи, но за друга жена. Макар да съзнаваше, че няма рационалност в чувствата ѝ, тя не можеше да се примири.

Унесена в мисли, тя си бръкна в джоба и напипа торбичката с перлите. Трябваше да ги даде на Фич, нали той беше наследник на Сесили. Логично бе да предполага, че проклятието над Сърлинг Тауър ще отпадне, след като му даде онова, което бе останало от роклята ѝ. Поне се почувства удовлетворена.

Внезапно Маги се обърна решително и отиде до телефона.

— Бих желала да взема такси. След половин час? Благодаря. Ще сляза долу да чакам.

Забърза към банята, за да се огледа. Страните ѝ бяха почервенели от стоене на слънце цял ден, косата ѝ бе разбъркана, а в очите се четеше тревога. Реши да вземе набързо душ и да се преоблече. Дали да не сложи новата рокля, която онзи ден купи от бутика в хотела? Нямахше да ѝ навредят и мъничко червило и грим.

Двайсет минути по-късно Маги заключваше вратата си, когато чу познат глас:

— Хей, много сладка рокля. Къде си тръгнала така издокарана?

Рона Честейн бе облечена с панталон и блуза на цветя. Изглеждаше различно, ала Маги не можа да определи как.

— Отивам до „Мархайтс“, за да предам един пакет. Поръчах такси и слизам долу да чакам.

— Какво съвпадение — рече Рона, като я настигна. — Аз също трябва да ходя в тази част на острова. Защо да не те откарам?

— Но таксито ми ще пристигне всяка минута.

— Ще го вземе някой друг. Изчакай ме на паркинга, а аз ще предупредя момчето на рецепцията. Всичко ще се уреди — усмихна се Рона окуражително. — Освен това, можем да поклюкарстваме. Имам да ти разказвам за една необикновена среща. Наистина беше особено.

— Добре — усмихна се Маги, макар все още да се притесняваше, че бе поръчала такси и няма да го вземе.

Както предложи Рона, тя излезе през задния вход на хотела и отиде на паркинга. Няколко минути по-късно приятелката ѝ се появи загадъчно усмихната.

— Всичко е наред. Една двойка чакаше за такси, така че нямаше никакъв проблем. Да отидем да вземем колата.

Докато вървяха, Маги ѝ хвърли любопитен поглед.

— Изглеждаш различно, но не мога да определя как.

— Нямам грим — отвърна Рона. — Заради някаква инфекция не мога да нося лещи, нито да слагам спирала и очна линия. Чувствам се отвратително. Сякаш миглите ми са голи. Освен това съм ужасно късогледа. Виждам колкото прилеп.

— Надявам се, че поне докато шофираш ще сложиш очила.

Рона я тупна по рамото.

— Не се тревожи, дечко. Имам си в чантата, няма страшно.

Маги седна в открито бъги обнадеждена и Рона потегли.

Минаха през входа на паркинга и излязоха на главния път. Вечерта бе много приятна — изпъстрено със звезди небе и кръгла сребърна луна.

Колата набра скорост и Маги остави топлият бриз да развява косите ѝ. Беше нервна, заради срещата с Фич, но тя трябваше да се състои. Плъзна ръка в джоба, където бяха перлите. Трябва да му ги даде и да сложи край на проклятието. После може да му продаде кулата, ако все още я иска. Силна болка прободеше гърдите ѝ при тази мисъл, тя сложи ръката си там.

— Хей, не ме ли чуваш? — попита Рона. — Ще възразиш ли, ако спрем в Крайст Чърч, за да взема нещо оттам?

— Разбира се, че не.

— Трябва да изпълняваме всички тъпи поръчки на нашите гости. Една госпожа смята, че е изпуснала портфейла си на някоя от черковните пейки. И аз, каквато съм добродушна глупачка, ѝ обещах да огледам.

— Много хубаво си направила — каза Маги.

— Та ти изобщо не ме чу.

— Извинявай. Бях далеч оттук. Но сега те слушам. Разкажи за необикновената си среща. После и аз ще ти разкажа за моите.

Огледалце, огледалце, коя от двете е имала по-необикновена среща?

Те продължиха да се смеят и шегуват. Въпреки неприятностите, които имаше, Маги опита да поддържа веселия дух на разговора. Изслуша внимателно разказа на Рона, който се оказа доста смешен. И когато дойде нейният ред, тя разказа как се бе гмуркала да търси „Найтхоук“ и как бе намерила перлите.

— Искаш да кажеш, че това са перлите от роклята на Сесили? Ами това е страхотно! И край на проклятието, щом ги дадеш на Фич Марлоу.

— Това е моята теория. След тази нощ вече няма да ме грози опасност.

— Добре звучи. Ще те закарам в „Мархайтс“ веднага щом свърша с тази досадна поръчка.

Рона спря на малък пуст паркинг, недалеч от черквата.

— Е, стигнахме. — Тя посегна да си свали очилата, после се отказа. — Може би е по-добре да съм с тях в тоя мрак.

— Да, тъмничко е. Вземи това — предложи Маги и извади фенерче от жабката.

— Виж какво, нали си приятелка. Вземи го и ела с мен. Тръпки ме побиват от това гробище.

— Права си — съгласи се Маги и с неохота слезе от колата. — Не е ли това мястото с особената гробница? Там дето ковчезите се местели.

— Да, точно това е.

Рона закрачи с дългите си крака по пътеката към гробницата. Маги я последва като непрекъснато се оглеждаше наляво и надясно. Вече съжаляваше, че не бе взела таксито.

Надяваше се черквата да е заключена, ала не беше. Сградата бе мрачна и тиха, само луната надничаше вътре през пролуките на прозорците.

— Тук някъде трябва да има ключ за осветлението — рече Рона и като не го намери изруга. — И как да намеря тъпия портфейл?

— Ще осветявам местата едно по едно, а ти ще търсиш. Какво ще кажеш?

— Окей, давай.

Маги включи фенерчето и го насочи към дългата пейка. Двете момичета обиколиха всички места отзад напред, после се върнаха към

центъра, но навсякъде бе празно. Не намериха нищо, освен една клечка от захаросан плод и няколко използвани хартиени кърпи.

— Само си загубихме времето — оплака се Рона.

— Може някой вече да го е взел — предположи Маги.

Тя обиколи черквата със светлината и лъчът попадна върху лицето на Рона, което изведнъж ѝ заприлича на призрачна маска. Никога не я бе виждала с очила. В колата бе доста тъмно, за да забележи каквито и да са подробности, а и въобще не обърна внимание. Сега обаче, под светлината на фенерчето, кафявите очи на Рона зад очилата бяха всичко, което видя.

Ръката ѝ трепна така, че светлината подскочи неистово и тя извика ужасена. Без грим очите на Рона изглеждаха различно... и в същото време страшно познати. Беше ги виждала някъде. И изведнъж се сети — зад водолазната маска. Точно тези очи бе видяла онзи следобед, когато ѝ издърпаха кислородния маркуч и едва не се удави.

— Какво има? — попита Рона. — Изглеждаш странно.

— Н-не, нищо — запъна се Маги. — Май настъпих нещо.

— Да не би да е мистериозният портфейл?

— А, не, просто една дъвка — излъга Маги.

— Слушай, така и така се забавихме много. Да отидем да погледнем и в двора, да не би пък да е паднал някъде там, а?

Със своите надгробни камъни и плесенясали гробници дворът бе последното място, където Маги би желала да отиде. Толкова беше шокирана от откритието си, че не можеше да мисли. Нима беше възможно Рона да е нейният нападател?! Не, със сигурност не! Това е лудост. Ами с тази висока момчешка фигура човек лесно можеше да я сбърка с мъж във водолазен костюм. Никой обаче не знаеше, че Маги е излязла с нея тази вечер.

— Идваш ли?

— О, да, разбира се, извинявай.

Маги неохотно тръгна след нея. Какво идеално място за убийство е старият черковен двор, каза си тя. Абсурдно е да мисли така, нали? Свободната ѝ ръка напипа перлите в джоба. Не ги бе дала на Фич, което значеше, че проклятието все още тегне над главата ѝ.

Рона навлезе навътре в двора.

— Може би ще ми светнеш — каза тя, като се обърна и препречи пътя на Маги. — Ето тук. — Тя протегна лявата си ръка.

Какво ли беше това в дясната, запита се Маги? Бе забелязала някакъв малък тъмен предмет. Нима пистолет?

Маги понечи да се върне, ала Рона бе много бърза. Тя се спусна и грабна фенерчето от ръката ѝ. После извади дясната си ръка и оръжието проблесна на лунната светлина.

— Страхувам се, че няма да стигнеш до „Мархайтс“ тази вечер — заяви Рона.

Фич остави слушалката и се почеса. Тази сутрин се бе върнал с Джорди на острова и цял ден се опитваше да намери Маги в хотела. За кой ли път му отговаряха, че е излязла. Беше ядосан и разтревожен, ала последният разговор със служителя от рецепцията в „Долфин Бей“ направо го уплаши. Като си поразрови мозъка започна да звъни и по другите хотели. На петия път откри къде е отседнал Джейк Кейн.

След като се представи, Фич каза:

— Съжалявам, че ви безпокоя, но се тревожа за Маги.

— Няма за какво. Последният път, когато я видях, беше добре.

Гласът на Джейк звучеше успокоително.

— Кога беше това?

— Преди няколко часа, когато я оставих в хотела ѝ.

Какво правеха тези двамата толкова време заедно, запита се Фич измъчван от ревност.

— Ами, аз току-що звънях там. Казаха ми, че не е в „Долфин Бей“. Поръчала такси, за да дойде при мен в „Мархайтс“. Таксито пристигнало, но тя изобщо не слязла. Позвъних горе, ала никой не отговори.

— Какво? — Гласът на Джейк стана не по-малко тревожен. — Каза, че няма да ходи никъде тази вечер. Сигурен ли сте в това, което казвате?

— Нямаше да ви звъня, ако не бях.

— Да се срещнем в хотела. Аз ще се обадя в полицията.

— Защо правиш това, Рона? — гледаше я Маги учудено.

Насочила пистолета право в корема на Маги, тя изглеждаше съвсем различно на лунната светлина. Момичешките черти някъде се

бяха стопили. Беше безмилостна и невъзмутима... и опасна.

— Не го приемай лично, просто работа.

— Работа? Искаш да кажеш, че някой те е наел? Кой?

— Съжалявам. Имам изрично указание да не разкривам името на работодателя си, дори... да не съществува вероятността да предадеш някому информацията. Както и да е, не го приемай лично. Всъщност, дори си ми симпатична. Беше ми приятно с теб. Но забавлението си е забавление, а бизнесът — бизнес. А сега се обърни. — Рона я бутна по рамото е фенерчето. — Тръгвай — и й посочи тясната пътечка към дъното на двора.

— Какво ще правиш? — попита Маги, макар да имаше ужасно предчувствие.

— Ще се разходим до любимото ти място — живописното кътче на голямата загадка на ковчезите. Боя се, че там ще трябва да ти се случи нещо.

— И какво по-точно.

Докато вървеше, препъвайки се пред Рона, Маги непрекъснато се оглеждаше за възможност за бягство.

— Ще паднеш в гробницата. Колко ще са учудени уредниците тук, когато те намерят утре сутринта със счупен врат!

Рона зацъка с език. Ледени тръпки полазиха по гърба на Маги.

— Значи ти си играла всички тези номера — рече тя с обвиняващ тон.

— Да, но никой не знае. Работодателят ми не желае твоята смърт да се свързва с неговото име. Не успях да те удавя, защото се появиха онези хлапетии. А бях обмислила всичко доста добре, струва ми се. Хората знаят за теб, че си завладяна от легендата за Сесили Марлоу и че са те нападали скитници или местни хора, на които не им харесва да живееш в кулата. Смъртта ти ще има дузина правдоподобни обяснения. Удавянето щеше да изглежда съвсем случайно. Никой нямаше и да помисли, че може да е по поръчка.

— Но момчетата те видяха — опита да възрази Маги отчаяно.

Бяха приближили гробницата и тя трябваше да измисли нещо, и то бързо!

— Вярно. Какви безделници! Но не смятам, че това ще създаде особени проблеми. Кой друг, освен теб, би могъл да свърже този инцидент с мен? Стигнахме.

Наистина, ужаси се Маги. Точно пред нея отворът на гробницата зееше като заровена в земята каменна уста. Стъпалата, които водеха към мрачните дълбини, ѝ се сториха като щръкнали зъби. Маги се обърна към Рона, но молбата замръзна на устните ѝ, като видя изражението ѝ — очевидно бе доволна от себе си.

— Така. Мисля, че е по-добре е да ми дадеш онези перли, за които бе любезна да ми съобщиш.

— Защо? Какво ще правиш с тях?

Беше безсмислен въпрос, ала единствената надежда на Маги бе да я накара да говори. Рона се засмя. Гласът ѝ започна да става поплътен. Какво ставаше? Дали можеше да направи нещо в своя полза? Маги заоглежда момчешкото тяло на Рона.

— Ами, естествено заради стойността им — отвърна тя. — Освен това няма да е лошо да бъдеш и ограбена. Знаеш ли — ухили се Рона — много ми допада мисълта как проклятието се засилва. Струва ми се, че сме сродни души със Сесили. Все си мисля, че тя не иска Фич да получи остатъците от роклята ѝ. — Внезапно очите ѝ станаха хладни. — Дай перлите!

Сега или никога, реши Маги. Бръкна в джоба си и разхлаби отвора на торбичката. Като се молеше за късмет, замахна и с всичка сила метна перлите в лицето на Рона, мушна се под ръката ѝ и се пресегна за очилата ѝ. Без да иска, вплете ръцете си в косите на мъчителката си, които заедно с очилата останаха в ръката ѝ.

Странно, но Рона изглеждаше много по-разтревожена заради косата, отколкото за каквото и да било друго.

— Кучка — извика тя и стреля по бягащата фигура.

Куршумът профуча покрай ухото на Маги, но адреналинът ѝ така се бе покачил, че тя не обърна внимание. Просто тичаше стремително в тъмнината. Зад себе си чуваше ругатните на Рона. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи. Като се задъхваше, зави покрай черквата и се спусна към паркинга. Да можеше да стигне до шосето, макар че по това време беше пусто...

В този момент луната се скри зад облак. Внезапно Маги се блъсна в нечие тяло и две ръце я сграбчиха.

— Кой е? — попита мъжки глас. — Какво става тук?

Луната отново се показва и когато тя вдигна очи видя Дон, младият мъж, който беше с Рона при срещата им в Бриджтаун.

— От какво бягаш? Струва ми се, че чух изстрел.

Но Маги бе толкова замаяна от страх и болка, че не го чу. Изстена леко и се свлече в ръцете му. До тях долетя сирената на приближаващата полицейска кола.

— Добре ли е тя? — попита Фич нетърпеливо.

— Колкото може да бъде добре една млада жена, която са се опитали да блъснат от скалата, да удавят и накрая да убият в гробището — отвърна Джейк Кейн.

Двамата мъже се намираха в местното полицейско управление. Маги беше в съседната стая и даваше показания. Фич, който току-що бе пристигнал, след като Джейк му бе позвънил, все още не я бе видял.

— Нека уточним — каза Фич. — Миналата седмица сте наели този младеж Дон Блай да следи Маги, нали така?

— Да — обясни Джейк. — Когато господин Бърнсайд разбра, че Маги едва не е била удавена, ми нареди да взема мерки за нейната сигурност. В полицията ми препоръчаха Дон Блай — вече бил изпълнявал такива задачи. И тъй като Дон познаваше Маги, както и Рона Честейн, се оказа сполучлив избор.

— Дон въобще не подозирал, че Рона играе такава мръсна игра. Тръгнал след тях, само защото е трябвало да следи Маги. Спрял на улицата и ги чакал да се върнат, когато чул изстрела. Това го накарало да затича към паркинга, което спасило Маги. За късмет, един човек, който живеел наблизко и също чул изстрела, се обадил в полицията.

— Всичко на косъм!

— Да, съгласи се Джейк.

— Какво знаете за тази Рона Честейн?

— Само онова, което Маги каза на полицаите, но тя бе толкова изплашена, че успя да им съобщи само, че Рона се опитала да я убие и че е наета да го направи.

— Наета? Господи!

— Да, и аз реагирах така! А нямаше време да научим нещо повече.

— Освен, че Рона е изчезнала.

— Да — съгласи се Джейк. — Ще я намерим, ако все още е на острова. Но ако е професионалистка, би трябвало да е предвидила

такова развитие и съответния изход от него. На сутринта ще знаем повече.

Фич потри челото си с ръка.

— Няма да има време за сън тази нощ.

— Никой от нас няма да може да спи, освен Маги, надявам се.

Има нещо странно, което научих от полицията.

— Така ли?

— Оградили са двора на черквата, за да търсят доказателства утре сутрин, на светло. А сега са намерили очила и перука недалеч от онази гробница, където ковчезите се местели.

— Перука ли?

— Да, доста странно, нали? Може би Маги ще разсее мъглата.

— Може би. Но не и преди да настъпи сутринта. Мисля, че не би понесла повече. Като свърши с полицията, ще я заведе вкъщи, където ще си почине и ще е на сигурно място — каза Фич с решителен глас.

Първото нещо, което Маги видя, когато се събуди, беше загриженото лице на Фич. Предишната вечер се оказа прекалено слаба, за да протестира срещу предложението му да отиде в неговия дом. Освен това искаше да си легне и да спи.

— Маги, скъпа!

Тя огледа стаята, където бе прекарала толкова много време, за да се възстановява.

— Докога ще се срещаме така?

— Не се шегувай с това. За мен никак не е смешно.

Маги се изправи.

— Сънувала ли съм или случилото се миналата нощ е истина?

— Боя се, че е истина. След като закусиш, бих желал да ми разкажеш повече за всичко това. Както и Джейк. — Фич си погледна часовника. — Той скоро ще е тук.

Влезе Серита и донесе поднос препълнен с храна, но Маги взе само чаша чай и една препечена филийка. Докато преглъщаше, от време на време поглеждаше към Фич, който седеше до леглото ѝ и я наблюдаваше, сякаш щеше да се изпари. Беше невероятно хубав, токущо избръснат, с ленен панталон и подходяща риза. Пръстите ѝ жадуваха да го докоснат, но тя се въздържа. Никой от двамата не

заговори за последната им неприятна раздяла. Толкова неща се бяха случили оттогава, сякаш бяха изминали години. И въпреки всичко, тази грозна сцена не излизаше от ума ѝ.

— Как е Джорди — попита тя.

— Добре. Тревожи се за теб, но иначе е добре.

— Вече вкъщи ли е?

— Да, вчера се върнахме от Каракас. Ще дойде да те види по-късно.

— Харесало ли му е при баба му?

— Много. — Фич се поколеба. — Всъщност, майка му бе там, когато аз отидох.

— О? Това изненада ли те?

— Да.

— А ядоса ли те?

— В първия момент да. Но после се оказа, че е за добро. Намерихме начин с Тина да изгладим различията, си по отношение попечителството над Джорди. Споразумяхме се двамата да се виждат. Ти правилно ме посъветва и съм ти благодарен за това. — Фич замълча за миг, после продължи. — Във всеки случай Джорди е доволен, Тина — успокоена, а и аз съм доволен.

— Много хубаво.

Маги откъсна второ парченце от филийката и внимателно заоглежда неправилните му ръбчета.

— Нещо друго постигнахте ли е Тина?

— Не мога да говоря за нея, но това, че я видях, ми помогна да взема решение.

— О? И какво е то? — Маги бе спуснала миглите си.

— Че между нас е свършено. Джорди винаги ще е наш син, разбира се, но иначе бракът ни вече е история.

Маги го стрелна с очи.

— Преди не беше така сигурен, нали?

— Не, не чак така. Бях глупак. — Той се прокашля. — Има още нещо, Маги. Разбрах колко много те обичам. Толкова много, че не мога да понеса мисълта да си отидеш. Моля те, не ме оставяй.

Маги изпусна филийката. Вдигна глава, а сивите ѝ очи грейнаха. Но в този момент Серита почука и ги уведоми, че Джейк е пристигнал.

Миг по-късно той влезе с бонбони и цветя.

— Букет за една много красива и заслужила дама — каза той и посипа леглото на Маги с пъстри цветове. — Как е нашата героиня?

Маги премигна и отмести поглед от Фич.

— Ако имаш предвид мен, то аз не съм героиня, а само един доста объркан турист.

— Надявам се, не толкова объркан, че да не може да разкаже подробности за случилото се.

— Да — обади се Фич — и аз нямам търпение да ги чуя.

Маги изпи остатъка от чая и бутна подноса встрани. Последното нещо, за което искаше да говори, бе за миналата нощ. Прекалено живи бяха сцените в ума ѝ. Но трябваше да го направи. Когато свърши, двамата мъже се спогледаха.

— Съвпада ли е това, което си открил? — обърна се Фич към Джейк.

— Почти цялата нощ бях до телефона. Преди малко говорих пак с полицията. Ето какво научих. Рона Честейн наистина е напуснала острова миналата вечер с частен самолет. Властите се опитват да я намерят, но предполагам, че няма да успеят.

— Защо? — попита Фич.

— Първо, защото е била много находчива и бърза. И второ, не сме сигурни дали наистина е жена. Всичко, което знаем, е, че е наемен убиец, който понякога се появява като мъж, друг път като жена, оттук и перуката, която Маги свали. Никой не е сигурен какъв е полът на Рона, което със сигурност ѝ помага, когато трябва да се предреша. Страхувам се, че ни се изплъзна от ръцете.

— Нейното намиране не е така важно, както откриването на работодателя ѝ — подчерта Фич.

— Да, Оуен ме накара да поработя върху това. Но ще ми отнеме време. Който и да е той, сега със сигурност добре се е скрил. Така че Маги може да е спокойна — едва ли ще последва нова атака в скоро време. Въпреки това аз ще направя всичко, за да се чувстваш сигурна — обърна се Джейк към нея.

— Ще бъде в безопасност — обади се Фич и сложи ръката си върху тази на Маги.

Тя бе казала малко неща досега. Но в този миг внезапно нададе вик:

— Перлите.

Двамата мъже я зяпнаха.

— Перлите, перлите на Сесили, с които трябва да неутрализирам проклятието. Запратих ги в лицето на Рона. Разхвърляни са по земята, където всеки може да ги вземе.

Джейк се усмихна и бръкна в джоба на панталона си.

— Уредникът на Крайст Чърч вече се погрижи за това. Той ѝ подаде малка кутийка. Тя нетърпеливо я отвори и въздъхна с облекчение. Беше пълна с перли. Имаше още парченца пръст и трева.

— Всички ли е събрал? — попита тя и започна да брои.

— Не зная. Колко бяха?

— Точно сто.

— Струва ми се, каза, че е намерил деветдесет и осем.

Но едва ли тези две перли могат да повлияят сериозно. Те са малки и деформирани, нямат голяма стойност.

— Тяхната парична стойност няма никакво значение — възрази Маги. — Трябва да ги дам до една на Фич или проклятието ще остане.

Мъжете се погледнаха един друг, после нея. Виждаше се какво си мислят — смятаха, че е загубила разсъдъка си от преживяното. Но тя си знаеше, че трябва да намери липсващите зрънца. Изглежда нищо друго нямаше значение, дори това, че Фич най-после заговори за любов.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш?

— Да.

Фич неохотно ѝ подаде ръка да слезе от колата. Хвана я за лакътя и я поведе по стръмната пътека към Крайст Чърч, сякаш бе направена от стъкло.

— Уредникът каза, че е търсил двете перли къде ли не. Вероятно някой ги е намерил и ги е взел.

— О, не — простена Маги. — Трябва да опитам.

Фич хвана раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Защо е толкова важно? Нали вече ми даде останалите? Та това е просто някаква налудничава стара легенда.

— Може и да е така за теб, ала след всичко, което ми се случи, за мен изглежда съвсем истинска. Не мога да ти го обясня, Фич. Усещам, че Сесили е някъде наоколо и ме приканва да ги възстановя. Трябва да

опитам. В противен случай тази мисъл ще ме преследва до края на живота ми.

Фич я огледа критично. Беше много хубава с огромните си сиви очи върху загорялото лице. Испита внезапно желание да обвие ръце около нея и да я целуне, но разбра, че моментът не е подходящ да показва страстта си. Желанието да намери перлите и да сложи край на проклятието бе станало за нея фиксидея. Той гледаше съвсем спокойно на това.

Но имаше нещо друго, което го тревожеше. Няколко пъти бе опитал да се извини и да ѝ каже, че я обича. Ала всеки път, когато започнеше да говори, тя се обръщаше настрана. Очевидно не искаше да слуша такива неща. Нима я бе загубил? Дали просто не изчакваше да му даде проклетите перли и да се махне от острова?

— Откъде искаш да започнеш? — попита Фич.

— Там, където ги хвърлих — около онази ужасна гробница.

— Не искаш да я видиш отново, нали? — Той ѝ стисна съчувствено ръката.

— Докато съм жива не искам и да чуя за нея. Но това е най-вероятното място.

Той кимна и заедно поеха по пътеката към мистериозната гробница. Претърсиха всеки сантиметър в радиус петнайсет метра. Накрая Маги въздъхна ядосана и седна на една пейка.

— Казах ти, че уредникът вече добре е претърсил.

— Не се чувствам по-добре, като знам, че си прав. — Маги отново въздъхна и се огледа. Погледът ѝ се спря на входа на гробницата и тя възкликна: — Ето къде не сме погледнали.

— Искаше да кажеш вътре?

— Възможно е да са се изтърколили по тези ужасни стъпала.

— Предполагам, но уредникът вероятно е надникнал и там.

— Дори да го е направил, едва ли е бил много усърден в търсенето.

— Искаш да слезеш долу?

— Трябва.

— Не, ти остани тук. Аз ще отида — рече Фич с въздишка.

Ала Маги се изправи на крака и сложи ръка на рамото му.

— Трябва аз да ги намеря.

— Какво значи...

— Зная, мислиш, че прекалявам и може да си прав. Но за мен е важно аз да ги намеря и да ги сложа в ръката ти.

Той я изгледа наистоятелно, после кимна.

— Добре, но внимавай. И ако започнеш да чувстваш пристъп на клаустрофобия или нещо такова, само извикай и аз ще дойда.

Маги се усмихна.

— Благодаря. Ще запомня.

Целият ѝ кураж бе необходим, за да слезе по тези стъпала. Макар от години да стоеше празна, гробницата имаше отвратителна влажна плесен. Спомни си момента, в който си мислеше, че ще намери края си тук.

Подът беше покрит с прах, листа, клечици от дърветата. Няколко перли лесно можеха да останат незабелязани. Маги пое дълбоко въздух, клекна и започна да рови с ръце.

— Добре ли си там? — извика нетърпеливо Фич.

— Да.

— Не звучиш добре.

— Е, бих предпочела да съм на друго място. Където и да е — измърмори Маги под носа си.

— Доста време си долу. Сигурна ли си, че не искаш помощ?

— Да. Сама трябва да се справя.

Тя зарови в друга купчина, после отмести голям камък. Нищо. Избута купчина пръчки на една страна и вдигна едно влажно листо, без да очаква да намери нещо. Загледа се и шумно пое въздух. Олюля се. Перлите — изцапани, но непокътнати — лежах под изгнилия лист.

— Фич?

Маги се показа от отвора на гробницата. Беше широко усмихната.

— Успя ли? — попита той, макар да беше очевидно.

— Да, дай си ръката.

Той се протегна и тя постави двете липсващи перли на дланта му. Той ги стисна и каза:

— Не усещам никаква разлика.

— Но аз да — и се заплака. — Извинявай.

Фич пусна перлите в джоба си, после я прегърна и притисна до себе си. Тя зарови мокрото си лице в него и неудържимо заплака.

— Маги, всичко е наред, вече всичко е наред.

— Знам, но... О, не мога да ти обясня, беше толкова...

— Повярвай ми, разбирам те. Ти изживя такъв ад. Поплачи си, мила моя. — Той я погали по раменете. — Аз съм при теб. Ще бъда винаги с теб. О, Маги, толкова те обичам...

— Аз също — изхлипа тя, — но...

— Зная, зная. Имахме проблеми. Ти заслужаваш да имаш деца, свое семейство, а аз не мога да ти ги дам. Но не го знаем със сигурност, нали. Ако мъничко почакаш, преди да ме отхвърлиш, аз ще се оперирам. Може и да се получи, кой знае.

Тя вдигна към него обляното си в сълзи лице.

— Ще направиш това заради мен? Тази операция е много болезнена.

— Всичко бих направил за теб, Маги, моя любов. Всичко, освен да се откажа от теб. Трябваше да те оставя да си идеш. Но установих, че не съм така благороден. Просто нямам тази сила.

— И си сигурен, че искаш мен, а не Тина?

— Разбира се. О, Господи, разбира се, че искам теб.

Той обгърна лицето ѝ с ръце и започна да я целува. Тя затвори очи и Фич трескаво замилва челото, клепачите, страните ѝ. После страстно впи устни в нейните. Сякаш душите им се сляха. Когато накрая се отделиха един от друг, останаха дълго време безмълвни, впили поглед един в друг.

— Да отиваме в колата — предложи Фич.

— Да — отвърна Маги с едва чуто.

— Може ли да те закарам в „Мархайтс“?

— Не, Фич, заведи ме в кулата.

— В Сърлинг Тауър?

— Да, там искам да отида сега. Не питай защо.

Пътуваха, без да проговорят. Вятърът рошеше косите на Маги, а тя търсеше отблясъците на морето между бягащите край тях дървета и сгради. Фич паркира възможно най-близо до кулата. Помогна ѝ да слезе и тръгнаха към кулата.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Фич и взе ръката ѝ.

— О, да. Трудно ми е да ти обясня, но когато сложих перлите в ръката ти, огромна тежест се смъкна от плещите ми.

Тя гледаше усмихнато към кулата. После отиде до ръба на платото и погледна надолу към брега. Фич я последва и застана зад нея.

— За какво мислиш?

— Знам, че въображението ми е прекалено развито, но ми се струва, че Сесили Марлоу, Хари Сърлинг и Джеймс Кинли са някъде около нас и най-после са спокойни.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Да можеш и аз да съм спокоен. Ти все още не си ми отговорила, Маги. Ще изчакаш ли да видиш дали операцията ще успее?

— Не, няма да чакам. Искам да се омъжа за теб сега и то веднага. — Тя се обърна и го прегърна. — О, Фич, мисля, че се влюбих в теб в момента, в който те видях. Разбира се, че искам да имаме деца и ще бъда много щастлива, ако успеем. Но всъщност аз искам теб.

— Маги! — Той зарови лице в косата ѝ. — Толкова се страхувах да не те загубя. Когато ти казах за вазектомията, ти бе толкова сърдита.

— Ревнувах. Ревнувах, че си обичал Тина толкова много. Но ако сега ти искаш мен...

— Разбира се, разбира се. — Той я притисна към себе си и пламенно я целуна. — Нищо не може да ме направи по-щастлив от това да имам едно малко момиче като теб. Просто искам... само ако...

Маги сложи пръст на устните му.

— Слушай, Фич, ние имаме Джорди и аз ти обещавам, че ще го обичам като свое дете. Аз вече го обичам. Не мога дори да мечтая за по-хубаво място от „Мархайтс“, където да живея. Дори да се окаже, че не можем да имаме деца, ще си осиновим. Ще бъда доволна.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Ами работата ти?

— Ако искаш, ще ти помагам в клиниката. Аз не съм Тина. Моят свят е тук.

— Ами ако ти си наследницата на Бърнсайд?

— Това няма да промени отношението ми към теб.

Фич се вгледа в ясните ѝ красиви очи.

— Вярвам ти. Обичам те и те желая много повече, отколкото мога да изразя с думи.

— Добре направи, че най-после го каза — прошепна Маги щастливо засмяна.

Те отново се целунаха и останаха ръка в ръка, поглъщащи взаимно топлината на телата си. После се обърнаха и без да се пускат тръгнаха към кулата.

— Какво ще направиш с това място сега, когато го освободи от проклятието? Ще го продадеш ли?

— Не, ще го оставя, така както го намерих — открито за небето и морето, за хората и за всеки, който има необходимост да се занимава с една романтична кула. А може и да го върна на Историческото общество при условие, че ще го поддържат и ще пускат хората тук. Имам чувството, че в мъгливите бурни нощи Сесили Марлоу, Джеймс Кинли и Хари Сърлинг ще искат да идват тук.

ЕПИЛОГ

— Нова сватба в Тейлмън Хол. Не е зле.

— Да, така е. — Оуен Бърнсайд гледаше към Джейк Кейн със задоволство. — Наистина звучи добре.

Двамата бяха в зимната градина, където се състоя сватбата на Фич и Маги. Тъй като приближаваше Коледа, зеленината бе потънала в цветни пъпки, а прозорците бяха украсени с борови клонки. Сняг бе покрил земята навън. Ала небето беше ясно синьо, а зимното слънце обливаше стъкления покрив и огряваше окачените по стените клонки имел, а кадифено червените листа на коледната звезда грееха върху дългата бяла маса, където се лееше шампанско.

Оуен Бърнсайд се усмихна благо. Също като Джейк, носеше черен смокинг. За първи път от много месеци насам не беше по пижама. Иначе официалните дрехи му приличаха.

— Благодарен съм ти, Джейк — рече той. — Фактът, че Маги се омъжва под моя покрив означава много за мен. Знам, че не ти е било лесно да убедиш Фич Марлоу и семейство Мърфи да направят сватбата тук.

— Не беше чак толкова трудно — отвърна Джейк. — Е, в началото се противяха. Но когато размислиха, се съгласиха с аргументите ми. Знаеш, че семейство Мърфи не са богати. А са много народ. Даваха си сметка, че не могат да изпратят Маги както подобава. А Марлоу възнамерява да се оперира тук, на Източното крайбрежие, така че също лесно се съгласи.

— Изтръпвам, само като си помисля. Надявам се, няма да го направи преди медения им месец в моя хотел във Върмонт.

Джейк се засмя.

— Не, мисля, че не. Такава важна операция не би се отразила добре на медения месец.

Оуен поклати глава.

— Трябва наистина да обича Маги.

— Фич е луд по нея — съгласи се Джейк. — Само като ги видиш заедно и ти става ясно. А и неговото чудесно момче я обожава. Марлоу е добър човек, Оуен. Говорих с него за операцията. Ще се оперира и заради себе си. Исква да създаде семейство с нея. Аз ги подкрепям. Дори да не могат да имат деца, знам, че нищо между тях няма да се промени. Вероятно ще осиновят и ще бъдат грижовни родители на деца, които са имали отвратителния шанс да бъдат изоставени, както Маги и Кейт.

— Да, прав си. Независимо дали двете момичета са моя кръв, благодаря на Бога, че ги намерих. Но какво ще правим с третото сираче, Джейк. Това ме тревожи. Какво ще ми кажеш? Имаш ли някакви новини?

— Бих искал да кажа да, Оуен. Но се оказа доста трудно. Знаем, че се казва Лин Райс и че се е изгорила тогава в онзи пожар. Останал ѝ е белег и не е била осиновена. Израснала е в дом за сираци. Доста тежко начало. Но изглежда е много жизнена. Работила е в Бостънската полиция и била толкова добра, че година и половина са я подготвяли за детектив. Точно тогава следите ѝ изчезват.

— И ти не успя да откриеш нищо?

— Нищо. Сякаш е изчезнала от лицето на земята. Една голяма загадка. Също като Рона Честейн. Все още не се знае къде е тя.

— Е, Кейн. Имаш две загадки да разгадаваш. Исквам Рона да бъде намерена и наказана, преди да е сторила още нещо. И не ме интересува дали Лин е отлетяла на Марс или някъде другаде. Нея също трябва да откриеш.

Издание:

Джейн Силвъруд. Загадъчни дълбини

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Теодора Давидова

ISBN 954-110-369-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.